

DEONTOLOGIA
I VETERINÀRIA
LEGAL

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

Treball presentat per:

Alicia Raml Bastante
Anna Suñol Iniesta
Tània Torres Serrano

Curs Acadèmic 2011-2012

Bellaterra, 20 de Gener del 2012.

*“El grau de civilització i moral d’una nació es pot mesurar
en la manera que tracta els animals”*

Mahatma Gandhi

(1869 – 1948)

■ AGRAÏMENTS

Volem agrair a totes les persones que han fet possible l'elaboració d'aquest treball, ens han ajudat en la recerca d'informació i ens han donat tot el suport quan més ho necessitàvem.

- Agrair al Servei de Cirurgia General i Digestiva de l'hospital de Mataró, les seves entrevistes i paciència en les explicacions i les seves visites per l'hospital, ensenyant-nos un món paral·lel i semblant al de la nostra professió.
- Agrair a la Neus Izquierdo, presidenta de l'Associació Catalana de Gossos d'Assistència i a en Francesc Florit, cofundador de la Clínica Veterinaria Florit i Cases, el seu temps tan preuat per ajudar-nos amb les entrevistes i per aclarir-nos idees i conceptes importants.
- Agrair a la Delegada de Salut de Barcelona, la Dra. Iniesta Blasco, la seva amabilitat en la nostra visita a l'Ajuntament de Barcelona i el seu temps en la realització de l'enquesta.

Per altra banda:

- Agrair a les Asseguradores la seva amabilitat via telefònica i via email dels dubtes sorgits durant l'elaboració del treball.
- Agrair a les 110 persones que van dedicar uns minuts a resoldre la nostra enquesta

I finalment, dediquem aquest treball:

A en Chris, el Nil i el Jorge, per la seva ajuda, recolzament i companyia durant l'elaboració del treball.

Al Pinky, la Nela i el Tigre, que van fer-nos escollir aquesta carrera. La millor decisió de les nostres vides.

■ ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ.....	6
- Elecció del tema	
- Estructura del treball	
- Metodologia	
2. HISTÒRIA DE LES ASSEGURANCES.....	8
2.1. Història en Veterinària	10
3. ASSEGURANCES	11
3.1. Assegurances animals	12
4. LEGISLACIÓ ESPANYOLA	13
5. ASSEGURANCES ACTUALS	15
5.1. Asseguradores i Assegurances Espanyoles.....	16
5.1.1. Exclusives per a animals de companyia	16
• AVEPA	
• SEGURVET	
• VETERSALUD	
• Comparativa	
5.1.2. Generals amb serveis per a animals de companyia	23
• CATALANA OCCIDENT	
• MAPFRE	
• SEGURO OCASO	
• SANTA LUCÍA	
• Comparativa	
5.2. Asseguradores i Assegurances Estrangeres	29

	<ul style="list-style-type: none"> • Veterinarian Pet Insurance • ASPCA Pet Health Insurance • AGRIA • Healthy Pet Insurance 	
6.	OPINIONS PÚBLIQUES.....	36
7.	OPINIONS PROFESSIONALS	42
7.1.	Metges de Medicina Humana del CSDM	42
7.2.	Metges de Medicina Veterinària	48
	<ul style="list-style-type: none"> • Neus Izquierdo • Francesc Florit 	
7.3.	Polítics	50
	<ul style="list-style-type: none"> • Dra. Iniesta, Delegada de Salut de l’Ajuntament de Barcelona 	
8.	CONCLUSIONS	52
9.	BIBLIOGRAFIA	55
10.	ANNEXES	56

■ 1. INTRODUCCIÓ

■ ELECCIÓ DEL TEMA

Decidides i segures, des de petites les tres volíem fer veterinària. Han passat cinc anys de carrera on hem après uns inicis, on hem començat a adquirir els coneixements per a ser grans professionals i on hem realitzat el somni que anhelàvem.

A mesura que hem anat fent pràctiques hem après les coses positives i negatives de la professió i a pocs mesos de convertir-nos en llicenciades, les tres coincidim amb el seu pitjor defecte.

En la professió veterinària es fàcil trobar-se en aquelles situacions on el propietari no pot pagar la medicina, on el protocol mèdic no es pot exercir en la seva totalitat, on hi ha limitacions de proves diagnòstiques i d'investigació científica, i un llarg etcètera que, avui en dia, impedeixen l'avanç i progrés de la veterinària al ritme que ho fa la medicina humana.

La seguretat és un concepte que sovint es converteix en subjectiu i que gairebé tothom avui en dia considera impossible al 100%, l'anomenat: risc zero. És per això que sovint, la seguretat s'intenta aconseguir adoptant mesures de prevenció, però tot té un preu. Aconseguir diners de cop, en una societat en crisi és molt complicat, però pagar un tant mensual no ho és tant..

D'aquí neix la idea d'aquest treball. L'objectiu és fer un estudi de les asseguradores espanyoles i intentar entendre com és que en altres països aquest concepte està tan arrelat en la societat i en la nostra no.

A més, mitjançant aquest treball volem fer un reclam a la salut animal analitzant quins tipus de asseguradores existeixen en la actualitat, la seva comparació amb els altres països, i descobrir si és una bona opció per escollir. I finalment, es pretén donar a conèixer a un grup de la població que aquesta és una opció, que existeix, funciona i és possible.

■ ESTRUCTURA DEL TREBALL

Aquest treball l'hem estructurat en nou parts diferents, excloent la introducció. A la segona part correspon a la història de les assegurances, en què s'explica com hem arribat fins a la situació actual al món de la veterinària. La tercera part indica quines assegurances existeixen actualment a nivell mundial i posteriorment, a la quarta part del treball, s'exposa la legislació espanyola en referència a les empreses asseguradores existents. A l'apartat següent, s'indiquen quines assegurances espanyoles existeixen i quin tipus de cobertura ofereixen als seus clients.

Als apartats 6 i 7 s'han realitzat una sèrie d'entrevistes que permeten veure els diferents punts de vista sobre el tema tant d'opinió pública com de professionals dels àmbits de la medicina i la veterinària.

Finalment, es conclou el treball i s'hi afegeixen els apartats 9 i 10, adjuntant bibliografia i annexos utilitzats en l'elaboració del treball.

■ METODOLOGIA

Per la realització d'aquest treball hem fet una recerca bibliogràfica inicial basada en la lectura d'articles, llibres, legislació, etc., per tal d'obtenir un coneixement bàsic del tema d'estudi. A partir, d'aquí vam decidir una estructura del treball, i vam redactar un qüestionari que ens servís per entrevistar una sèrie de persones implicades en el tema, intentant que aquestes representessin els diferents sectors de la societat afectats. Finalment vam dur a terme una segona recerca bibliogràfica, però ara, molt més específica, que ens va servir per completar la informació obtinguda de les entrevistes. Amb tot aquest material hem elaborat el cos del treball i n'hem extret unes conclusions pròpies, que s'exposen al final de l'estudi.

■ 2. HISTÒRIA DE LES ASSEGURANCES

Una assegurança és un contracte aleatori, de caràcter oneros la finalitat del qual és la cobertura d'un o més riscos determinats pel cas de què s'esdevingui el sinistre.

El terme assegurança es proposa per donar seguretat contra un risc, però sense que aquesta seguretat pugui ésser obtinguda per la supressió directa de la situació, sinó tan sols per la certesa que, quan es produiran, l'afectat podrà disposar d'un valor econòmic que el compensi.

El concepte d'assegurança, existeix des de fa més de 4000, on les societats establien fons comuns per ajudar els més desvalguts. Hi ha vestigis remotíssims d'institucions que, en un sentit ampli del concepte, poden ésser qualificades d'assegurances, però l'origen, en un sentit més estricte, cal cercar-lo en els contractes d'assegurances marítimes medievals.

Les primeres institucions semblants a les assegurances es troben en les cultures de Assíria i Babilònia, fa més de 45 segles.

La història d'aquestes institucions es pot dividir en tres gran etapes:

1. Des de l'antiguitat i Edat mitjana fins el segle XIV.
2. Des del segle XIV al segle XVII
3. Des del segle XVII fins a l'actualitat.

Durant l'antiguitat i l'edat mitjana i fins el segle XIV, apareixen els primers sistemes de ajuda mútua.

En aquesta època es varen trobar diferents civilitzacions que cal destacar:

- **Babilònia:** 2200 AC. al "Codi Hammurabi", Rey de Babilònia, es menciona:
 - o La indemnització per accidents de treball a través d'organitzacions de societats mútues.
 - o La mutualitat per compartir les pèrdues causades a les caravanes en el desert durant el transport de mercaderies.
 - o La contribució de tots en la construcció d'una nau en substitució de la que hagi estat destruïda per una tempesta
- **Egipte:** 1300AC. Es contemplava la idea d'ajuda mútua entre els socis d'una institució, per ajudar en els ritus funeraris, quan un soci moria.

- Grècia: 430 AC. “La Llei de Rodes” per el comerç marítim, establia que una pèrdua es repartia entre tots els propietaris de la mercaderia transportada en la nau. Aquesta llei constitueix la base del Dret Mercantil Marítim. A més, els grecs tenien una associació anomenada “ERANI” per la que donaven assistència als necessitats a través d’un fons comú constituït per tots els que formaven part del gremi.
- Roma: 31 AC. Existia una associació de militars que aportaven una quota amb la qual tenien dret a una indemnització per a pagar els costos del viatge a canvi de guarnició en cas de retirar-se o mort.

Molts anys més tard, en el segle XI es varen crear les “GUILDAS” i varen ser les precursors de les companyies asseguradores. Es tractava de corporacions de mercaders o associacions, per al socors mutu, especialment en casos de mort, encara que es varen utilitzar en casos d’accident, malaltia i incendi.

El **segon període**, que va des del segle XIV fins el segle XVII es produeix el ple desenvolupament i formació de les Assegurances, ja que varen apareixer les primeres institucions de Assegurances en la branca marítima, vida i incendi.

Les primeres manifestacions es produeixen amb el creixement del comerç, ja que es fan més evidents els perills del transport marítim i terrestre. Es va procurar donar legislació sobre tal fenomen promovent la protecció necessària per a comerciants i transportistes.

- Els primers contractes de “Assegurances de Vida” es varen donar al segle XVI i eren per a dones embarassades.
- El primer contracte de Assegurança conegut, relatiu a l’Assegurança Marítima, data del 1347, subscrit a Gènova, i cobreix tant accidents per transport com el retràs en l’arribada de la nau al seu destí.
- Les primeres Pòlisses d’Assegurança de Vida es varen estendre per Londres durant el “Royal Exchange”, sent emesa la primera pòlissa a l’any 1583.

Espanya va ser una de les primeres nacions en reglamentar l’Assegurança Marítima, a finals del segle XV.

En el tercer període i amb l'aparició dels primers ferrocarrils, es va centralitzar la idea de assegurança mèdica per a tothom. Els perills que afrontaven els viatgers durant el transcurs del seu viatge en tren eren tan elevats que les companyies intentaven disminuir la por amb una assegurança de protecció que s'adquiria amb la compra d'una butlleta. La companyia "Reilwei Passingers Assurance Company of London", va ser pionera en aquest àmbit (avui dia encara existeix) i emetia cobertura donant beneficis per ferides o mort accidental en el curs del dia de l'emissió de la butlleta.

A principis del segle XX van aparèixer les primeres assegurances d'Hospitalització i en el 1910 els beneficis per a tractament de metges.

■ **2.1 Història en Veterinària**

D'assegurances veterinàries, pròpiament dita, la història és escassa. La primera assegurança per un animal, data de l'any 1890 a Suècia, per l'asseguradora Agria Pet Insurance, en aquest cas van ser assegurances per cavalls i ramat.

Posteriorment, l'any 1924 es va realitzar una altra assegurança, de la mateixa asseguradora i aquesta vegada va ser el primer per un gos.

Al 1982, es va contractar una assegurança per un dels gossos més famosos de la història de la televisió, Lassie, aquest el va realitzar l'asseguradora Veterinary Pet Insurance d'Estats Units.

■ 3. ASSEGUANCES

Segons la **Llei 50/1980, de 8 d'octubre, de Contrato de Seguro**, (*Annex 1*) el contracte d'assegurança és aquell pel que l'assegurador s'obliga, mitjançant el cobrament d'una prima i pel cas que es produeixi el fet que el seu risc és objecte de cobertura, a indemnitzar dins dels límits pactats, el dany produït a l'assegurat o a satisfer un capital, una renda o altres prestacions convingudes.

El contracte d'assegurança té tres característiques:

- És **consensual**, ja que resulta del consentiment de les dues parts que firmen l'assegurança.
- És **bilateral**, perquè tant l'assegurador com l'assegurat tindran drets i obligacions.
- És **aleatori**, perquè no es sap quan o si van a aparèixer els riscos pels que es contracta l'assegurança.

Entre els drets i obligacions dels que s'han parlat anteriorment són:

- Per part de l'assegurat: pagar la prima i pagar-la en el seu termini; descriure precisament, sense ometre ni falsificar detalls, el risc esdevingut i la situació posterior a aquest; i en el moment de l'aparició del risc, s'entén que l'assegurat ha d'intentar per tots els medis disminuir els danys possibles que poden ocórrer a causa d'aquest.
- Per part de l'assegurador: indemnitzar, total o parcialment, i en el termini establert, segons el contracte, a l'assegurat.

Les companyies ofereixen molts tipus d'assegurances, i actualment es pot arribar a assegurar qualsevol cosa (ordinadors, mòbils, parts del cos..) Tot i així, a la pràctica hi ha cinc tipus bàsics:

- de malaltia i assistència sanitària,
- de vida
- de la llar
- de l'automòbil
- el de responsabilitat civil.

■ **3.1 Assegurances Animals**

Els animals de companyia cada vegada van cobrant més importància en l'estructura social i actualment, ja són considerats un membre més de la família. Per aquest motiu, la societat comença a plantejar-se incloure la seva mascota dins de les assegurances que tenen contractades, de família, llar i altres pertinències importants i fins i tot, en ocasions es contracta una assegurança específic per ells.

L'assegurança pels animals de companyia és un tema relativament nou, i és per aquest motiu que actualment les empreses comencen a incloure dins dels seus serveis, prestacions per a mascotes. De fet, hi ha pòlisses que ofereixen serveis d'aquest tipus exclusivament per animals de companyia.

Segons diferents fonts, Estats Units, Regne Unit i Suècia són qui, actualment, presenten xifres majors d'animals assegurats.

En funció de l'asseguradora que es contracti, el tipus d'assegurança que s'esculli i la qualitat de l'assegurança s'oferirà un servei o un altre, ja que els serveis que ofereixen les asseguradores són força amplis. Així, el cost de l'assegurança serà superior o inferior tenint en compte el que s'ha esmentat anteriorment.

Entre l'ampli rang de cobertures ofertes, es pot fer una divisió en dos tipus:

- les que el dany afecti al nostre animal (per robatori o assistència veterinària)
- les que el dany afecti a tercers (per exemple, atac per part de la mascota a una persona fora de la família).

També existeix l'assegurança multirisc, que es contracta per la llar i la família, on també es pot incloure la mascota, però en qualsevol cas, s'haurà de preguntar a l'asseguradora.

Alguns dels beneficis que poden aportar les assegurances per a mascotes són, per als propietaris, permetent pagar els serveis veterinaris i fent que es millori la vida de l'animal ja que d'una altre manera, podria ser sacrificar o rebria un tractament molt menys eficaç, per qüestions econòmiques.

En referència als veterinaris, la contractació d'una assegurança animal per part dels propietaris pot ajudar a que aquests acudeixin més a ells, fent que augmenti la recaptació.

Totes les asseguradores han de regir-se per la **Ley de Contrato de Seguros 50/1980**, de 8 d'octubre.

■ 4. LEGISLACIÓ ESPANYOLA

Un dels temes d'actualitat en els últims anys és el tema de la responsabilitat civil i la seva repercussió social. En el cas concret dels gossos o animals de companyia en general, és fonamental tenir en compte que:

L'Article 1905 del Codi Civil (Annex 2) estableix expressament que “el posseïdor d'un animal o el que es serveix d'ell, és responsable dels perjudicis que pugui causar, encara que s'hagi escapat o extraviat”.

Cal ser conscient, doncs, que davant la llei els propietaris són totalment responsables de qualsevol acció de la seva mascota, incloent possibles perjudicis a persones o a coses.

A més, cal afegir que la legislació actual obliga a la identificació dels animals mitjançant un microxip o un tatuatge, en la mesura que es pugui identificar l'animal i el seu propietari:

El **Decret 328/998 (Annex 3)** sobre cens i identificació de la Generalitat de Catalunya, obliga a la identificació i el cens dels animals de companyia. Aquesta obligació també està contemplada en la Ordenança Municipal sobre la protecció, la tinença i la venda d'animals.

Ambdós factors, donarà lloc a la “responsabilitat civil del propietari del gos”:

Aquest aspecte adquireix una gran importància si es té en compte els esdeveniments ocorreguts durant els últims anys, on diversos gossos han protagonitzat una sèrie de successos que han suposat, en alguns casos, la pèrdua de vides humanes (Annex 4).

Per aquest motiu es va crear la llei 50/1999, de 23 de desembre, inclosa en la legislació espanyola, on es regula la tinença d'animals que poden mostrar certa agressivitat a causa del seu ensinistrament i maneig.

Si es profunditza en aquesta llei es pot veure una relació amb les assegurances ja que, a l'article 3 del capítol 1 (*Annex 5*), s'especifiquen els requisits necessaris per a obtenir o renovar la llicència per tenir animals potencialment perillosos i entre ells, s'obliga a tenir una acreditació d'haver formalitzat una assegurança de responsabilitat civil per dany a tercers que poden ser causats pels seus animals.

Així, qualsevol propietari que vulgui adquirir un d'aquests animals que inclou la llei, està obligat a tenir una assegurança de responsabilitat civil. La llei inclou a les següents races i llurs encreuaments:

- Bullmastiff, dóberman, dogo argentí, dogo de Bordeus, fila brasilerio, mastí napolità, pit bull, de presa canari, rottwieler, staffordshire i tosa japonès.

És important destacar que les comunitats autònomes del País Basc i Madrid és obligatori per part del propietari d'un gos contractar una assegurança de responsabilitat civil que inclogui els danys que l'animal pugui provocar a tercers, sigui la raça que sigui.

Concretament a Espanya i a diferència d'altres països, no hi ha cap llei més que les esmentades anteriorment on es tracti el tema de les assegurances per a mascotes. A Argentina, per exemple, es pot trobar a la secció X de la llei d'assegurança 17.418 (de 1967) (*Annex 6*).

■ 5. ASSEGUADORES ACTUALS

Existeixen diferents cobertures o situacions en les que es poden assegurar a les mascotes i que no estan regides per la legislació espanyola (com és el cas de l'assegurança de responsabilitat civil per animals potencialment perillosos). Uns exemples serien l'assistència veterinària per malaltia, el robatori de l'animal, etc.

Hi ha diferents asseguradores que ofereixen aquests serveis (*Annex 7*), a continuació, es posaran alguns exemples d'aquestes, tant d'Espanya com de fora del país.

En referència a les assegurances pels animals de companyia, n'hi ha de dos tipus:

- asseguradores que únicament contracten assegurances pels animals de companyia, com és el cas de Veterinary Pet Insurance, d'Estats Units.
- asseguradores que han inclòs aquest servei a tota la gamma que ofereixen, com l'assegurança per accident d'automòbil o per accident a la llar, etc. MAPFRE i Seguro Ocaso serien uns exemples.

A Espanya es pot trobar l'Asociación de Veterinarios Especialistes en Pequeños Animales (AVEPA), que es tracta d'una associació dedicada a l'àmbit veterinari. Juntament amb empreses d'aquest àmbit forma assegurances exclusivament destinades als animals de companyia.

AVEPA no es la única associació d'aquest tipus i així doncs, existeixen altres associacions espanyoles semblants.

Si es vol contractar una assegurança cal tractar i consultar temes d'elevada importància: cal tenir en compte que cada asseguradora ofereix uns serveis diferents (hi ha unes que cobreixen més que altres) i proporcionalment a la cobertura de l'assegurança el preu variarà, oferint alguns serveis només si es paga un preu més elevat.

■ **5.1 Asseguradores i Assegurances Espanyoles**

Per a tenir informació sobre els diferents serveis de les asseguradores, s'han consultat les seves respectives pàgines web i s'ha extret informació de tríptics informatius, per tal de comparar les cobertures que ofereix cadascuna i el preu respecte als serveis. També, s'ha posat en contacte amb algunes d'elles per resoldre alguns dubtes que no quedaven clars a les pàgines web.

A continuació es descriuran 3 associacions veterinàries que, junt amb una asseguradora, han creat una assegurança per animals domèstics (AVEPA, SegurVet i VeterSalud) i 4 asseguradores espanyoles (Catalana Occident, MAPFRE, Santalucía i Seguros Ocaso), explicant els serveis que ofereixen.

5.1.1 EXCLUSIVES PER A ANIMALS DE COMPANYIA

■ **AVEPA**

AVEPA correspon a les sigles d'*Associació de Veterinaris Espanyols Especialistes en Petits Animals*. Va ser formada l'any 1963 per un grup d'especialistes en clínica de petits animals. Bàsicament AVEPA s'ha encarregat d'organitzar congressos (37 nacionals i 3 mundials) en referent a la clínica de petits animals, i el seu objectiu principal és el d'augmentar el nivell cultural científic i cultural de veterinaris especialitzats, especialment els associats.

A més, AVEPA ofereix una assegurança per a gossos (i un altre per a gats) ofertes conjuntament amb l'asseguradora Kalibo.

En el cas de l'assegurança destinat a gossos inclou tant l'assegurança de **responsabilitat civil** com **assistència veterinària** o altres. Presenta 4 opcions a triar pel que contracta l'assegurança, que com en tots els casos, s'han de diferenciar en els preus i cobertures:

- **Opció A.** Cobreix:
 - Despeses d'indemnització de lesions a tercers o objectes (sempre que no pertanyin a l'entorn / propietat de l'assegurat).
 - Protecció jurídica.

- Assistència telefònica especialitzada.

Aquesta opció no permet ser triada per propietaris de gossos de races potencialment perilloses similars, com el bullmastiff, Doberman o Pastor Alemany entre d'altres.

- **Opció B.** Cobreix:

- Cobertures de l'opció A sense exclusió de raça.
- Defunció accidental de l'animal: s'abonaran el valor de l'animal de fins a 601,01 €.
- Robatori: s'abonarà el 80% del valor del gos fins a 601,01 €.
- Pèrdua o pèrdua: despeses de publicitat i recompensa per la seva localització de fins a 120,02 €. Si després de la pèrdua o la pèrdua l'animal és trobat, es durà a una residència canina fins a localitzar a l'amo amb les despeses pagades de fins a 60,10 € i 3 dies.
- Accident: despeses de tractament veterinari en qualsevol veterinari fins a 200 €. En aquesta opció queden exclosos gossos que participin en activitats de caça major.

- **Opció C** cobreix:

- Cobertures de l'opció A sense exclusió de races.
- Defunció accidental del gos: abonament del valor de l'animal fins 751,27 €.
- Robatori: abonament del 80 € del valor de l'animal de fins a 751,27 €.
- Pèrdua o pèrdua: despeses de publicitat i recompensa de fins a 150,25 €. Quan es trobi l'animal i fins que es contacti amb propietari, s'ha d'ingressar l'animal en una residència canina amb despeses pagades de fins a 60,10 € i 3 dies.
- Accident: despeses de tractament de fins a 475 €. En aquesta opció s'exclou qualsevol raça que practiqui caça major.

- **Opció D** cobreix:

- Cobertures de l'opció C
- Despeses d'assistència veterinària en centre veterinari a triar, per:
 - Accident: despeses de tractament veterinari fins a 500 €.
 - Intervenció quirúrgica derivada d'accident o malaltia: despeses cobertes fins a 900 €. En el cas de la malaltia el gos ha de tenir menys de 10 anys.

- Despeses de fins a 150 € en residència canina si els propietaris són hospitalitzats d'urgència.
- Sacrifici i eliminació del cadàver: com a conseqüència d'accident o malaltia incurable fins a un límit de 60 €.

SEGURVET

SegurVet és una assegurança per animals de companyia creada conjuntament pel *Consejo General de Colegios Veterinarios de España y Mediación de Seguros Colectivos (MSC)*.

Surne i GABLE INSURANCE AG són les companyies asseguradores amb les que MSC dissenya aquesta assegurança. La primera d'elles se n'encarrega de totes excepte de les de responsabilitats civils que se'n encarrega la segona. Surne no pot oferir altres assegurances d'assistència veterinària al marge de MSC i del Consejo General de Colegios Veterinarios. Aquest, està obligat a difondre informació sobre SegurVet, i a més, haurà d'assessorar en l'àmbit veterinari en tot el que pugui pel desenvolupament d'una assegurança SegurVet el millor possible.

Hi ha dues opcions d'assegurança de SegurVet, la bàsica i SegurVet Max, que es tracta d'una assegurança ampliada.

SegurVet el poden contractar els propietaris de gossos i gats que:

- Estiguin identificats amb el microxip i inscrits en el registre oficial corresponent.
- Tinguin al dia la cartilla sanitària i el calendari de vacunacions.
- Tinguin entre 3 mesos i 10 anys d'edat (fins a 7 anys per la opció SegurVet Max).
- No desenvolupin activitats esportives o de caça

Les cobertures i indemnitzacions que ofereix l'assegurança són:

- Accident: la indemnització serà del 100% de les despeses veterinàries per accident, fins a 1000€ per anualitat de l'assegurança.
- Malaltia: s'indemnitzarà el 85% de les despeses veterinàries (consultes, proves, anàlisi, materials...) per malaltia que requereixi hospitalització o cirurgia, fins a 1000€ per anualitat de l'assegurança.

- Responsabilitat civil: es cobreixen tots els danys causats per l'animal fins 175000€ per sinistre, incloent les races considerades potencialment perilloses i tant si els animals estan en el moment del sinistre en el seu domicili habitual com si no ho estan.
- Defunció accidental o robatori de l'animal: s'indemnitzarà al propietari amb un màxim de 850€ en funció de la raça, sexe, edat i estat de l'animal.
- Extraviament: s'ingressarà al propietari les despeses de localització (cartells,...) fins a un valor de 180€ per anualitat de l'assegurança.
- Sacrifici i eliminació del cadàver: reemborsament de les despeses fins a un màxim de 100€.
- Residència animal: s'indemnitzaran les despeses de residència animal en cas d'hospitalització d'urgència del propietari o de el/la seu/seva cònjuge fins arribar a la xifra de 300€.

Si es contracta l'assegurança SegurVet Max, a més, es reemborsarà el 85% de les despeses veterinàries per qualsevol malaltia (consultes, proves diagnòstiques, anàlisi, consultes d'urgència, cures, etc.) fins un màxim de 1500€.

En la pàgina web, també s'especifiquen les exclusions del contracte, que són les següents:

- Despeses originades per intervencions voluntàries, com serien castració, esterilització, intervencions per cubrir defectes estètics...
- Despeses de vacunació, odontologia i neteja bucal
- Despeses d'alimentació especial prescrita
- Medicament que no siguin administrats en la clínica veterinària
- Despeses originades per malalties congènites
- Despeses derivades de malalties o lesions anteriors a la entrada en vigor de la pòlissa
- Lesions resultants de maltractament, falta de cura o negligència del propietari o de persones vinculades a ell

Respecte a la garantia de Responsabilitat Civil, no quedaran coberts:

- Danys causats a persones que no tinguin la consideració de terceres persones
- Danys derivats de d'incompliment de disposicions legals
- Danys causats per la participació de l'animal en activitats esportives o cinegètiques

En aquest cas sí que es cobreixen les despeses veterinàries per malaltia però cal destacar que, segons la definició de malaltia de SegurVet que es pot extraure que entrarà a la cobertura i que no.

conjunt de signes i símptomes que normalment presenten la mateixa evolució i que procedeixen d'una causa específica que provoca una alteració més o menys greu de la salut, que ha de ser diagnosticada per un veterinari i necessita la instauració d'un tractament mèdic o quirúrgic

Així, doncs, els procediments no assistits en conseqüència d'una malaltia, com podria ser una vacunació preventiva, no estaran coberts. Però a més, en el contracte hi ha altres tipus de malalties que no estan cobertes, com són malalties provocades per mosquits o malalties degudes a la edat de l'animal.

■ **VETERSALUD**

VeterSalud és una associació de clínics veterinaris de tot Espanya formada el 2004 per crear una marca comuna de clíniques veterinàries, oferint diferents serveis: com atenció telefònica, servei d'ambulàncies, etc. i entre ells, assegurances per a animals de companyia.

VeterSalud diferencia molt bé les 3 diferents assegurances que ofereix (més una que combina les 3 principals), els quals la diferencia rau en la quantitat de cobertures que ofereixen.

A la *Taula 1* es resumeix el que proporciona cada un dels quatre assegurances que es poden contractar per VeterSalud.

1. Assegurança VitalPlan: es basa principalment en la prevenció de malalties infeccioses mitjançant l'abonament de despeses per vacunacions, i proporciona descomptes en alguns serveis com cirurgies o ecografies. Al seu torn, aquesta assegurança està dividit en funció de l'animal al qual va dirigit l'assegurança, fent distinció entre gossos, gats i animals sènior, i dins dels gats els separa en gats domèstics i de carrer.

Com exemple, veurem el VitalPlan P, que és l'assegurança corresponent al de gossos. Dins d'aquesta modalitat s'inclouen :

- Garantia vacunal
- Vacunació completa

- Consultes veterinàries limitades dins l'horari habitual de la clínica
- Test de leishmania
- 4 desparasitacions anuals
- 4 anàlisi coprològics anuals
- 20% de descompte en programes de prevenció i cirurgies
- 10% en ecografia abdominal, electrocardiogrames i radiografies
- Altres serveis com descompte en alimentació canina

Taula 1. Resum d'assegurances VeterSalud

	ACTUACIONES ANUALES	VITALPLAN	RESP. CIVIL	SEGURO	VITALPLAN +
MEDICINA PREVENTIVA	VAC. POLIVALENTE	✓			✓
	VAC RABIA	✓			✓
	4 DESPARASITACIONES	✓			✓
	4 ANÁLISIS DE HECES	✓			✓
	TEST LEISHMANIOSIS	✓			✓
	GARANTÍA VACUNAL	✓			✓
DIAGNOSTICO Y TRATAMIENTO DE ENFERMEDAD Y ACCIDENTE	CONSULTAS ILIMITADAS	✓		✓	✓
	URGENCIAS			✓	✓
	HOSPITALIZACIONES			✓	✓
	TRATAMIENTOS			✓	✓
	CIRUGÍAS	descuento		✓	✓
	ECOGRAFÍAS	descuento		✓	✓
	RADIOGRAFÍAS	descuento		✓	✓
	ELECTROCARDIOGRAMAS	descuento		✓	✓
	ANÁLITICAS DE SANGRE			✓	✓
	ANÁLITICAS DE ORINA			✓	✓
DAÑOS SOBRE PERSONAS, ANIMALES U OBJETOS	DAÑOS A TERCEROS		✓		✓
VIAJES	TARJETA VETERSALUD	✓			✓
	VIAJES AL EXTRANJERO			✓	✓
	PÉRDIDA DEL PASAPORTE			✓	✓
FALLECIMIENTO	MUERTE ACCIDENTAL O POR ENFERMEDAD			✓	✓
PERDIDA DE LA MASCOTA	EXTRAVÍO O ROBO			✓	✓

2. Assegurança de responsabilitat civil (l'asseguradora encarregada d'aquesta assegurança és Catalana Occident). En aquesta modalitat s'inclouen:

- Abonament als perjudicats de les indemnitzacions corresponents de l'assegurança.
- Despeses en defensa jurídica i pagament de despeses de judici o extrajudicials relacionades amb un succés.

- Constitució de les fiances judicials exigides a l'assegurat per garantir la responsabilitat civil.

3. Assegurança de malaltia i accident (la asseguradora encarregada d'aquesta assegurança és Vitalicio Assegurances):

Aquesta assegurança cobreix tant l'assistència veterinària com altres situacions com pèrdua o mort. A més, adequant-se a la nostra economia, existeixen 3 modalitats (bronze, plata i or), en les que a major preu, major seran els límits indemnitzables. A la *Taula 2* podem observar les diferències que hi ha entre les tres modalitats.

Taula 2. Resum d'assegurances VeterSalud

Coberturas:	Límites máximos de indemnización por año		
	Bronze	Plata	Oro
Asistencia veterinaria	1000 €	2000 €	4000 €
Muerte por enfermedad	300 €	500 €	700 €
Muerte accidental	300 €	500 €	700 €
Pérdida por robo o extravío	300 €	500 €	700 €
Costes publicitarios	300 €	500 €	700 €
Cobertura de viajes extranjero	No cubierto	30 días	90 días
Pérdida del pasaporte	No cubierto	No cubierto	500 €

Aquesta modalitat inclou:

- Assistència veterinària:
 - o Reemborsament de despeses veterinaris per accident.
 - o Reemborsament despeses veterinàries per malaltia màxim de 12 mesos.
 - o Cost d'assistència a domicili.
 - o Cost de sacrifici.
 - o Tractament dental provocat per lesió, accident o malaltia.
- Pèrdua per robatori o pèrdua: es reemborsarà el preu de compra de la mascota.
- Reemborsaments de costos publicitaris si mascota és robada.
- Estada en residència per a animals.

4. Assegurança VitalPlan +: inclou les 3 anteriors assegurances.

■ **COMPARATIVA**

Després d'haver estudiat els tres models diferents ens podem extreure les següents conclusions:

- AVEPA: Tot i la quantitat d'opcions que presenta aquesta assegurança, l'assistència veterinària només es cobreix si prové de malaltia o accident.
- SegurVet: la seva cobertura és superior a la d'AVEPA, però tot i així, podem dir que el de VeterSalud és molt més complet.

VeterSalud és qui més cobertures ofereix, tenint en compte situacions com per exemple viatges a l'estranger. A més, la cobertura d'assistència veterinària que s'ofereix és bastant àmplia, anant des de l'aplicació de vacunes preventives per a malalties infeccioses a neteges bucals sigui quina sigui la causa.

Per altra banda, si analitzem l'assegurança sènior que ens ofereixen a la seva pàgina web, veurem que és una perfecte i més que completa assegurança destinada als animals geriàtrics, ja que s'inclou un examen geriàtric anual, on es busca prevenir l'aparició de malalties típiques de l'edat, com són els tumors. En aquest examen complet, es faran diverses proves, com analítiques sanguínies completes, proves cognitives o exàmens neurològics.

L'únic problema trobat en aquesta darrera assegurança és el fet de no haver pogut descobrir en cap part les condicions de l'animal a contractar, és a dir, que no sabem els límits d'edat que ha de complir l'animal per poder ser assegurat, per exemple.

5.1.2 GENERALS AMB SERVEIS PER A ANIMALS DE COMPANYIA

■ **CATALANA OCCIDENT**

És una asseguradora espanyola, amb seu a Sant Cugat del Vallès-Barcelona.

Els pilars bàsics del Grupo Catala Occidente es van començar a cimentar amb la constitució de la Sociedad Catalana de Seguros Contra Incendios a Prima Fija, impulsat per Fernando de Delás i de Gelpí en 1864.

Al 1876 va començar la expansió de la empresa i més tard es van fusionar la cartera de La Catalana i la cartera d'Occidente, creant així un gran grup assegurador.

Aquesta asseguradora ofereix una àmplia gamma d'assegurances: de vida, d'automòbil, de lloguer, de salut, de llar, etc.

Actualment, inclòs en l'assegurança de llar, es pot incloure una cobertura específica per animals de companyia. Aquesta inclou:

- Servei telefònic d'orientació veterinària
- Despeses d'assistència veterinària (atropellament, baralles, ruptures, lesions internes)
- Robatori/extraviament
- Sacrifici i incineració del cadàver per vellesa o malaltia
- Responsabilitat civil i defensa jurídica

També ofereixen cobertura de viatge però aquesta opció és a part i si es vol contractar, el preu incrementa.

A més, diferencia entre gossos perillosos, gossos no perillosos i gats.

El preu d'aquesta cobertura a animals de companyia no s'ha pogut obtenir ja que és una opció dins de l'assegurança de la llar.

■ MAPFRE

MAPFRE és una empresa d'assegurances de nacionalitat espanyola, controlada per la fundació homònima (fundació MAPFRE). És l'asseguradora més important d'Espanya, sent-ho també a Iberoamèrica, i estant present al 2009 en aproximadament 43 països de tot el món, incloent a més d'Europa i Amèrica, Àsia i Orient Mig.

MAPFRE són les sigles de Mútua de l'Agrupació de Propietaris de Finques Rústiques d'Espanya, ja que aquesta agrupació va ser l'agrupació que la va formar, a l'any 1933.

A l'any 2005 MAPFRE va llençar al mercat l'assegurança d'Assistència Veterinària per malaltia per animals de companyia, basat en la concertació de serveis d'atenció amb més de 100 clíniques a Espanya. Recentment, al gener del 2011, van millorar aquesta assegurança.

Aquest servei té dues opcions de cobertura: una bàsica i una altre ampliada, on es podran escollir les cobertures que més s'adaptin al cas particular.

A continuació, les cobertures d'aquesta assegurança:

- Danys per accident: si l'animal pateix un accident s'abonaran les despeses d'assistència veterinària i s'indemnitzarà el valor de l'animal per mort o sacrifici.
- Robatori: indemnització del valor de l'animal
- Extraviament: reemborsament de les despeses d'inserció d'anuncis a la premsa o radio.

- Sacrifici necessari i eliminació del cadàver: abonament de les despeses de sacrifici i eliminació del cadàver per accident, vellesa o malaltia.
- Estància en residència canina per hospitalització de l'assegurat: reemborsament de les despeses
- Defensa jurídica: s'inclouen la defensa jurídica i les finances davant denúncies o judicis en els que l'assegurat intervingui en la seva condició de propietari del seu animal de companyia
- Consultori telefònic: informació sobre residències canines, hotels que admeten animals, societats protectores, centres d'ensinistrament, criadors, celebració d'exposicions i concursos, i tot allò que li pugui interessar a l'assegurat de les seves mascotes.

Cobertures opcionals:

- Responsabilitat civil: responsabilitat del propietari pels danys que ocasioni a tercers el seu animal de companyia, fins el màxim indemnitzable que apareixi a la pòlissa
- Assistència veterinària per malaltia i accident (opció de pòlissa ampliada): cobertura d'assistència veterinària (consulta, proves diagnòstiques, anàlisis laboratorials, intervencions quirúrgiques, hospitalització i assistència veterinària a domicili). Per aquesta situació hi ha hospitals i clíniques veterinàries col·laboradores. Si és el cas de centres de lliure elecció, es reemborsaràn les despeses d'acord amb els límits de la pòlissa

Les indemnitzacions i els seus corresponents límits indemnitzatoris d'algunes de les cobertures anteriors són els següents:

- Modalitat bàsica:
 - o Si l'animal ha patit un accident:
 - Valor de l'animal: s'indemnitzarà fins un màxim de 910€
 - Despeses veterinàries (reemborsament): fins a 910€ per sinistre
 - o Robatori: indemnització del valor de l'animal amb límit establert per aquest concepte
 - o Extraviament: 155€ en concepte d'anuncis a la premsa o radio
 - o Cobertura de sacrifici necessari i eliminació del cadàver: límit de 120€
 - o Cobertura d'estància en una residència canina: límit de 305€
 - o Cobertura de defensa jurídica: límit de 3.000€
 - o Cobertura d'assistència veterinària: límit de despeses de 1.000€ per anualitat d'assegurança i animal assegurat
 - o Cobertura de responsabilitat civil: els límits depenen dels casos

- Modalitat ampliada:
 - o En cas d'accident:
 - Valor de l'animal: límit de 300 a 12.000€
 - o Cobertura d'assistència veterinària per malaltia o accident: màxim 1.000€ (en clíniques col·laboradores; en centres no col·laboradors, 80% reemborsament de les despeses)
 - o La resta de cobertures tenen els mateixos límits que en la modalitat bàsica

Aquesta assegurança presenta una sèrie de normes de contractació:

- Els animals han de tenir entre 3 mesos fins als 9 anys d'edat. A més per l'assistència veterinària, no es podran contractar animals amb 7 anys o més.
- Els animals hauran d'estar censats i identificats individualment amb microxip, com especifica la legislació vigent, així com complir amb el calendari de vacunacions oficialment establertes.
- Valoracions superiors a 300 euros hauran d'acreditar-se amb documentació.
- Per a la cobertura d'assistència veterinària és obligatòria la "Declaración del Estado de Salud del Animal"

■ SEGUROS OCASO

Es tracta una companyia s'assegurances de nacionalitat espanyola fundada al 1920 per D. Ramón D'Ortega i Heervella, amb seu social a Madrid. Es considera una de les asseguradores més importants d'Espanya, i posseeix oficines a Espanya, Regne Unit i Andorra.

Des de fa relativament poc temps, aquesta asseguradora ofereix una assegurança multirisc pels animals de companyia. Aquesta té una sèrie de cobertures, unes són bàsiques i altres opcionals:

- Garanties bàsiques:
 - o Si l'animal pateix un accident: es cobriran les despeses de l'assistència veterinària i, en cas de mort per l'accident, s'indemnitirà.
 - o Robatori: indemnització pel robatori
 - o Extraviament: col·laboració en la cerca mitjançant inserció d'anuncis a la premsa i radio
- Garanties opcionals:
 - o Sacrifici sanitari: despeses de sacrifici necessari i eliminació de les restes.

- Responsabilitat civil: inclou la indemnització per danys a tercers, defensa jurídica i finances.
- Estades a residències: per hospitalització per accident o malaltia del propietari.

En aquest cas també s'esmenten les indemnitzacions per a cada cobertura:

- Accident: s'indemnitzarà amb el límit de la suma assegurada sempre que la causa d'accident que hagi patit l'animal sigui objecte de l'assegurança.
- Robatori: s'indemnitzarà el valor de l'animal, amb un límit del 80% de la suma assegurada.
- Extraviament: s'indemnitzarà amb el cost màxim fixat en les Condicions Particulars de la pòlissa però si l'extraviament s'ha produït quan l'animal assegurat té més de 10 anys, no s'aplicaran les prestacions.

■ SANTALUCÍA

Santalucía va tenir els seus inicis l'any 1922, a A Coruña . Actualment té la seva seu social a Madrid.

Al principi, Santalucía només es dedicava a comercialitzar l'assegurança de decessos. Als anys 60 va decidir obrir-se a altres mercats d'assegurances, en principi amb l'assegurança d'incendis i als 70 comercialitzava també assegurances de vida.

Actualment, es troba en la quarta posició en el rànquing espanyol d'assegurança de la llar. A més, ocupa una posició destacada tant en la branca de vida com en el de multiriscs.

Aquesta asseguradora també ofereix una assegurança combinada d'animals de companyia, aquesta presta una sèrie de cobertures que protegeixen a l'animal:

- Responsabilitat Civil: indemnitzacions com a conseqüència de dany causats per l'animal i finances i assistència jurídica en casos de reclamacions amb motiu de sinistres emparats per l'assegurança.
- Accidents: inclou les despeses d'assistència veterinària, sacrifici i eliminació de restes, amb indemnització per defunció.
- Robatori o extraviament: en aquest últim cas, s'abonen les despeses d'anuncis en premsa i radio per la localització de l'animal.

Per altra banda, compta amb unes cobertures opcionals, que si es contracten, faran augmentar el preu:

- Sacrifici de l'animal i eliminació de restes per vellesa o malaltia

- Estància en residència per animals, quan la persona responsable no pugui ocupar-se de l'animal, per accident o malaltia
- Despeses per defunció de l'animal

Si es revisen les condicions generals de l'assegurança, s'especifiquen les indemnitzacions que ofereixen:

- En el cas de la cobertura en accidents:
 - o Valor del animal: la indemnització serà del 100% i es basarà en el preu de mercat d'un cadell amb característiques similars
 - o Despeses d'assistència veterinària: s'indemnitzarà el 50%
- Robatori: la indemnització serà del 80%

En les altres cobertures no s'especifica la indemnització.

COMPARATIVA

Hi ha altres asseguradores espanyoles que també ofereixen assegurança d'animals de companyia però les descrites anteriorment són les més importants i es per això que si es centren els resultats en aquestes es poden observar semblances i diferències.

Deixant de banda les cobertures i requisits, i centrant-se en la informació que ofereixen en les pàgines web, cal destacar que Catala Occident no dona tota la informació necessària, a diferència de MAPFRE, Seguros Ocaso i Santalucía, on, a més de descriure les diferents cobertures, brinden les indemnitzacions i a MAPFRE també, les normes de contractació.

Una altre cosa en comú de totes les asseguradores és que un dels requisits per poder assegurar a l'animal és que aquest estigui censat i identificat amb microxip, número de xapa o tatuatge i és una condició indispensable que l'animal compleixi amb el calendari oficial de vacunació.

Finalment, totes les asseguradores ofereixen unes cobertures molt semblants, tot i que la diferència més remarcable és en relació a l'assistència veterinària. Totes cobreixen l'assistència veterinària només en cas que l'animal pateixi un accident, en canvi, MAPFRE, a més, ofereix una ampliació de l'assegurança on també cobreix si l'animal pateix una malaltia (s'ha de pagar més).

En cas de voler contractar una assegurança espanyola és important tenir en compte una sèrie de coses respecte al contracte de l'assegurança:

- Especificacions: en el contracte s'han d'especificar totes les condicions possibles que puguin existir. Com per exemple, quan es parla d'accident, a quines situacions es refereixen. En el cas de Seguros Ocaso, un accident inclou aquelles situacions on hi hagi un atropellament, baralles amb altres animals, traumatismes o lesions internes, ingestió de cossos estranys, etc., així, només s'indemnitzarà en aquestes situacions.
- Exclusions: l'assegurança no ho cobrirà tot, així, en el contracte ha d'haver una llista negativa on s'especifiqui què és el que no cobrirà l'assegurança.
- Obligacions de l'assegurat: aquella persona que contracta una assegurança, en certes situacions, haurà de realitzar certes accions per a poder percebre la indemnització. Per exemple, en cas d'extraviament cal que el propietari acudeixi abans a l'ajuntament de la localitat.
- Suma assegurada: en alguns contractes les quantitats no es posen en euros sinó que s'utilitza el concepte de suma assegurada.

5.2 Asseguradores i Assegurances Estrangeres

Fins ara el que s'ha vist eren asseguradores que dins dels seus serveis ofereixen assegurances per a mascotes, i associacions veterinàries que al costat d'asseguradores proporcionaven una assegurança.

Però en el cas d'altres països, com Estats Units, Regne Unit i Suècia (líders pel que fa a assegurances d'animals) trobem alguna cosa diferent a part del esmentat: asseguradores o proveïdores específiques que proporcionen assegurances exclusivament per a animals de companyia.

De fet, en aquests països la quantitat d'animals domèstics assegurats és molt alta, per exemple, en el cas del Regne Unit el 75% dels animals presenta una assegurança d'assistència veterinària, valor molt més alt que el que probablement tingui Espanya. Això fa lògic entendre que hi hagi aquest tipus d'asseguradores en aquests països que se centrin exclusivament en els animals de companyia.

Les asseguradores / segurs que hem consultat són: Veterinary Pet insurance (VPI), ASPCA Pet Health Insurance, Agra i Healthy Pets Insurance.

■ Veterinary Pet Insurance (VPI)

Veterinary Pet insurance (VPI) és una de les asseguradores especialitzades en els animals de companyia amb més renom dels Estats Units, sent fundada l'any 1980 per 750 veterinaris. Porten assegurats més d'1 milió de mascotes. La seva carrera va arrencar quan el 1982 van assegurar a Lassie. L'any 2006 es va fer un estudi que va demostrar que 9 de cada 10 veterinaris nord-americans preferien VPI a qualsevol altra asseguradora (Consultar notícia en *Annex 8*).

Al que assegurances es refereix, té una extensa varietat d'assegurances a oferir, anant dels menys complets als més complets, passant per un exclusiu per a gats. Però cal tenir en compte que alguns són combinables, per exemple podem combinar una assegurança específica per a proves o visites bàsiques a un veterinari (vacunacions, desparasitacions ... que seria l'anomenat WellCare) amb un altre específic de malalties (que seria el VPI Superior Pla).

Amb la Taula 3 es exemplifica el que s'explica, ja que a la primera columna de les assegurances (la segona començant per l'esquerra) correspon a l'assegurança VPI Superior Pla, mentre que les columnes següents corresponen al mateix segur, però combinat, o bé amb el WellCare Core (més bàsic), o el WellCare Premier.

Bàsicament arriba a cobrir (amb les seves limitacions econòmiques segons l'assegurança escollit) qualsevol tipus de problema mèdic (accident, malaltia, vacunacions, etc. I així una llarga llista de situacions en les quals es poden presentar en el nostre animal de companyia). Però el que crida l'atenció del seu contracte és el fet que proporciona informació de la quantitat màxima que ens abonar de qualsevol problema o necessitat que pugui tenir el nostre animal d'una forma especialment precisa.

És a dir, especifiquen cada malaltia (separades per apartats segons el problema patològic) que pugui presentar la nostra mascota i quin límit indemnitzable tindrà. Per exemple, en l'assegurança VPI superior pla-coverage form, s'especifica que per una arítmia el màxim abonament és de 159 \$, o el d'una eutanàsia \$ 74, però dins d'aquest preu, s'inclouen examen clínic, tractament, etc. (Consultar Annex 9).

De la mateixa manera, també estan especificats amb exactitud quines situacions no seran indemnitzables com serien el cas de col·lapse de tràquea o la displàsia renal.

Però cal dir que, tot i l'alta especificació pel que fa a problemes mèdics es refereix, ens trobem amb que en cap lloc de la pàgina s'ofereix una assegurança similar al de responsabilitat civil o que cobreixi despeses per robatori o similars.

Taula 3. Resum d'assegurances VPI

Treatments	VPI Superior Plan	VPI Superior Plan with WellCare Core	VPI Superior Plan with WellCare Premier
Accidents and Illnesses	✓	✓	✓
MRI, CAT Scans and X-Rays	✓	✓	✓
Surgeries	✓	✓	✓
Cancer Treatments	✓	✓	✓
Prescription Medication	✓	✓	✓
Hospitalization	✓	✓	✓
Vaccinations		✓	✓
Heartworm Preventive		✓	✓
Prescription Flea Control		✓	✓
Urinalysis or ERD (kidney test)			✓
Dental Cleaning or Spay/Neuter			✓
Total Annual WellCare Benefits	\$0	\$250	\$400
Total Annual Medical Benefits	\$14,000	\$14,000	\$14,000

Una altra dada curiosa és que dins dels Estats Units, no totes les assegurances estan disponibles en tots els estats.

ASPCA PET HEALTH INSURANCE

La ASPCA (American Society for the Prevention of Cruelty to Animals) és una organització l'objectiu de la qual és el de la prevenció a la crueltat dels animals als Estats Units. Va ser creada el 1866 per Henry Bergh, i actualment té seu a New York, sent considerada la seva funció com a protectora del benestar animal.

Seguint la premissa del seu objectiu, van formar el ASPCA-Pet Health Insurance, és a dir, una assegurança per a animals. Aquesta assegurança té com a característiques principals el fet que es reemborsarà al propietari de l'animal el 80% de les despeses d'assistència veterinària, la qual podrà ser atesa en qualsevol veterinaris dels Estats Units o Canadà. A més, aquesta assegurança està dividida en 4 nivells (de menor a major cobertura), com s'observa a la *Taula 4*.

Com podem veure el nivell 1, només cobreix despeses d'accidents i problemes derivats d'aquests. El nivell 4 per la seva banda, proporciona tot un seguit de condicions més, com l'esterilització de l'animal, neteja dental, despeses de malaltia,.. I com és lògic, a major nivell, més car serà.

Entre les condicions no cobertes es troben:

- Tractes / procediments "inhumans": tall de cues, tall d'orelles ...
- Problemes genètics, hereditaris o congènits.
- Altres: despeses de viatge per arribar a un veterinaris, teràpies de rehabilitació...

I com en el cas de VPI, tampoc hi ha una assegurança de responsabilitat civil o per robatori. Només ofereix assegurances estrictament d'assistència veterinària, però tot i això, aquestes assegurances d'assistència veterinària són summament complets.

Taula 4. Nivells de l'assegurança ASPCA

	LEVEL 1	LEVEL 2	LEVEL 3	LEVEL 4
ACCIDENTS	✓	✓	✓	✓
HOSPITALIZATIONS	<i>related to an accident</i>	✓	✓	✓
X-RAYS	<i>related to an accident</i>	✓	✓	✓
SURGERY	<i>related to an accident</i>	✓	✓	✓
ILLNESSES		✓	✓	✓
SPAYING/NEUTERING			✓	✓
STANDARD VACCINES			✓	✓
ANNUAL PHYSICAL EXAM			✓	✓
HEARTWORM PREVENTION				✓
ANNUAL DENTAL CLEANING				✓
ADVANCED VACCINES				✓
ONGOING CONDITIONS		<u>w/ Continuing Care</u>	<u>w/ Continuing Care</u>	<u>w/ Continuing Care</u>
ANNUAL DEDUCTIBLE	\$100	\$100	\$100	\$100
MAX INCIDENT BENEFIT	\$2,500	\$1,500	\$3,500	\$5,000
MAX YEARLY BENEFIT	\$8,000	\$8,000	\$11,000	\$13,000
REIMBURSEMENT	80% of usual and customary charges	80% of usual and customary charges	80% of usual and customary charges	80% of usual and customary charges

AGRIA

Agria és l'asseguradora d'animals més important d'Escandinàvia (que inclou Suècia, Noruega i Dinamarca). Va ser fundada el 1890 per Claes Virgin per assegurar cavalls i animals de renda, però amb el temps també va passar a assegurar a animals de companyia, assegurant per primera vegada a un gos el 1924 i a un gat el 1972.

A causa de falta de publicitat internacional, no podem oferir informació sobre les assegurances que ofereix, però si podem oferir estudis de la pròpia empresa que demostren la importància d'aquesta companyia a Suècia i la rellevància de les assegurances animals en aquest país.

- El percentatge de gossos assegurats a Suècia és del 78%, el qual el 36% del total de gossos a Suècia estan assegurats amb Agria, sent el percentatge de gossos assegurats amb Agra superior al d'altres asseguradores.

- El percentatge de gats assegurats a Suècia és de tan sols el 27%, el qual el 16% del total de gats a Suècia estan assegurats amb Agria.
- Els quatre nivells sent el percentatge de gats assegurats amb Agria molt superior al d'altres asseguradores.
- El percentatge de gossos i gats assegurats a Suècia ha anat augmentant.

HEALTHY PET INSURANCE

Healthy Pet Insurance és una gran empresa proveïdora d'assegurances del Regne Unit creada el 1996 per Mark Effenberg. Tots les assegurances que signa estan subscrits per Axa Assegurances, i té presència també als Estats Units.

Com podem veure a la Taula 5, ofereixen tres nivells de cobertura: bronze, silver i gold, de menys a més cobertura. El més bàsic podem destacar que ens cobreix assistència veterinària (fins a 1.000 lliures esterlines) i una cobertura similar a la de responsabilitat civil només per a gossos. La gold en canvi, ens oferirà, a més, altres cobertures com la de robatori, pèrdua, o despeses d'anunci i recompensa en cas de pèrdua o robatori.

Taula 5. Nivells de l'assegurança HPI

	bronze	silver	gold
	up to	up to	up to
Vet's Fees	£1,000	£4,000	£7,500
Cover for ongoing conditions**	Yes	Yes	Yes
Pay vet direct	Yes	Yes	Yes
Veterinary Helpline	Yes	Yes	Yes
Third Party Liability & Legal Expenses Dogs Only	£1,000,000	£1,000,000	£1,000,000
Accidental Damage	No	No	£500
Death from Illness*	No	£500	£1,000
Death from Accident	No	£500	£1,000
Advertising & Reward	No	£500	£1,000
Theft or Straying	No	£500	£1,000
Boarding Kennel Fees	No	£500	£1,000
Holiday Cancellation	Yes	£500	£2,000
Bereavement Counseling Helpline	Yes	Yes	Yes
Pet Legal Helpline	Yes	Yes	Yes
Pet Minders Helpline	Yes	Yes	Yes
Overseas Travel	30 days	30 days	12 months

Per tant, aquesta presenta la gran diferència amb les dues asseguradores nord-americanes explicades anteriorment, ja que no només ofereix cobertura per despeses veterinàries, sinó que també ofereix cobertura per a altres situacions com la de robatori.

A més, ressalta el fet que en aquesta asseguradora no trobem un límit d'edat màxima a la qual poder assegurar el nostre animal, així com trobàvem en altres asseguradores, encara que sí tindrà una edat mínima per assegurar, establerta en 6 setmanes.

■ COMPARATIVA

Comparant les assegurances analitzats d'Espanya amb les estrangeres, la gran diferència ressalta quan observem la cobertura d'assistència veterinària. Els estrangers ofereixen una gran cobertura pel que fa a aquest sentit, en canvi, la majoria de les assegurances comentades d'Espanya només proporcionen cobertura d'assistència veterinària per accident o malaltia greu, i altres, com visites o vacunes, no entrarien dins de la cobertura.

Una altra diferència a remarcar és que totes les assegurances espanyols analitzats presentaven l'opció de contractar una assegurança de responsabilitat civil, cosa que no passava amb les dues assegurances nord-americanes analitzats.

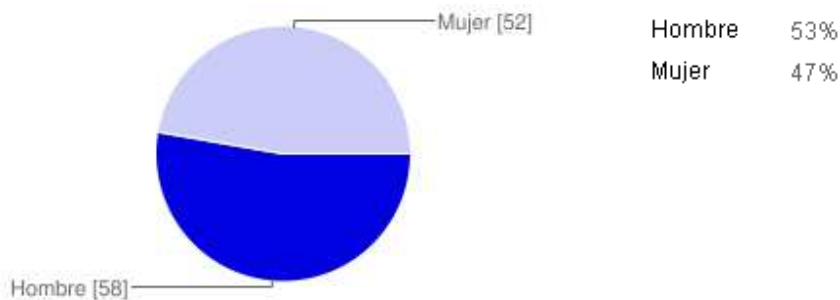
Mirant cap al nostre país, això ens podria dir que pel que fa a assistència veterinària, les assegurances per a mascotes d'Espanya encara han d'avançar bastant per assolir i igualar-se a la d'altres països més avançats en aquest aspecte.

6. OPINIONS PÚBLIQUES

Per a conèixer les opinions i els coneixements de la societat, es varen realitzar 110 enquestes, gràcies al programa google docs (*Annex 10 i 11*).

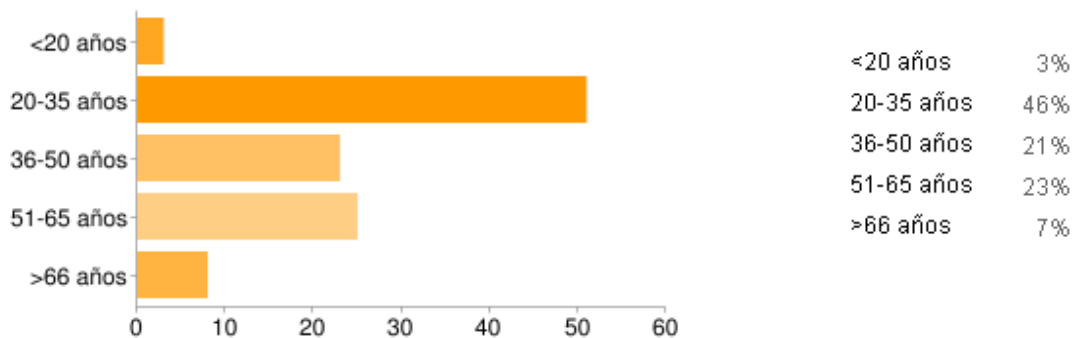
Els resultats obtinguts dels quals són els següents:

1. Sexe

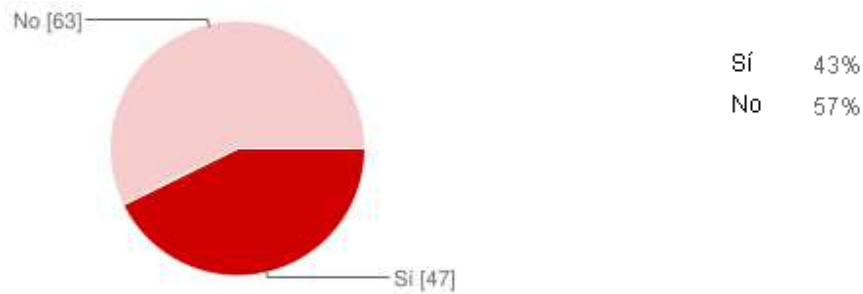
S'observa que el percentatge d'ambdós sexes és molt semblant i que per tant, dones i homes queden representats per iguals en els resultats.

2. Edat

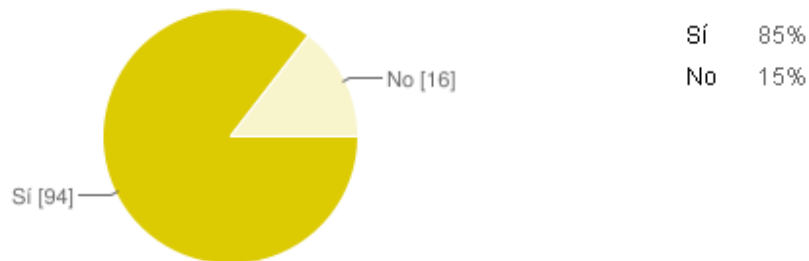
Les persones enquestades, eren majoritàriament del rang entre 20 i 35 anys. A més, cal destacar que el 97% eren majors de 20 anys, i això és significatiu tenint en compte que una assegurança mèdica es pot adquirir a partir dels 18 anys.

3. És vostè estudiant de veterinària o exerceix aquesta professió?

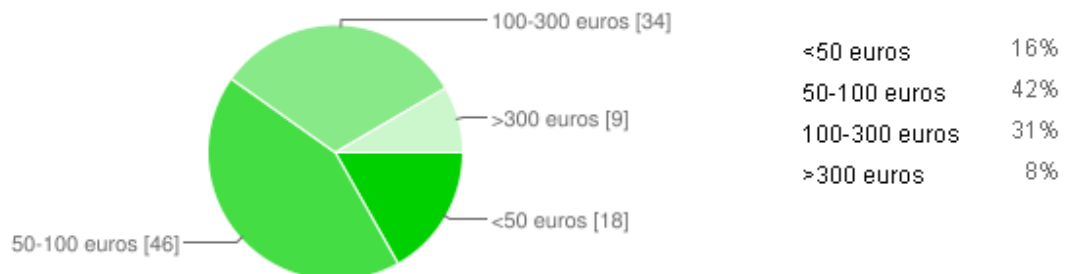
Amb aquests resultats observem que el 43% té relació amb el món professional veterinari i això farà que els resultats de l'enquesta puguin quedar d'esbiaixats de la realitat.

4. Té o ha tingut algun gos o gat com a animal de companyia?

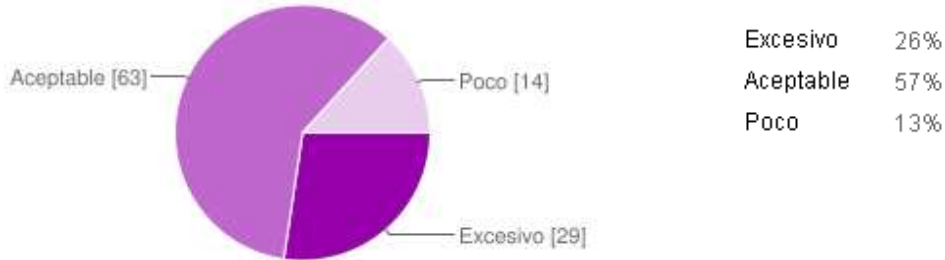
El 85% dels enquestats han tingut o tenen un gos o gat com a animal de companyia, i aquets fet il·lustra que cada cop estan més arrelats els animals a la nostra societat.

5. Quant es gasta anualment en el seu animal en serveis veterinaris?

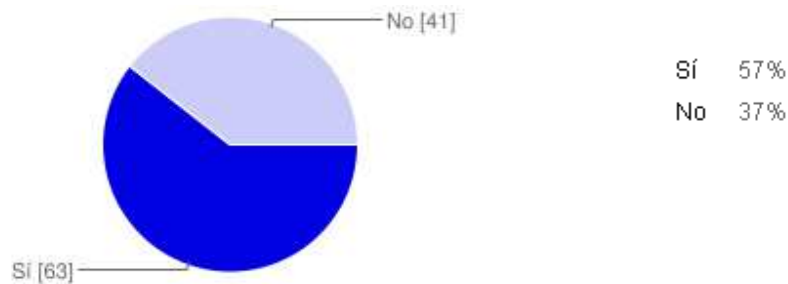
El 42% dels enquestats es gasten anualment entre 50 i 100 euros a l'any, però cal tenir en compte que el 73% es troben en un rang de 50-300 euros.

6. Com descriuria des del seu punt de vista, el cost mig anual?

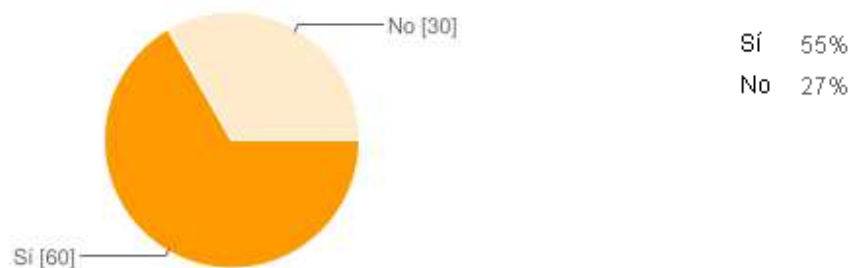
Encara que la majoria (57%) considerin el cost acceptable, cal tenir en compte que gairebé un terç (26%), consideren excessiu aquest servei.

7. En alguna ocasió la seva mascota ha necessitat un servei veterinari més car del que vostè preveia?

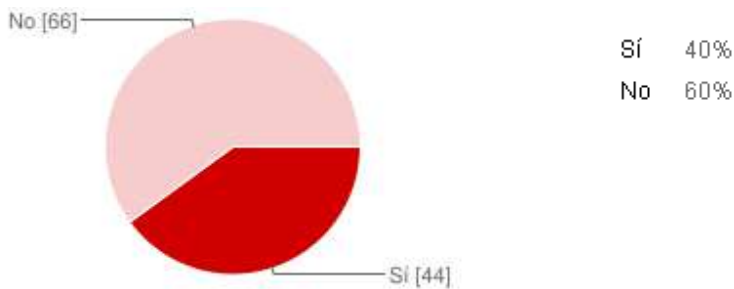

De les persones que tenen o han tingut mascota, el 57% han tingut algun cost més car del que preveien i lligat amb la pregunta anterior el 27% no va poder assumir els costos, en aquestes circumstàncies.

8. En aquestes ocasions, va poder assumir els costos?

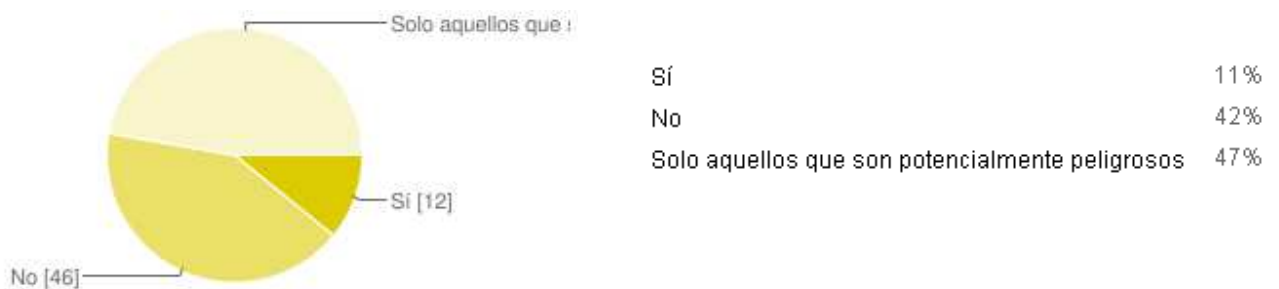

9. Ha sentit a parlar mai de les assegurances per a animals de companyia?

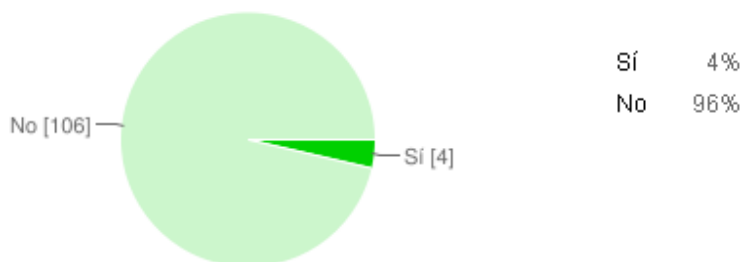
Tot i que el 40% dels enquestat hagin sentit a parlar sobre les assegurances mèdiques, es considera que és en aquesta pregunta on es veuen notòriament d'esbiaixades les respostes, tenint en compte l'elevat percentatge de professionals veterinaris a l'hora de respondre l'enquesta.

10. Creu que és obligatori tenir una assegurança pel seu animal?

El 42% consideren que no és obligatori tenir una assegurança pel seu animal, incloent doncs, els potencialment perilloso, que Sí en necessiten una. El 47% de la mostra creu que correctament que a Catalunya tan sols els potencialment perilloso necessiten una assegurança. I finalment i sorprenent s'observa que el 11% creu que Sí és obligatori tenir una assegurança mèdica per tots els animals.

11. Té o ha contractat alguna vegada alguna assegurança per el seu animal de companyia?

El 96% de la població no ha contractat mai una assegurança pel seu animal de companyia, per contra del 4% que sí que ho ha fet. Aquesta dada sorprèn amb el 11% de la pregunta anterior que contestava que Sí creu obligatori tenir una assegurança pel seu animal.

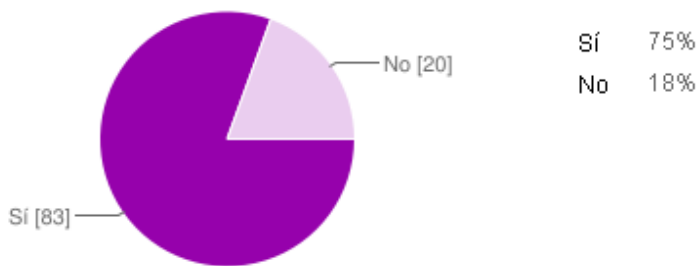
12. Quina?

Els enquestats van contestar les següents asseguradores:

- AGRIA
- Gossos potencialment perillosos (2: sense especificacions)
- AVEPA

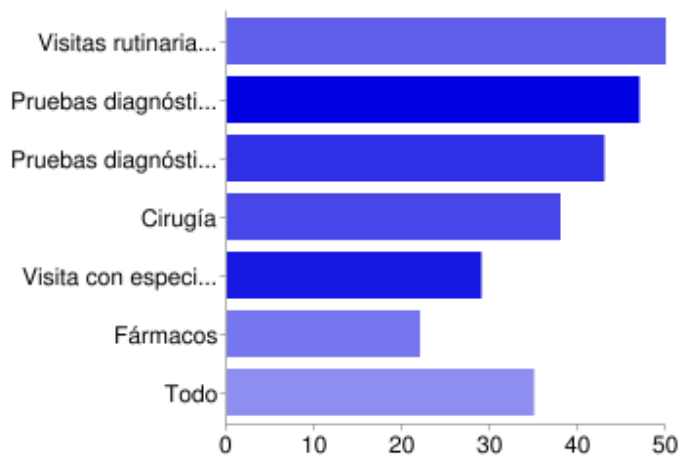
Dues de les quatre son de les més importants i explicades en el treball. Les dues relacionades amb els gossos potencialment perillosos, no es va especificar quina empresa tenien concertada.

13. En cas d'haver contestat que no a la pregunta anterior, en contractaria alguna?

Tot i que el 96% no ha contractat mai una assegurança mèdica per a animals e companyia, el 75% afirma que sí que en contractaria una.

14. Si en contractés una, què li agradaria que li cobrés?

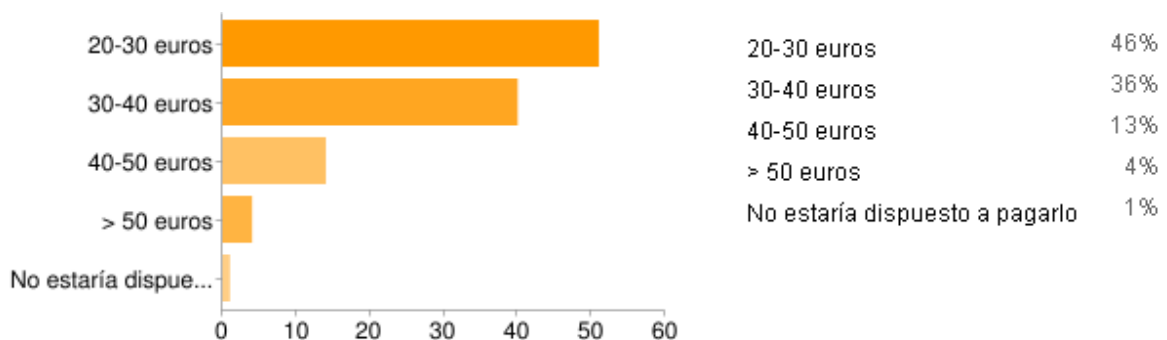

Visitas rutinarias: vacunas, revisiones, etc	50	45%
Pruebas diagnósticas básicas: analítica sanguínea, urianálisis, examen de heces, etc	47	43%
Pruebas diagnósticas complementarias: Radiografías, ecografías, etc	43	39%
Cirugía	38	35%
Visita con especialista: neurología, etología, traumatología, etc	29	26%
Fármacos	22	20%
Todo	35	32%

Los usuarios pueden seleccionar más de una casilla de verificación, por lo que los porcentajes pueden superar el 100%.

En aquesta pregunta es podia contestar més d'una opció i els resultats obtinguts són molt semblants, tot i així s'agafen les tres respostes més contestades s'obté que els propietaris els hi agradaria trobar inclòs: visites rutinàries, proves diagnòstiques bàsiques i proves diagnòstiques complementaries.

15. Quant estaria disposat a pagar per aquesta assegurança?

Finalment, i per la cobertura sol·licitada a la pregunta anterior, els enquestats estarien disposats a pagar en un 46% de 20-30 euros i en un 36% de 30-40 euros mensuals.

■ 7. OPINIONS PROFESSIONALS

La medicina humana i la veterinària són dues ciències que sempre han anat molt lligades i en aquest tema no és diferent. Tal i com s'ha esmentat en anterioritat i com és socialment conegut, les assegurances mèdiques en humana són un concepte socialment acceptat i que funciona. En canvi, les de veterinària són la novetat i molts professionals no en tenen o saben prou informació.

Per aquest motiu s'han realitzat 6 entrevistes curtes diferents comparatives, 4 d'elles a metges de medicina humana de l'Hospital de Mataró (Consorti Sanitari del Maresme) i de la Clínica del Pilar (*per qüestions clarament professionals, i per no perdre el contracte amb les asseguradores amb les que treballen, han demanat quedar en l'anonimat*) i dues d'elles a metges veterinaris. (Annex 12 i 13).

L'objectiu és veure els dos raonaments, els d'aquells que ja ho viuen i els d'aquells que tendeixen a això i poder-los comparar.

■ 7.1 Entrevistes a Metges de Medicina humana:

■ Entrevista 1:

Edat: 56 anys

Gènere: Home

Professió: Cirurgià

1. Ha treballat o treballa per una asseguradora mèdica? Per què?

Hi treballo des de que vaig acabar la carrera, tot i que en els últims anys he disminuït la feina. Vaig començar estant a més de 10 assegurances mèdiques diferents i en l'actualitat només treballo en 3. Ho faig com a complement d'activitat privada.

2. Quins avantatges i quins inconvenients creu que tenen pels pacients?

Com a avantatges, tenen un accés ràpid a professionals qualificats. No cal que busquin, preguntin i dubtin. Les assegurances mèdiques qualifiquen i avalen que la llista de metges que ells tenen són de confiança.

Per altra banda, com a inconvenients trobem el pagament mensual. En la majoria d'ocasions s'utilitza la assegurança, però si es fés un estudi de tot el que es paga mensualment a la mútua comparat amb el

que es pagaria només en aquelles ocasions on s'hagués d'intervenir, molt probablement no estarien compensades.

3. I pels metges?

Com a avantatges és un gran complement d'activitat privada, en especial per aquells metges recent llicenciats que no saben d'on trobar pacients i que encara no tenen cap « nom » darrera.

Com a inconvenients, els preus que paguen les mútues són molt baixos pels metges i moltes vegades no surt a compte. Operant pacients de mútues en moltes cirurgies perds Diners.

4. Coneix l'existència de les assegurances mèdiques per a animals de companyia?

No

5. Creu que seria bo que estiguessin més presents a la societat, igual que ho estan en medicina humana?

No ho sé, per les companyies d'assegurança segur, pels veterinaris no i pels propietaris possiblement seria bo si incloguessin moltes prestacions a bon preu.

6. Quins serveis creu que hauria d'incloure un servei així? (Visites, proves bàsiques, proves complementàries, cirurgies, visites amb especialistes..)

Tots, ja que sinó no tindria sentit

7. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'assegurances pels propietaris d'animals de companyia? Per què?

Sí, si el preu mensual és petit.

8. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'assegurances pels professionals veterinaris? Per què?

No des del punt de vista econòmic ja que el preu seria molt més baix que l'actual, però sí, si aconseguís reduir la limitació terapèutica per qüestió econòmica.

Entrevista 2:

Edat: 55 anys
Gènere: Home
Professió: Cirurgià

1. Ha treballat o treballa per una asseguradora mèdica? Per què?

Sí, hi vaig treballar durant molts anys, ara però fa 2 anys que ho vaig deixar. Treballar per a les asseguradores mèdiques és una manera de fer privada, però arriba una edat en que no val la pena.

2. Quins avantatges i quins inconvenients creu que tenen pels pacients?

Com a Avantatges: Bon tracte i rapidesa en el tractament ja que no han d'esperar la llista d'espera pública.

Com a Inconvenients: No sempre inclouen tots els serveis i a vegades es troben que el que els passa no està inclòs en la pólissa.

3. I pels metges?

Avantatges: Permet fer més activitat privada ja que els pacients trien el cirurgià d'una llista i d'alguna manera et publiciten.

Inconvenients: Molta activitat per poder guanyar una quantitat petita

4. Coneix l'existència de les assegurances mèdiques per a animals de companyia?

Sí, n'he sentit a parlar, tot i que crec que no funcionen igual que les de medicina.

5. Creu que seria bo que estiguessin més presents a la societat, igual que ho estan en medicina humana?

No crec que sigui necessari. La vida d'un animal de companyia és molt inferior a la d'una persona i per tant proporcionalment els hi passaran menys coses. Sí que és cert que quan passa cal pagar més diners, però crec que no surt a compte.

6. Quins serveis creu que hauria d'incloure un servei així? (Visites, proves bàsiques, proves complementàries, cirurgies, visites amb especialistes..)

Tots i a preu raonable.

7. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'asseguradores pels propietaris d'animals de companyia? Per què?

No ho sé, no tinc animal de companyia i per tant no sabia comparar els preus reals dels tractaments veterinaris.

8. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'assegurances pels professionals veterinaris? Per què?

Crec que, en general els veterinaris hi sortirien perdent, encara que alguns hi guanyessin més, ja que es perden molts diners treballen per a mútues.

■ **Entrevista 3:**

Edat: 41 anys
Gènere: Home
Professió: Cirurgià

1. Ha treballat o treballa per una assegurança mèdica? Per què?

No. Crec que l'únic que volen es guanyar diners i que els hi és igual el benestar del pacient. No pot ser que paguin el que paguen als metges, quan ells tan sols fan d'interventors entre ambdós.

2. Quins avantatges i quins inconvenients creu que tenen pels pacients?

Com a avantatges, crec que reben una atenció correcta i ràpida, ja que això els hi permet no haver d'estar en llistes d'espera, però tot i així les quotes són moltes vegades excessives, fet que puntualitzaria com a principal inconvenient

3. I pels metges?

Avantatges poques o cap, i inconvenients moltíssim, començant pels preus ridículs i acabant per la falta de respecte cap al professional.

4. Coneix l'existència de les assegurances mèdiques per a animals de companyia?

No, però estic segurs que no deuen ser gaire millors que les de medicina humana,

5. Creu que seria bo que estiguessin més presents a la societat, igual que ho estan en medicina humana?

No, crec que és un negoci per a guanyar diners i les dues professions són molt més que això. Estar clar, que s'han de guanyar diners, però hi ha moltes maneres de fer-ho.

6. Quins serveis creu que hauria d'incloure un servei així? (Visites, proves bàsiques, proves complementàries, cirurgies, visites amb especialistes..)

No haurien d'existir.

7. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'assegurances pels propietaris d'animals de companyia? Per què?

No crec, perquè a la llarga costa molts més diners pagar un tan mensual cada més que haver de pagar el que toca en un moment determinat.

8. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'assegurances pels professionals veterinaris? Per què?

No, perquè només porten problemes entre els del gremi, competències i pocs diners.

Entrevista 4:

Edat: 33 anys

Gènere: Dona

Professió: Cirurgiana

1. Ha treballat o treballa per una assegurança mèdica? Per què?

No, tot i que m'ho he plantejat, per manca de temps és impossible.

2. Quins avantatges i quins inconvenients creu que tenen pels pacients?

Com a avantatges, el tractament és ràpid i a bon preu i com a inconvenients, encara que sigui contradictori, el més freqüent és l'econòmic.

3. I pels metges?

El millor dels avantatges és que permet adquirir molta experiència ja que és una manera fàcil i ràpida d'aconseguir pacients. Com a inconvenient majoritari, els sous són molt baixos.

4. Coneix l'existència de les assegurances mèdiques per a animals de companyia?

No, em sonava que existeixen en altres països d'Europa, però no tinc gaire clar com funcionen.

5. Creu que seria bo que estiguessin més presents a la societat, igual que ho estan en medicina humana?

Pot ser. En medicina humana moltes vegades es perd la consciència del que valen les coses i en veterinària és on queden reflectides.

6. Quins serveis creu que hauria d'incloure un servei així? (Visites, proves bàsiques, proves complementàries, cirurgies, visites amb especialistes..)

Com més millor, tot i que caldria estudiar-ho en funció dels preus. Una assegurança mèdica ronda els 30 euros mensuals, no crec que ningú estigués disposat a pagar més per la del seu gos que per la seva.

7. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'assegurances pels propietaris d'animals de companyia? Per què?

Probablement, ja que moltes vegades és difícil disposar de molts diners de cop, en canvi, si es va pagant un tant al mes és més senzill.

8. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'assegurances pels professionals veterinaris? Per què?

Per alguns pot ser, per els mateixos motius que els metges, guanyar experiència, donar-se a conèixer, etc. Tot i així econòmicament, segur que els hi surt més rentable no tenir-ne.

7.2 Entrevistes a Metges de Medicina Veterinària:

Entrevista 5:

Neus Izquierdo,

Presidenta de l'Associació Catalana de Gossos d'assistència. Veterinària Cirurgiana, especialitzada en l'ensinistrament de gossos i en resoldre els seus problemes de comportament.

1. Conèix l'existència de les assegurances mèdiques per a animals de companyia?

Sí, n'he sentit a parlar i més en els últims anys que sembla que el tema està en augment.

2. Ha treballat mai per una d'elles?

No, de momento no.

3. Sap quin és el seu mètode de pagament? (si paguen al veterinari o bé li retornen part de l'import al propietari?)

No ho sé. Crec que funcionen diferent de les de medicina humana, però sincerament no conec el seu mètode de treball.

4. Estaria disposat a treballar per una d'elles si/no/? Per què?

Sí, en cas que les condicions fossin adequades, és una bona manera de tenir nous clients.

5. En cas de que l'asseguradora li pagués com a professional, quan li haurien de pagar per a que acceptés? (el mateix que el propietari, un tan per cent inferior, superior..)

El mateix que el propietari, en cas que pagués menys no acceptaria.

6. Quins serveis creu que hauria d'incloure un servei així? (Visites, proves bàsiques, proves complementàries, cirurgies, visites amb especialistes..)

En especial les proves especialitzades i tractaments llargs, ja que són els costos que més sorprenen econòmicament i són més imprevisibles per als propietaris.

7. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'assegurances pels propietaris d'animals de companyia? Per què?

Sí per que ajuden a cobrir despeses que ha vegades per falta de liquiditat en aquell moment no es poden realitzar i impedeixen curar als animals.

8. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus de seguros pels professionals veterinaris? Per què?

Sí, per què ajuda a què un propietari pugui pagar una factura en un moment determinat.

■ **Entrevista 6:**

Francesc Florit Cordero

President del Consell de Col·legis Veterinaris de Catalunya (1987-1991)

Creador del AIAC (1ª Base de dades en Espanya para la identificació d'animals de companyia)

Creador del REIAC (Red española para la identificación de animales de compañía)

Presidente de AVEPA 1993-2001

Miembro de la Academia de Ciencias Veterinarias de Catalunya

Fundador i Presidente de la FIAVAC (Federación iberoamericana de asociaciones veterinarias de animales de compañía 2003-2008)

President del Comitè Organitzador del Congreso mundial WSAVA (World Small Animal Veterinary Association) Granada, 2002.

1. Coneix l'existència de les assegurances mèdiques per a animals de companyia?

Sí, tant espanyoles com d'altres països.

2. Ha treballat mai per una d'elles?

Sí, en el passat però no actualment.

3. Sap quin és el seu mètode de pagament? (si paguen al veterinari o bé li retornen part de l'import al propietari?)

Hi ha dos tipus de companyia:

- l'opció a: són aquelles que la companyia asseguradora paga directament al veterinari. Nosaltres no treballem amb aquest tipus de companyia.

- l'opció B. La companyia reemborsa els imports al assegurat amb la factura del veterinari. Amb aquesta opció sí que treballem..

4. Estaria disposat a treballar per una d'elles si/no/? Per què?

Sí, en el cas de l'opció B.

5. En cas de que l'asseguradora li pagués com a professional, quan li haurien de pagar per a que acceptés? (el mateix que el propietari, un tan per cent inferior, superior..)

Només acceptaria la opció B precisament per aquest fet. Treballo amb elles a canvi de la remuneració al contactat, és a dir que a qui li reemborsin els diners al propietari, no a mi com a treballador . Les asseguradores haurien o han de pagar el import de les tarifes vigents de cada centre.

6. Quins serveis creu que hauria d'incloure un servei així? (Visites, proves bàsiques, proves complementàries, cirurgies, visites amb especialistes..)

Haurien d'incloure tots els serveis de diagnòstic i tractament, a excepció de la medicina preventiva.

7. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus de seguros pels propietaris d'animals de companyia? Per què?

Sí, si tinen un preu just, ja que eviten situacions econòmiques imprevistes als propietaris dels animal.

8. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'aasegurances pels professionals veterinaris? Per què?

Son positius, perquè permeten arribar a un diagnòstic molt més precís amb independència de la capacitat adquisitiva del propietari, el que permet un grau superior de desenvolupament en la medicina veterinària.

7.3 POLÍTICS

Entrevista 7:

Finalment, es va realitzar preguntar a la Doctora Cristina Iniesta Blasco, Delegada de Salut de l'ajuntament de Barcelona sobre la iniciativa de muntar una asseguradora en els temps actuals de crisi.

Què en pensa de la proposta de muntar una assegurança d'animals de companyia davant de la situació econòmica de la ciutat?

La situació en què ens trobem avui en dia és complicada. La crisi ha afectat sobretot a la classe mitjana i sembla que la recuperació econòmica trigarà en arribar. Això determina que s'inverteixi menys en salut animal, però des del meu punt de vista, també és un bon moment per emprendre noves iniciatives, en especial la gent jove. Així, no em sembla mala idea fer pagar una quota al mes per enregistrar l'animal en una asseguradora. Milloraria la qualitat dels serveis veterinaris i obriria una nova frontera en un altre model de negoci, que estic segura, ajudaria entre d'altres a sortir de la crisi.

COMPARATIVA:

6 entrevistes no són una mostra significativa de la població, però permeten observar punts de vista de professionals qualificats vàlids en aquest àmbit concret. Després d'analitzar les respostes dels entrevistats observem com en general, els metges en medicina humana (als quals ens adreçarem com a metges) tenen una visió molt més negativa i pessimista del sistema de les asseguradores. Reconeixen que són útils, i en especial durant els primers anys de recent llicenciat, però asseguren que a mesura que passen els anys cada cop tenen menys sentit, ja que demanen molt i paguen poc.

Per altra banda, els veterinaris, menys especialistes i ficats en el tema, parlen sobre un altre tipus d'assegurança diferent: aquella en que l'asseguradora paga al propietari, no al metge. Els veterinaris es mostren oberts a aquests nous sistemes ja que en veuen una bona sortida pels problemes econòmics.

Comparant ambdues opinions amb les respectives professions se n'extreu que:

Els metges tenen clar el sistema (les asseguradores els hi paguen a ells) i per això n'estan en contra, perquè paguen molt poc. Els veterinaris, en canvi, tenen un sistema de pagament on les asseguradores paguen als propietaris i això fa que sí que estiguin d'acord, perquè ells cobren els mateixos diners.

Els veterinaris veuen com una bona opció el fet de contractar assegurances ja que veuen una limitació econòmica molt important en la seva feina. Els metges, en canvi, no tenen tanta consciència de que els problemes econòmics poden suposar l'eutanàsia del pacient.

Finalment, els metges es veuen beneficiats respecte els veterinaris, en la gran propaganda i demanada que els hi suposa treballar per una asseguradora. Augmenten els clients i sobretot en els inicis, això és molt important.

■ 8. CONCLUSIONS

L'objectiu principal d'aquest treball és recopilar informació sobre el món de les assegurances i asseguradores d'animals domèstics degut en primer lloc a la nostra curiositat personal i professional envers aquestes i al desconeixement profund sobre elles tant propi com col·lectiu i generalitzat.

Amb aquesta intenció, primerament, hem arribat a fer un dibuix aproximat de quina és la situació estatal i internacional en relació a aquest tema. Al mercat s'ens oferten una sèrie de possibilitats i hem realitzat una comparativa d'aquestes. En primer lloc, les assegurances espanyoles que descrivim tenen totes coberta satisfactòriament la responsabilitat civil tant en el requerit legalment com altres qüestions favorables per al propietari tals com cobertura en casos de danys a tercers o destrossos. Les assegurances espanyoles també ofereixen interessants cobertures en cas de robatori o extraviament de l'animal.

Per altra banda, només hem trobat una assegurança amb una cobertura pràcticament total en l'àmbit de assistència veterinària pròpiament dita (com la entenem nosaltres). Aquesta, inclou des-de simples i rutinàries vacunacions fins a la gran part del cost d'altres més costoses i compromeses com reseccions de tumors. Tot i així, la comparació del cas de l'Estat Espanyol amb altres païssos, posa de manifest que la tendència general no és aquesta, sinó a la cobertura de la majoria de despeses de la clínica veterinària general, posant en dubte el nostre sistema i incitant al pensament de que possiblement, la futura tendència sigui cap al model estranger. El que és clar, es que degut al desconeixement general sobre les asseguradores (contrastat mitjançant

Una part vital dels resultats obtinguts, ha sigut gràcies al treball de recopilació d'informació amb formularis i enquestes i a l'ajuda prestada per tots aquells que amb el seu temps i sinceritat, han pogut formar part d'una mostra que, en major o menor grau, representa la població. Gràcies a aquests, hem pogut reflectir de manera objectiva i estadística la informació i opinió de la població envers les assegurances mèdiques. Hem constatat la redundat ignorància social respecte a les assegurances per a animals de companyia i, entre d'altres dades interessants recopil·lades que són plenament accessibles i representades gràficament al capítol corresponent, els resultats reflecteixen la importància econòmica que rep per a ells el tractament veterinari. Un número significatiu dels enquestats afirmen que s'han trobat amb despeses imprevisiblement costoses, que afrontaren amb dificultats o no pogueren afrontar al seu moment. Aquest estigma, pràcticament inexistent a la medicina humana tal com es coneix al nostre país, és un dels punts clau que sostenen la idea de que les assegurances poden

ser útils i beneficioses tant per a l'animal (que rebria un tractament veterinari adequat i complet) com per al propietari, a qui una estabilitat econòmica i una quota mensual acceptable beneficiarien clarament, també. En concret, els enquestats responen que la cobertura que ells consideren vital seria: Visites, proves bàsiques i proves complementàries. I per a aquest servei, la immensa majoria dels enquestats estaria disposada a pagar entre 20 i 30 Euros mensuals.

Tot i així, la opinió dels propietaris per si sola no té cap valor. En base a aquesta convicció, hem realitzat també entrevistes a professionals del món sanitari. Dos veterinaris de renom i quatre metges anònims del Consorci Sanitari del Maresme han estat de vital importància per a poder aconseguir una opinió del sector. En conclusió, podem afirmar que els dos veterinaris entrevistats tenen una opinió favorable envers les assegurances mèdiques veterinàries i defensen el valor positiu que tenen i podrien tenir aquestes en la millora de la qualitat sanitària dels nostres animals de companyia. Per contra, els professionals de la salut humana entrevistats, aliens a la existència d'aquests, no creuen positiva la implantació d'un sistema sòlid d'assegurances pels animals de companyia. Basen la seva opinió en el pensament de que seria una mesura innecessària tot i que, d'implantar-se, creuen que no tendria sentit si no incloguessin tots els possibles tractaments i intervencions clíniques veterinàries. És curiosa la discrepància entre ambdós opinions, i aquesta pot ser deguda a molts factors...

Per acabar, i a mode de conclusió, ens agradaria aportar la nostra opinió personal sobre el tema; producte sens dubte de la nostra condició de veterinaris i de la informació i les opinions contrastades que la realització d'aquest treball ens ha proporcionat sobre el tema. Valorat el balanç de beneficis i riscos, nosaltres tenim la opinió de que un sistema d'assegurances generalitzat seria positiu pel correcte tractament veterinari dels animals de companyia del nostre país. Hem pogut saber que en moltes ocasions els propietaris han hagut d'afrontar situacions on el tractament més adient i recomanable per la seva mascota suposava el pagament d'una suma econòmica que els resultava compromesa. Creiem que això, actualment, és intolerable. La definició de Medicina Veterinària és la següent:

“Ciència ocupada en el diagnòstic, pronòstic, tractament i prevenció de les malalties que afecten als animals domèstics, de experimentació, exòtics, salvatges i de producció; incloent aquells perfils mèdics centrats en la salut individual, tals com la identificació, etologia, control sanitari i la prevenció de zoonosis.”

En la nostra opinió, si existeix un sistema que pugui garantir el correcte diagnòstic, pronòstic, tractament i prevenció de les malalties dels nostres animals de companyia a un preu assumible pel

propietari, s'hauria de lluitar per ell i arribar-hi. I això hauria de formar part de la definició del que és la ciència veterinària. Una major publicitat i una cobertura clínica millorada i variada per part de les empreses i institucions asseguradores, en combinació amb un esforç del sector per a la informació i concienciació als propietaris podrien ser el començament d'un nou sistema, d'una situació real i possible.

■ 9. BIBLIOGRAFIA

■ PÀGINES WEB

<http://www.segurvet.es/default.php>
<http://www.boe.es/boe/dias/1999/12/24/pdfs/A45306-45310.pdf>
<http://www.boe.es/boe/dias/1980/10/17/pdfs/A23126-23133.pdf>
https://www.seguroscatalanaoccidente.com/esp/LandingPages/FamiliaHogar_Mascotas/SFH_mascotas.aspx?gclid=CJnWjsynka0CFYQLfAodnWyeoQ
<http://www.mapfre.com/seguros/es/particulares/soluciones/segurosanimales.shtml>
<http://www.ocado.es/es/paginas/seccion-productos/familias/Ocio-y-Animales.htm>
<http://www.santalucia.es/cs/es/seguros-animales-mascotas/pf1181749347222.html>
<http://www.lavanguardia.com/>
http://noticias.juridicas.com/base_datos/Privado/cc.l4t16.html
www.elperiodico.com/
<http://www.monografias.com/trabajos5/segu/segu.shtml#clasi>
http://es.wikipedia.org/wiki/Contrato_de_seguro#Tipos_de_seguros
<http://www.portaldeabogados.com.ar/portal/>
<http://www.veterinario-vetersalud.com/seguros-mascotas.php>
http://www.avepa.org/index.php?option=com_content&view=article&id=61&Itemid=75
<http://www.petinsurance.com/About.aspx>
<http://www.healthy-pets.co.uk/content/content.numo?ida=1&idas=40>
<http://www.herefords.com/pdfs/whc%20agria.pdf>
<http://www.aspcapetinsurance.com/pet-insurance-default.aspx>
<http://www.agriapet.co.uk/about-us/default.aspx>
<http://segurosdeanimales.com/>
http://www.bdv.cat/perfil/bdv/recursos/recursos/decret_328_1998.pdf

■ ARTICLES CIENTÍFICS:

Nolen RS. **Pet health insurance: what veterinarians should know.** J Am Vet Med Assoc. 2000 Jun 1;216(11):1692.

Bonnet BN & Egenvall A. **Age Patterns of Disease and Death in Insured Swedish Dogs, Cats and Horses.** J Comp Pathol. 2010 Jan;142 Suppl 1:S33-8. Epub 2009 Nov 25.

Egenvall A, Nødtvedt A, Penell J, Gunnarsson L & Bonnet BN. **Insurance data for research in companion animals: benefits and limitations.** Acta Vet Scand. 2009 Oct 29;51:42.

ANNEXES

I. Disposiciones generales

JEFATURA DEL ESTADO

22501 LEY 50/1980, de 8 de octubre, de Contrato de Seguro.

DON JUAN CARLOS I, REY DE ESPAÑA.

A todos los que la presente vieren y entendieren.
Saber: Que las Cortes Generales han aprobado y Yo vengo en sancionar la siguiente Ley:

TITULO PRIMERO

SECCION PRIMERA. PRELIMINAR

Artículo primero.

El contrato de seguro es aquel por el que el asegurador se obliga, mediante el cobro de una prima y para el caso de que se produzca el evento cuyo riesgo es objeto de cobertura a indemnizar, dentro de los límites pactados, el daño producido al asegurado o a satisfacer un capital, una renta u otras prestaciones convenidas.

Artículo segundo.

Las distintas modalidades del contrato de seguro, en defecto de Ley que les sea aplicable, se regirán por la presente Ley, cuyos preceptos tienen carácter imperativo, a no ser que en ellos se disponga otra cosa. No obstante, se entenderán válidas las cláusulas contractuales que sean más beneficiosas para el asegurado.

Artículo tercero.

Las condiciones generales, que en ningún caso podrán tener carácter lesivo para los asegurados, habrán de incluirse por el asegurador en la proposición de seguro si la hubiere y necesariamente en la póliza de contrato o en un documento complementario, que se suscribirá por el asegurado y al que se entregará copia del mismo. Las condiciones generales y particulares se redactarán de forma clara y precisa. Se destacarán de modo especial las cláusulas limitativas de los derechos de los asegurados, que deberán ser específicamente aceptadas por escrito.

Las condiciones generales del contrato estarán sometidas a la vigilancia de la Administración Pública en los términos previstos por la Ley.

Declarada por el Tribunal Supremo la nulidad de alguna de las cláusulas de las condiciones generales de un contrato la Administración Pública competente obligará a los aseguradores a modificar las cláusulas idénticas contenidas en sus pólizas.

Artículo cuarto.

El contrato de seguro será nulo, salvo en los casos previstos por la Ley, si en el momento de su conclusión no existía el riesgo o había ocurrido el siniestro.

SECCION SEGUNDA. CONCLUSION, DOCUMENTACION DEL CONTRATO Y DEBER DE DECLARACION DEL RIESGO

Artículo quinto.

El contrato de seguro y sus modificaciones o adiciones deberán ser formalizadas por escrito. El asegurador está obligado a entregar al tomador del seguro la póliza o, al menos, el documento de cobertura provisional. En las modalidades de seguro en que por disposiciones especiales no se exija la emisión de la póliza el asegurador estará obligado a entregar el documento que en ellas se establezca.

Artículo sexto.

La solicitud de seguro no vinculará al solicitante. La proposición de seguro por el asegurador vinculará al proponente durante un plazo de quince días.

Por acuerdo de las partes, los efectos del seguro podrán retrotraerse al momento en que se presentó la solicitud o se formuló la proposición.

Artículo séptimo.

El tomador del seguro puede contratar el seguro por cuenta propia o ajena. En caso de duda se presumirá que el tomador ha contratado por cuenta propia. El tercer asegurado puede ser una persona determinada o determinable por el procedimiento que las partes acuerden.

Si el tomador del seguro y el asegurado son personas distintas, las obligaciones y los deberes que derivan del contrato corresponden al tomador del seguro, salvo aquellos que por su naturaleza deban ser cumplidos por el asegurado. No obstante, el asegurador no podrá rechazar el cumplimiento por parte del asegurado de las obligaciones y deberes que correspondan al tomador del seguro.

Los derechos que derivan del contrato corresponderán al asegurado o, en su caso, al beneficiario, salvo los especiales derechos del tomador en los seguros de vida.

Artículo octavo.

La póliza del contrato debe contener como mínimo, las indicaciones siguientes:

Uno. Nombre y apellidos o denominación social de las partes contratantes y su domicilio, así como la designación del asegurado y beneficiario, en su caso.

Dos. El concepto en el cual se asegura.

Tres. Naturaleza del riesgo cubierto.

Cuatro. Designación de los objetos asegurados y de su situación.

Cinco. Suma asegurada o alcance de la cobertura.

Six. Importe de la prima, recargos e impuestos.

Siete. Vencimiento de las primas, lugar y forma de pago.

Ocho. Duración del contrato, con expresión del día y la hora en que comienzan y terminan sus efectos.

Nueve. Nombre del agente o agentes, en el caso de que intervengan en el contrato.

En caso de póliza flotante, se especificará, además, la forma en que debe hacerse la declaración del abono.

Si el contenido de la póliza difiere de la proposición de seguro o de las cláusulas acordadas, el tomador del seguro podrá reclamar a la Entidad aseguradora en el plazo de un mes a contar desde la entrega de la póliza para que subsane la divergencia existente. Transcurrido dicho plazo sin efectuar la reclamación, se estará a lo dispuesto en la póliza. Lo establecido en este párrafo se insertará en toda póliza del contrato de seguro.

Artículo noveno.

La póliza del seguro puede ser nominativa a la orden o al portador. En cualquier caso, su transferencia efectuada, según la clase del título, ocasiona la del crédito contra el asegurador con iguales efectos que produciría la cesión del mismo.

Artículo diez.

El tomador del seguro tiene el deber, antes de la conclusión del contrato, de declarar al asegurador, de acuerdo con el cuestionario que éste le someta, todas las circunstancias por él conocidas que puedan influir en la valoración del riesgo.

El asegurador podrá rescindir el contrato mediante declaración dirigida al tomador del seguro en el plazo de un mes, a contar del conocimiento de la reserva o inexactitud del tomador del seguro. Corresponderá al asegurador, salvo que concurra dolo o culpa grave por su parte, las primas relativas al período en curso en el momento que haga esta declaración.

Si el siniestro sobreviene antes de que el asegurador haga la declaración a la que se refiere el párrafo anterior, la prestación de éste se reducirá proporcionalmente a la diferencia entre la prima convenida y la que se hubiese aplicado de haberse conocido la verdadera entidad del riesgo. Si medió dolo o culpa grave del tomador del seguro quedará el asegurador liberado del pago de la prestación.

Artículo once.

El tomador del seguro o el asegurado deberán, durante el curso del contrato, comunicar al asegurador, tan pronto como le sea posible, todas las circunstancias que agraven el riesgo y sean de tal naturaleza que si hubieran sido conocidas por éste en el momento de la perfección del contrato no lo habría celebrado o lo habría concluido en condiciones más gravosas.

Artículo doce.

El asegurador puede en un plazo de dos meses a contar del día en que la agravación le ha sido declarada, proponer una modificación del contrato. En tal caso, el tomador dispone de quince días a contar desde la recepción de esta proposición para aceptarla o rechazarla. En caso de rechazo, o de silencio por parte del tomador, el asegurador puede, transcurrido dicho plazo, rescindir el contrato previa advertencia al tomador, dándole para que conteste un nuevo plazo de quince días, transcurrido

dos los cuales y dentro de los ocho siguientes comunicará al tomador la rescisión definitiva.

El asegurador igualmente podrá rescindir el contrato comunicándolo por escrito al asegurado dentro de un mes, a partir del día en que tuvo conocimiento de la agravación del riesgo. En el caso de que el tomador del seguro o el asegurado no haya efectuado su declaración y sobreviniere un siniestro, el asegurador queda liberado de su prestación si el tomador o el asegurado ha actuado con mala fe. En otro caso, la prestación del asegurador se reducirá proporcionalmente a la diferencia entre la prima convenida y la que se hubiera aplicado de haberse conocido la verdadera entidad del riesgo.

Artículo trece.

El tomador del seguro o el asegurado podrán, durante el curso del contrato, poner en conocimiento del asegurador todas las circunstancias que disminuyan el riesgo y sean de tal naturaleza que si hubieran sido conocidas por éste en el momento de la perfección del contrato, lo habría concluido en condiciones más favorables.

En tal caso, al finalizar el período en curso cubierto por la prima, deberá reducirse el importe de la prima futura en la proporción correspondiente, teniendo derecho el tomador en caso contrario a la resolución del contrato y a la devolución de la diferencia entre la prima satisfecha y la que le hubiera correspondido pagar, desde el momento de la puesta en conocimiento de la disminución del riesgo.

SECCION TERCERA. OBLIGACIONES Y DEBERES DE LAS PARTES

Artículo catorce.

El tomador del seguro está obligado al pago de la prima en las condiciones estipuladas en la póliza. Si se han pactado primas periódicas, la primera de ellas será exigible una vez firmado el contrato. Si en la póliza no se determina ningún lugar para el pago de la prima, se entenderá que éste ha de hacerse en el domicilio del tomador del seguro.

Artículo quince.

Si por culpa del tomador la primera prima no ha sido pagada, o la prima única no lo ha sido a su vencimiento, el asegurador tiene derecho a resolver el contrato o a exigir el pago de la prima debida en vía ejecutiva con base en la póliza. Salvo pacto en contrario, si la prima no ha sido pagada antes de que se produzca el siniestro, el asegurador quedará liberado de su obligación.

En caso de falta de pago de una de las primas siguientes, la cobertura del asegurador queda suspendida un mes después del día de su vencimiento. Si el asegurador no reclama el pago dentro de los seis meses siguientes al vencimiento de la prima, se entenderá que el contrato queda extinguido. En cualquier caso, el asegurador, cuando el contrato esté en suspenso, sólo podrá exigir el pago de la prima del período en curso.

Si el contrato no hubiere sido resuelto o extinguido conforme a los párrafos anteriores, la cobertura vuelve a tener efecto a las veinticuatro horas del día en que el tomador pagó su prima.

Artículo dieciséis.

El tomador del seguro o el asegurado o el beneficiario deberán comunicar al asegurador el acaecimiento del siniestro dentro del plazo máximo de siete días de haberlo conocido, salvo que se haya fijado en la póliza un plazo más amplio. En caso de incumplimiento, el asegurador podrá reclamar los daños y perjuicios causados por la falta de declaración.

Este efecto no se producirá si se prueba que el asegurador ha tenido conocimiento del siniestro por otro medio.

El tomador del seguro o el asegurado deberá, además, dar al asegurador toda clase de informaciones sobre las circunstancias y consecuencias del siniestro. En caso de violación de este deber, la pérdida del derecho a la indemnización sólo se producirá en el supuesto de que hubiese concurrido dolo o culpa grave.

Artículo diecisiete.

El asegurado o el tomador del seguro deberán emplear los medios a su alcance para atenuar las consecuencias del siniestro. El incumplimiento de este deber dará derecho al asegurador a reducir su prestación en la proporción oportuna, teniendo en cuenta la importancia de los daños derivados del mismo y el grado de culpa del asegurado.

Si este incumplimiento se produjera con la manifiesta intención de perjudicar o engañar al asegurador, éste quedará liberado de toda prestación derivada del siniestro.

Los gastos que se originen por el cumplimiento de la citada obligación, siempre que no sean inoportunos o desproporcionados a los bienes salvados, serán de cuenta del asegurador hasta el límite fijado en el contrato, incluido al tales gastos no han tenido resultados efectivos o positivos. En defecto de pacto se indemnizarán los gastos efectivamente originados. Tal indemnización no podrá exceder de la suma asegurada.

El asegurador que en virtud del contrato sólo deba indemnizar una parte del daño causado por el siniestro, deberá reembolsar la parte proporcional de los gastos de salvamento, a menos que el asegurado o el tomador del seguro hayan actuado siguiendo las instrucciones del asegurador.

Artículo dieciocho.

El asegurador está obligado a satisfacer la indemnización al término de las investigaciones y peritaciones necesarias para establecer la existencia del siniestro y, en su caso, el importe de los daños que resulten del mismo. En cualquier supuesto, el asegurador deberá efectuar, dentro de los cuarenta días, a partir de la recepción de la declaración del siniestro, el pago del importe mínimo de lo que el asegurador pueda, según las circunstancias por él conocidas.

Cuando la naturaleza del seguro lo permita y el asegurado lo consienta, el asegurador podrá sustituir el pago de la indemnización por la reparación o la reposición del objeto siniestrado.

Artículo diecinueve.

El asegurador estará obligado al pago de la prestación, salvo en el supuesto de que el siniestro haya sido causado por mala fe del asegurado.

Artículo veinte.

Si en el plazo de tres meses desde la producción del siniestro el asegurador no hubiere realizado la reparación del daño o indemnizado su importe en metálico por causa no justificada o que le fuere imputable, la indemnización se incrementará en un 20 por 100 anual.

Artículo veintiuno.

Las comunicaciones y pago de primas que efectúe el tomador del seguro a un agente afecto representante del asegurador surtirán los mismos efectos que si se hubiesen realizado directamente a éste.

Las comunicaciones efectuadas por un agente libre al asegurador en nombre del tomador del seguro surtirán los mismos efectos que si las realizara el propio tomador, salvo indicación en contrario de éste.

SECCION CUARTA. DURACION DEL CONTRATO Y PRESCRIPCION

Artículo veintidós.

La duración del contrato será determinada en la póliza, la cual no podrá fijar un plazo superior a diez años. Sin embargo, podrá establecerse que se prorrogue una o más veces por un período no superior a un año cada vez.

Las partes pueden oponerse a la prórroga del contrato mediante una notificación escrita a la otra parte, efectuada con un plazo de dos meses de anticipación a la conclusión del período del seguro en curso.

Lo dispuesto en los párrafos precedentes no será de aplicación en cuanto sea incompatible con la regulación del seguro sobre la vida.

Artículo veintitrés.

Las acciones que se deriven del contrato de seguro prescribirán en el término de dos años si se trata de seguro de daños y de cinco si el seguro es de personas.

Artículo veinticuatro.

Será juez competente para el conocimiento de las acciones derivadas del contrato de seguro el del domicilio del asegurado, siendo nulo cualquier pacto en contrario.

TITULO II

Seguros contra daños

SECCION PRIMERA. DISPOSICIONES GENERALES

Artículo veinticinco.

Sin perjuicio de lo establecido en el artículo cuarto, el contrato de seguro contra daños es nulo si en el momento de su conclusión no existe un interés del asegurado a la indemnización del daño.

Artículo veintiséis.

El seguro no puede ser objeto de enriquecimiento injusto para el asegurado. Para la determinación del daño se atenderá al valor del interés asegurado en el momento inmediatamente anterior a la realización del siniestro.

Artículo veintisiete.

La suma asegurada representa el límite máximo de la indemnización a pagar por el asegurador en cada siniestro.

Artículo veintiocho.

No obstante lo dispuesto en el artículo veinticinco, las partes, de común acuerdo, podrán fijar, en la póliza o con posterioridad a la celebración del contrato el valor del interés asegurado que habrá de tenerse en cuenta para el cálculo de la indemnización.

Se entenderá que la póliza es estimada cuando el asegurador y el asegurado hayan aceptado expresamente en ella el valor asignado al interés asegurado.

El asegurador únicamente podrá impugnar el valor estimado cuando su aceptación haya sido prestada por violencia, intimidación o dolo, o cuando por error la estimación sea notablemente superior al valor real, correspondiente al momento del acaecimiento del siniestro, fijado pericialmente.

Artículo veintinueve.

Si por pacto expreso las partes convienen que la suma asegurada cubra plenamente el valor del interés durante la vigencia del contrato, la póliza deberá contener necesariamente los criterios y el procedimiento para adecuar la suma asegurada y las primas a las oscilaciones del valor de interés.

Artículo treinta.

Si en el momento de la producción del siniestro la suma asegurada es inferior al valor del interés, el asegurador indemnizará el daño causado en la misma proporción en la que aquella cubre el interés asegurado.

Las partes, de común acuerdo, podrán excluir en la póliza, o con posterioridad a la celebración del contrato, la aplicación de la regla proporcional prevista en el párrafo anterior.

Artículo treinta y uno.

Si la suma asegurada supera notablemente el valor del interés asegurado, cualquiera de las partes del contrato podrá exigir la reducción de la suma y de la prima, debiendo restituir el asegurador el exceso de las primas percibidas. Si se produjere el siniestro, el asegurador indemnizará el daño efectivamente causado.

Cuando el sobreseguero previsto en el párrafo anterior se debiera a mala fe del asegurado, el contrato será ineficaz. El asegurador de buena fe podrá, no obstante, retener las primas vencidas y las del período en curso.

Artículo treinta y dos.

Cuando en dos o más contratos estipulados por el mismo tomador con distintos aseguradores se cubran los efectos que un mismo riesgo puede producir sobre el mismo interés y durante idéntico período de tiempo el tomador del seguro o el asegurado deberán, salvo pacto en contrario, comunicar a cada asegurador los demás seguros que estipule. Si por dolo se omitiera esta comunicación, y en caso de sobreseguero se produjera el siniestro, los aseguradores no están obligados a pagar la indemnización.

Una vez producido el siniestro, el tomador del seguro o el asegurado deberá comunicarlo, de acuerdo con lo previsto en el artículo dieciséis, a cada asegurador, con indicación del nombre de los demás.

Los aseguradores contribuirán al abono de la indemnización en proporción a la propia suma asegurada, sin que pueda superarse la cuantía del daño. Dentro de este límite el asegurado puede pedir a cada asegurador la indemnización debida, según el respectivo contrato. El asegurador que ha pagado una cantidad superior a la que proporcionalmente le correspondía podrá repetir contra el resto de los aseguradores.

Si el importe total de las sumas aseguradas superase notablemente el valor del interés, será de aplicación lo previsto en el artículo dieciséis y uno.

Artículo treinta y tres.

Cuando mediante uno o varios contratos de seguros, referentes al mismo interés, riesgo y tiempo, se produce un reparto de cuotas determinadas entre varios aseguradores, previo acuerdo entre ellos y el tomador, cada asegurador está obligado, salvo pacto en contrario, al pago de la indemnización solamente en proporción a la cuota respectiva.

No obstante lo previsto en el párrafo anterior, si en el pacto de coaseguro existe un encargo a favor de uno o varios aseguradores para suscribir los documentos contractuales o para pedir el cumplimiento del contrato o contratos al asegurado en nombre del resto de los aseguradores, se entenderá que durante toda la vigencia de la relación aseguradora los aseguradores delegados están legitimados para ejercitar todos los derechos y para recibir cuantas declaraciones y reclamaciones correspondan al asegurado. El asegurador que ha pagado una cantidad superior a la que le correspondía podrá repetir contra el resto de los aseguradores.

Artículo treinta y cuatro.

En caso de transmisión del objeto asegurado, el adquirente se subroga en el momento de la enajenación en los derechos y obligaciones que correspondían en el contrato de seguro al anterior titular. Se exceptúa el supuesto de pólizas nominativas para riesgos no obligatorios, si en las condiciones generales existe pacto en contrario.

El asegurado está obligado a comunicar por escrito al adquirente la existencia del contrato de seguro de la cosa transmitida. Una vez verificada la transmisión, también deberá comunicarla por escrito al asegurador o a sus representantes en el plazo de quince días.

Serán solidariamente responsables del pago de las primas vencidas en el momento de la transmisión el adquirente y el anterior titular o, en caso de que éste hubiera fallecido, sus herederos.

Artículo treinta y cinco.

El asegurador podrá rescindir el contrato dentro de los quince días siguientes a aquel en que tenga conocimiento de la transmisión verificada. Ejercitado su derecho y notificado por escrito al adquirente, el asegurador queda obligado durante el plazo de un mes, a partir de la notificación. El asegurador deberá restituir la parte de primas que corresponda a períodos de seguro, por los que, como consecuencia de la rescisión, no haya aportado el riesgo.

El adquirente de cosa asegurada también puede rescindir el contrato si lo comunica por escrito al asegurador en el plazo de quince días, contados desde que conoció la existencia del contrato.

En este caso, el asegurador adquiere el derecho a la prima correspondiente al período que hubiera comenzado a correr cuando se produce la rescisión.

Artículo treinta y seis.

Las pólizas a la orden o al portador no se pueden rescindir por transmisión del objeto asegurado.

Artículo treinta y siete.

Las normas de los artículos treinta y cuatro a treinta y seis se aplicarán en los casos de muerte, suspensión de pagos, quita y espera, quiebra o concurso del tomador del seguro o del asegurado.

Artículo treinta y ocho.

Una vez producido el siniestro, y en el plazo de cinco días, a partir de la notificación prevista en el artículo dieciséis, el asegurado o el tomador deberán comunicar por escrito al asegurador la relación de los objetos existentes al tiempo del siniestro, la de los salvados y la estimación de los daños.

Incumbe al asegurado la prueba de la preexistencia de los objetos. No obstante, el contenido de la póliza constituirá una presunción a favor del asegurado cuando razonablemente no puedan aportarse pruebas más eficaces.

Si las partes se pusieren de acuerdo en cualquier momento sobre el importe y la forma de la indemnización, el asegurado deberá pagar la suma convenida o realizar las operaciones necesarias para reemplazar el objeto asegurado, si su naturaleza así lo permitiera.

Si no se lograra el acuerdo dentro del plazo previsto en el artículo dieciocho, cada parte designará un Perito, debiendo constar por escrito la aceptación de éstos. Si una de las partes no hubiera hecho la designación, estará obligada a realizarla en los ocho días siguientes a la fecha en que sea requerida por la que hubiere designado el suyo, y de no hacerlo en este último plazo se entenderá que acepta el dictamen que emita el Perito de la otra parte, quedando vinculado por el mismo.

En caso de que los Peritos lleguen a un acuerdo, se reflejará en un acta conjunta, en la que se harán constar las causas del siniestro, la valoración de los daños, las demás circunstancias que influyan en la determinación de la indemnización, según la naturaleza del seguro de que se trate y la propuesta del importe líquido de la indemnización.

Cuando no haya acuerdo entre los Peritos, ambas partes designarán un tercer Perito de conformidad y de no existir éste, la designación se hará por el Juez de Primera Instancia del lugar en que se hallaren los bienes, en acto de jurisdicción voluntaria y por los trámites previstos para la insaculación de Peritos en la Ley de Enjuiciamiento Civil. En este caso el dictamen pericial se emitirá en el plazo señalado por las partes o, en su defecto, en el de treinta días, a partir de la aceptación de su nombramiento por el Perito tercero.

El dictamen de los Peritos, por unanimidad o por mayoría, se notificará a las partes de manera inmediata y en forma indubitada, siendo vinculante para éstos, salvo que se impugne judicialmente por alguna de las partes, dentro del plazo de treinta días, en el caso del asegurador y ciento ochenta en el del asegurado, computados ambos desde la fecha de su notificación. Si no se interpusiera en dichos plazos la correspondiente acción, el dictamen pericial devendrá inatacable.

Si el dictamen de los Peritos fuera impugnado, el asegurador deberá abonar el importe mínimo a que se refiere el artículo dieciocho, y si no lo fuera abonará el importe de la indemnización señalado por los Peritos en un plazo de cinco días.

En el supuesto de que por demora del asegurador en el pago del importe de la indemnización devenga inatacable el asegurado se viere obligado a reclamarlo judicialmente, la indemnización correspondiente se verá incrementada con el interés previsto en el artículo veinte, que, en este caso, empezará a devengarse desde que la valoración devino inatacable para el asegurador y, en todo caso, con el importe de los gastos originados al asegurado por el proceso, a cuya indemnización hará expresa contenta la sentencia, cualquiera que fuere el procedimiento judicial aplicable.

Artículo treinta y nueve.

Cada parte satisfará los honorarios de su Perito. Los del Perito tercero y demás gastos que ocasione la tasación pericial serán de cuenta y cargo por mitad del asegurado y del asegurador. No obstante, si cualquiera de las partes hubiera hecho necesaria la peritación por haber mantenido una valoración del daño manifiestamente desproporcionada, será ella la única responsable de dichos gastos.

Artículo cuarenta.

El derecho de los acreedores hipotecarios, pignoratícios o privilegiados sobre bienes especialmente afectos se extenderá a las indemnizaciones que correspondan al propietario por razón de los bienes hipotecados, pignoratícios o afectos de privilegio, si el siniestro acaeciere después de la constitución de la garantía real o del nacimiento del privilegio. A este fin el tomador del seguro o el asegurado deberán comunicar al asegurador la constitución de la hipoteca, de la prenda o el privilegio cuando tuviera conocimiento de su existencia.

El asegurador a quien se haya notificado la existencia de estos derechos no podrá pagar la indemnización debida sin el consentimiento del titular del derecho real o del privilegio. En caso de contienda entre los interesados o si la indemnización hubiera de hacerse efectiva antes del vencimiento de la obligación garantizada, se depositará su importe en la forma que convenga a los interesados, y en defecto de convenio en la establecida en los artículos mil ciento setenta y seis y siguientes del Código Civil.

Si el asegurador pagare la indemnización, transcurrido el plazo de tres meses desde la notificación del siniestro a los acreedores sin que éstos se hubiesen presentado, quedará liberado de su obligación.

Artículo cuarenta y uno.

La extinción del contrato de seguro no será oponible al acreedor hipotecario, pignoratício o privilegiado hasta que transcurra un mes desde que se le comunicó el hecho que motivó la extinción.

Los acreedores a que se refiere este artículo podrán pagar la prima impagada por el tomador del seguro o por el asegurado, aun cuando éstos se opusieren. A este efecto, el asegurador deberá notificar a dichos acreedores el impago en que ha incurrido el asegurado.

Artículo cuarenta y dos.

En el caso de que la indemnización haya de emplearse en la reconstrucción de las cosas siniestradas, el asegurador no pagará la indemnización si el asegurado y los acreedores a que se refieren los artículos anteriores no se ponen de acuerdo sobre las garantías con las que aquéllas han de quedar afectadas a la reconstrucción. En caso de que no se llegue a un acuerdo se depositará la indemnización conforme a lo dispuesto en el artículo cuarenta.

Artículo cuarenta y tres.

El asegurador, una vez pagada la indemnización, podrá ejercitar los derechos y las acciones que por razón del siniestro correspondieran al asegurado frente a las personas responsables del mismo, hasta el límite de la indemnización.

El asegurador no podrá ejercitar en perjuicio del asegurado los derechos en que se haya subrogado. El asegurado será responsable de los perjuicios que, con sus actos u omisiones, pueda causar al asegurador en su derecho a subrogarse.

El asegurador no tendrá derecho a la subrogación contra ninguna de las personas cuyos actos u omisiones dan origen a la responsabilidad del asegurado, de acuerdo con la Ley, ni contra el causante del siniestro que sea, respecto del asegurado, pariente en línea directa o colateral dentro del tercer grado civil de consanguinidad, padre adoptante o hijo adoptivo que convivan con el asegurado. Pero esta norma no tendrá efecto si la responsabilidad proviene de dolo o si la responsabilidad está amparada mediante un contrato de seguro. En este último supuesto, la subrogación estará limitada en su alcance de acuerdo con los términos de dicho contrato.

En caso de concurrencia de asegurador y asegurado frente a tercero responsable, el recobro obtenido se repartirá entre ambos en proporción a su respectivo interés.

Artículo cuarenta y cuatro.

El asegurador no cubre los daños por hechos de guerra civil o internacional, motín o tumulto popular, terrorismo, terremotos e inundaciones, salvo pacto en contrario y en los ramos que legalmente se determinen y sin perjuicio de las indemnizaciones que correspondan al «Consortio de Compensación de Seguros», según su normativa propia.

SECCION SEGUNDA. SEGURO DE INCENDIOS**Artículo cuarenta y cinco.**

Por el seguro contra incendios el asegurador se obliga dentro de los límites establecidos en la Ley y en el contrato a indemnizar los daños producidos por incendio en el objeto asegurado. Se considera incendio la combustión y el abrasamiento con llama, capaz de propagarse, de un objeto u objetos que no estaban destinados a ser quemados en el lugar y momento en que se produce.

Artículo cuarenta y seis.

La cobertura del seguro se extenderá a los objetos descritos en la póliza. Si se tratare de seguro sobre mobiliario la cobertura incluirá los daños producidos por el incendio en las cosas de uso ordinario o común del asegurado, de sus familiares, dependientes y de las personas que con él convivan.

Salvo pacto expreso en contrario, no quedarán comprendidos en la cobertura del seguro los daños que cause el incendio en los valores mobiliarios públicos o privados, efectos de comercio, billetes de Banco, piedras y metales preciosos, objetos artísticos o cualesquiera otros objetos de valor que se hallaren en el objeto asegurado, aun cuando se pruebe su preexistencia y su destrucción o deterioro por el siniestro.

Artículo cuarenta y siete.

La destrucción o deterioro de los objetos asegurados fuera del lugar descrito en la póliza excluirá la indemnización del asegurador, a menos que su traslado o cambio le hubiere sido previamente comunicado por escrito y éste no hubiere manifestado en el plazo de quince días su disconformidad.

Artículo cuarenta y ocho.

El asegurador estará obligado a indemnizar los daños producidos por el incendio cuando éste se origine por caso fortuito, por malquerencia de extraños, por negligencia propia o de las personas de quienes se responda civilmente.

El asegurador no estará obligado a indemnizar los daños provocados por el incendio cuando éste se origine por dolo o culpa grave del asegurado, o por los siniestros cuya cobertura corresponde al «Consortio de Compensación de Seguros», según las disposiciones vigentes.

Artículo cuarenta y nueve.

El asegurador indemnizará todos los daños y pérdidas materiales causados por la acción directa del fuego, así como los producidos por las consecuencias inevitables del incendio y en particular:

Primero.—Los daños que ocasionen las medidas necesarias adoptadas por la autoridad o el asegurado para impedir, cortar o extinguir el incendio, con exclusión de los gastos que ocasionen la aplicación de tales medidas, salvo pacto en contrario.

Segundo.—Los gastos que ocasione al asegurado el transporte de los efectos asegurados o cualesquiera otras medidas adoptadas con el fin de salvarlos del incendio.

Tercero.—Los menoscabos que sufran los objetos salvados por las circunstancias descritas en los dos números anteriores.

Cuarto.—El valor de los objetos desaparecidos, siempre que el asegurado acredite su preexistencia y salvo que el asegurador pruebe que fueron robados o hurtados.

Quinto.—Cualesquiera otros que se consignen en la póliza.

SECCION TERCERA. SEGURO CONTRA EL ROBO**Artículo cincuenta.**

Por el seguro contra robo, el asegurador se obliga, dentro de los límites establecidos en la Ley y en el contrato, a indemnizar los daños derivados de la sustracción ilegítima por parte de terceros de las cosas aseguradas.

La cobertura comprende el daño causado por la comisión del delito en cualquiera de sus formas.

Artículo cincuenta y uno.

La indemnización del asegurador comprenderá necesariamente, de acuerdo con lo dispuesto en el artículo veintiseis:

Primero.—El valor del interés asegurado cuando el objeto asegurado, efectivamente, sea sustraído y no fuera hallado en el plazo señalado en el contrato.

Segundo.—El daño que la comisión del delito, en cualquiera de sus formas, causare en el objeto asegurado.

Artículo cincuenta y dos.

El asegurador, salvo pacto en contrario, no tendrá obligación a reparar los efectos del siniestro cuando éste se haya producido por cualquiera de las siguientes causas:

Primera.—Por negligencia grave del asegurado, del tomador del seguro o de las personas que de ellos dependan o con ellos convivan.

Segunda.—Cuando el objeto asegurado sea sustraído fuera del lugar descrito en la póliza o con ocasión de su transporte, a no ser que una u otra circunstancias hubieran sido expresamente consentidas por el asegurador.

Tercera.—Cuando la sustracción se produzca con ocasión de siniestros cuya indemnización corresponda al «Consortio de Compensación de Seguros», según las disposiciones vigentes.

Artículo cincuenta y tres.

Producido y debidamente comunicado el siniestro al asegurador, se observarán las reglas siguientes:

Primera.—Si el objeto asegurado es recuperado antes del transcurso del plazo señalado en la póliza, el asegurado deberá recibirlo, a menos que en ella le hubiera reconocido expresamente la facultad de su abandono al asegurador.

Segunda.—Si el objeto asegurado es recuperado transcurrido el plazo pactado, y una vez pagada la indemnización, el asegurado podrá retener la indemnización percibida abandonando

al asegurador la propiedad del objeto asegurado, o readquirirlo, restituyendo en este caso, la indemnización percibida por la cosa o cosas restituidas.

SECCION CUARTA. SEGURO DE TRANSPORTES TERRESTRES

Artículo cincuenta y cuatro.

Por el seguro de transporte terrestre el asegurador se obliga, dentro de los límites establecidos por la Ley y en el contrato, a indemnizar los daños materiales que puedan sufrir con ocasión o consecuencia del transporte las mercancías porteadas, el medio utilizado u otros objetos asegurados.

Artículo cincuenta y cinco.

En el caso de que el viaje se efectúe utilizando diversos medios de transporte, y no pueda determinarse el momento en que se produjo el siniestro, se aplicarán las normas del seguro de transporte terrestre si el viaje por este medio constituye la parte más importante del mismo.

En caso de que el transporte terrestre sea accesorio de uno marítimo o aéreo se aplicarán a todo el transporte las normas del seguro marítimo o aéreo.

Artículo cincuenta y seis.

Podrán contratar este seguro no sólo el propietario del vehículo o de las mercancías transportadas, sino también el comisionista de transporte y las agencias de transportes, así como todos los que tengan interés en la conservación de las mercancías, expresando en la póliza el concepto en que se contrata el seguro.

Artículo cincuenta y siete.

El seguro de transporte terrestre puede contratarse por viaje o por un tiempo determinado. En cualquier caso, el asegurador indemnizará, de acuerdo con lo convenido en el contrato de seguro, los daños que sean consecuencia de siniestros acaecidos durante el plazo de vigencia del contrato, aunque sus efectos se manifiesten con posterioridad, pero siempre dentro de los seis meses siguientes a la fecha de su expiración.

El asegurador no responderá por el daño debido a la naturaleza intrínseca o vicios propios de las mercancías transportadas.

Artículo cincuenta y ocho.

Salvo pacto expreso en contrario, se entenderá que la cobertura del seguro comienza desde que se entregan las mercancías al porteador para su transporte en el punto de partida del viaje asegurado, y terminará cuando se entreguen al destinatario en el punto de destino, siempre que la entrega se realice dentro del plazo previsto en la póliza.

No obstante, cuando se pacte expresamente, el seguro puede extenderse a los riesgos que afecten a las mercancías desde que salen del almacén o domicilio del cargador para su entrega al transportista hasta que entran para su entrega en el domicilio o almacén del destinatario.

Artículo cincuenta y nueve.

Salvo pacto expreso en contrario, la cobertura del seguro prevista en los artículos anteriores comprenderá el depósito transitorio de las mercancías y la inmovilización del vehículo o su cambio durante el viaje cuando se deban a incidencias propias del transporte asegurado y no hayan sido causados por algunos de los acontecimientos excluidos del seguro.

La póliza podrá establecer un plazo máximo y, transcurrido éste sin reanudarse el transporte, cesará la cobertura del seguro.

Artículo sesenta.

El asegurado no perderá su derecho a la indemnización cuando se haya alterado el medio de transporte, el itinerario o los plazos del viaje o éste se haya realizado en tiempo distinto al previsto, en tanto la modificación no sea imputable al asegurado, sin perjuicio de lo dispuesto en los artículos once y doce.

Artículo sesenta y uno.

El asegurador indemnizará los daños que se produzcan en las mercancías o valores conforme a lo dispuesto en los números siguientes:

Primero.—Se considerarán comprendidos en los gastos de salvamento del artículo diecisiete los que fuere necesario o conveniente realizar para reexpedir los objetos transportados.

Segundo.—En caso de pérdida total del vehículo el asegurado podrá abandonar al asegurador, si así se hubiese pactado, siempre que se observen los plazos y los demás requisitos establecidos por la póliza.

Artículo sesenta y dos.

En defecto de estimación, la indemnización cubrirá, en caso de pérdida total, el precio que tuvieran las mercancías en el lugar y en el momento en que se cargaron y, además, todos los gastos realizados para entregarlas al transportista y el precio del seguro si recayera sobre el asegurado.

No obstante lo dispuesto en el párrafo anterior, cuando el seguro cubre los riesgos de mercancías que se destinan a la venta, la indemnización se regulará por el valor que las mercancías tuvieran en el lugar de destino.

SECCION QUINTA. SEGURO DE LUCRO CESANTE

Artículo sesenta y tres.

Por el seguro de lucro cesante el asegurador se obliga, dentro de los límites establecidos en la Ley y en el contrato, a indemnizar al asegurado la pérdida del rendimiento económico que hubiera podido alcanzarse en un acto o actividad de no haberse producido el siniestro descrito en el contrato.

Este seguro podrá celebrarse como contrato autónomo o añadirse como un pacto a otro de distinta naturaleza.

Artículo sesenta y cuatro.

Cuando el tomador del seguro o el asegurado realicen, respecto a un determinado objeto, un contrato de seguro de lucro cesante con un asegurador y otro de seguro de daños con otro asegurador distinto, deberán comunicar sin demora alguna, a cada uno de los aseguradores, la existencia del otro seguro. En la comunicación se indicará no sólo la denominación social del asegurador con el que se ha contratado el otro seguro, sino también la suma asegurada y demás elementos esenciales. La inexistencia de esta comunicación producirá, en su caso, los efectos previstos en la sección segunda del título primero de la presente Ley.

Artículo sesenta y cinco.

En defecto de pacto expreso, el asegurador deberá indemnizar:

Primero.—La pérdida de beneficios que produzca el siniestro durante el período previsto en la póliza.

Segundo.—Los gastos generales que continúan gravando al asegurado después de la producción del siniestro.

Tercero.—Los gastos que sean consecuencia directa del siniestro asegurado.

Artículo sesenta y seis.

El titular de una Empresa puede asegurar la pérdida de beneficios y los gastos generales que haya de seguir soportando cuando la Empresa quede paralizada total o parcialmente a consecuencia de los acontecimientos delimitados en el contrato.

Artículo sesenta y siete.

Si el contrato tuviera exclusivamente por objeto la pérdida de beneficios, las partes no podrán predeterminar el importe de la indemnización.

SECCION SEXTA. SEGURO DE CAUCION

Artículo sesenta y ocho.

Por el seguro de caución el asegurador se obliga, en caso de incumplimiento por el tomador del seguro de sus obligaciones legales o contractuales, a indemnizar al asegurado a título de resarcimiento o penalidad los daños patrimoniales sufridos, dentro de los límites establecidos en la Ley o en el contrato. Todo pago hecho por el asegurador deberá serle reembolsado por el tomador del seguro.

SECCION SEPTIMA. SEGURO DE CREDITO

Artículo sesenta y nueve.

Por el seguro de crédito el asegurador se obliga, dentro de los límites establecidos en la Ley y en el contrato, a indemnizar al asegurado las pérdidas finales que experimente a consecuencia de la insolvencia definitiva de sus deudores.

Artículo setenta.

Se reputará existente la insolvencia definitiva del deudor en los siguientes supuestos:

Primero.—Cuando haya sido declarado en quiebra mediante resolución judicial firme.

Segundo.—Cuando haya sido aprobado judicialmente un convenio en el que se establezca una quita del importe.

Tercero.—Cuando se haya despachado mandamiento de ejecución o apremio, sin que del embargo resulten bienes libres bastantes para el pago.

Cuarto.—Cuando el asegurado y el asegurador, de común acuerdo, consideren que el crédito resulta incobrable.

No obstante cuanto antecede, transcurridos seis meses desde el aviso del asegurado al asegurador del impago del crédito, éste abonará a aquél el cincuenta por ciento de la cobertura pactada, con carácter provisional y a cuenta de ulterior liquidación definitiva.

Artículo setenta y uno.

En caso de siniestro, la cuantía de la indemnización vendrá determinada por un porcentaje, establecido en el contrato, de la pérdida final que resulte de añadir al crédito impagado los

gastos originados por las gestiones de recobro, los gastos procesales y cualesquiera otros expresamente pactados. Dicho porcentaje no podrá comprender los beneficios del asegurado, ni ser inferior al cincuenta por ciento de la pérdida final.

Artículo setenta y dos.

El asegurado, y en su caso el tomador del seguro, queda obligado:

Primero.—A exhibir, a requerimiento del asegurador, los libros y cualesquiera otros documentos que poseyera relativos al crédito o créditos asegurados.

Segundo.—A prestar la colaboración necesaria en los procedimientos judiciales encaminados a obtener la solución de la deuda, cuya dirección será asumida por el asegurador.

Tercero.—A ceder al asegurador, cuando éste lo solicite, el crédito que tenga contra el deudor una vez satisfecha la indemnización.

SECCION OCTAVA. SEGURO DE RESPONSABILIDAD CIVIL

Artículo setenta y tres.

Por el seguro de responsabilidad civil el asegurador se obliga, dentro de los límites establecidos en la Ley y en el contrato, a cubrir el riesgo del nacimiento a cargo del asegurado de la obligación de indemnizar a un tercero los daños y perjuicios causados por un hecho previsto en el contrato de cuyas consecuencias sea civilmente responsable el asegurado, conforme a derecho.

Artículo setenta y cuatro.

Salvo pacto en contrario, el asegurador asumirá la dirección jurídica frente a la reclamación del perjudicado, y serán de su cuenta los gastos de defensa que se ocasionen. El asegurado deberá prestar la colaboración necesaria en orden a la dirección jurídica asumida por el asegurador.

No obstante lo dispuesto en el párrafo anterior, cuando quien reclame esté también asegurado con el mismo asegurador o exista algún otro posible conflicto de intereses, éste comunicará inmediatamente al asegurado la existencia de esas circunstancias, sin perjuicio de realizar aquellas diligencias que por su carácter urgente sean necesarias para la defensa. El asegurado podrá optar entre el mantenimiento de la dirección jurídica por el asegurador o confiar su propia defensa a otra persona. En este último caso, el asegurador quedará obligado a abonar los gastos de tal dirección jurídica hasta el límite pactado en la póliza.

Artículo setenta y cinco.

Será obligatorio el seguro de responsabilidad civil para el ejercicio de aquellas actividades que por el Gobierno se determinen. La Administración no autorizará el ejercicio de tales actividades sin que previamente se acredite por el interesado la existencia del seguro. La falta de seguro, en los casos en que sea obligatorio, será sancionada administrativamente.

Artículo setenta y seis.

El perjudicado o sus herederos tendrán acción directa contra el asegurador para exigirle el cumplimiento de la obligación de indemnizar, sin perjuicio del derecho del asegurador a repetir contra el asegurado, en el caso de que sea debido a conducta dolosa de éste, el daño o perjuicio causado a tercero. La acción directa es inadmisible a las excepciones que puedan corresponder al asegurador contra el asegurado. El asegurador puede, no obstante, oponer la culpa exclusiva del perjudicado y las excepciones personales que tenga contra éste. A los efectos del ejercicio de la acción directa, el asegurado estará obligado a mantener al tercero perjudicado o a sus herederos la existencia del contrato de seguro y su contenido.

SECCION NOVENA. REASEGURO

Artículo setenta y siete.

Por el contrato de reaseguro el reasegurador se obliga a reparar, dentro de los límites establecidos en la Ley y en el contrato, la deuda que nace en el patrimonio del reasegurado a consecuencia de la obligación por éste asumida como asegurador en un contrato de seguro.

El pacto de reaseguro interno, efectuado entre el asegurador directo y otros aseguradores, no afectará al asegurado, que podrá, en todo caso, exigir la totalidad de la indemnización a dicho asegurador, sin perjuicio del derecho de repetición que a éste corresponda frente a los reaseguradores, en virtud del pacto interno.

Artículo setenta y ocho.

El asegurado no podrá exigir directamente del reasegurador indemnización ni prestación alguna. En caso de liquidación voluntaria o forzosa de su asegurador gozará de privilegio especial sobre el saldo acreedor que arroje la cuenta del asegurador con el reasegurador.

Las alteraciones y modificaciones de la suma asegurada, del valor del interés y, en general, de las condiciones del seguro directo deberán comunicarse al reasegurador en la forma y en los plazos establecidos en el contrato.

Artículo setenta y nueve.

No será de aplicación al contrato de reaseguro el mandato contenido en el artículo segundo de esta Ley.

TITULO III

Seguro de personas

SECCION PRIMERA. DISPOSICIONES COMUNES

Artículo ochenta.

El contrato de seguro sobre las personas comprende todos los riesgos que puedan afectar a la existencia, integridad corporal o salud del asegurado.

Artículo ochenta y uno.

El contrato puede celebrarse con referencia a riesgos relativos a una persona o a un grupo de ellas. Este grupo deberá estar delimitado por alguna característica común extraña al propósito de asegurarse.

Artículo ochenta y dos.

En los seguros de personas el asegurador, aun después de pagada la indemnización, no puede subrogarse en los derechos que en su caso correspondan al asegurado contra un tercero como consecuencia del siniestro. Se exceptúa de lo dispuesto en el párrafo anterior lo relativo a los gastos de asistencia sanitaria.

SECCION SEGUNDA. SEGURO SOBRE LA VIDA

Artículo ochenta y tres.

El seguro puede estipularse sobre la vida propia o la de un tercero, tanto para caso de muerte como para caso de supervivencia o ambos conjuntamente.

En los seguros para caso de muerte, si son distintas las personas del tomador del seguro y del asegurado, será preciso el consentimiento de éste, dado por escrito, salvo que pueda presumirse de otra forma su interés por la existencia del seguro.

Si el asegurado es menor de edad será necesaria, además, la autorización por escrito de sus representantes legales.

No se podrá contratar un seguro para caso de muerte, sobre la cabeza de menores de catorce años de edad o de incapacitados.

Artículo ochenta y cuatro.

El tomador del seguro podrá designar beneficiario o modificar la designación anteriormente realizada, sin necesidad de consentimiento del asegurado.

La designación del beneficiario podrá hacerse en la póliza, en una posterior declaración escrita comunicada al asegurador o en testamento.

Si en el momento del fallecimiento del asegurado no hubiere beneficiario concretamente designado, ni reglas para su determinación, el capital formará parte del patrimonio del tomador.

Artículo ochenta y cinco.

En caso de designación genérica de los hijos de una persona como beneficiarios, se entenderán como hijos todos sus descendientes con derecho a herencia. Si la designación se hace en favor de los herederos del tomador, del asegurado o de otra persona, se considerarán como tales los que tengan dicha condición en el momento del fallecimiento del asegurado. Si la designación se hace en favor de los herederos sin mayor especificación, se considerarán como tales los del tomador del seguro que tengan dicha condición en el momento del fallecimiento del asegurado. La designación del cónyuge como beneficiario atribuirá tal condición igualmente al que lo sea en el momento del fallecimiento del asegurado. Los beneficiarios que sean herederos conservarán dicha condición aunque renuncien a la herencia.

Artículo ochenta y seis.

Si la designación se hace en favor de varios beneficiarios, la prestación convenida se distribuirá, salvo estipulación en contrario, por partes iguales. Cuando se haga en favor de los herederos, la distribución tendrá lugar en proporción a la cuota hereditaria, salvo pacto en contrario. La parte no adquirida por un beneficiario acrecerá a los demás.

Artículo ochenta y siete.

El tomador del seguro puede revocar la designación del beneficiario en cualquier momento, mientras no haya renunciado expresamente y por escrito a tal facultad. La revocación deberá hacerse en la misma forma establecida para la designación.

El tomador perderá los derechos de rescate, anticipo, reducción y pignoración de la póliza si renuncia a la facultad de revocación.

Artículo ochenta y ocho.

La prestación del asegurador deberá ser entregada al beneficiario, en cumplimiento del contrato, aun contra las reclama-

ciones de los herederos legítimos y acreedores de cualquier clase del tomador del seguro. Unos y otros podrán, sin embargo, exigir al beneficiario el reembolso del importe de las primas abonadas por el contratante en fraude de sus derechos.

Cuando el tomador del seguro sea declarado en concurso o quiebra, los órganos de representación de los acreedores podrán exigir al asegurador la reducción del seguro.

Artículo ochenta y nueve.

En caso de reticencia e inexactitud en las declaraciones del tomador, que influyan en la estimación del riesgo, se estará a lo establecido en las disposiciones generales de esta Ley. Sin embargo, el asegurador no podrá impugnar el contrato una vez transcurrido el plazo de un año, a contar desde la fecha de su conclusión, a no ser que las partes hayan fijado un término más breve en la póliza y, en todo caso, salvo que el tomador del seguro haya actuado con dolo.

No exceptúa de esta norma la declaración inexacta relativa a la edad del asegurado, que se regula en el artículo siguiente.

Artículo noventa.

En el supuesto de indicación inexacta de la edad del asegurado, el asegurador sólo podrá impugnar el contrato si la verdadera edad del asegurado en el momento de la entrada en vigor del contrato excede de los límites de admisión establecidos por aquel.

En otro caso, si como consecuencia de una declaración inexacta de la edad, la prima pagada es inferior a la que correspondería pagar, la prestación del asegurador se reducirá en proporción a la prima percibida. Si, por el contrario, la prima pagada es superior a la que debería haberse abonado, el asegurador está obligado a restituir el exceso de las primas percibidas sin intereses.

Artículo noventa y uno.

En el seguro para caso de muerte el asegurador sólo se libera de su obligación si el fallecimiento del asegurado tiene lugar por alguna de las circunstancias expresamente excluidas en la póliza.

Artículo noventa y dos.

La muerte del asegurado, causada dolosamente por el beneficiario, privará a éste del derecho a la prestación establecida en el contrato, quedando ésta integrada en el patrimonio del tomador.

Artículo noventa y tres.

Salvo pacto en contrario, el riesgo de suicidio del asegurado quedará cubierto a partir del transcurso de un año del momento de la conclusión del contrato. A estos efectos se entiende por suicidio la muerte causada consciente y voluntariamente por el propio asegurado.

Artículo noventa y cuatro.

En la póliza de seguro se regularán los derechos de rescate y reducción de la suma asegurada, de modo que el asegurado pueda conocer en todo momento el correspondiente valor de rescate o de reducción.

Artículo noventa y cinco.

Una vez transcurrido el plazo previsto en la póliza, que no podrá ser superior a dos años desde la vigencia del contrato, no se aplicará el párrafo dos del artículo quince sobre falta de pago de la prima. A partir de dicho plazo, la falta de pago de la prima producirá la reducción del seguro conforme a la tabla de valores inserta en la póliza.

La reducción del seguro se producirá igualmente cuando lo solicite el tomador, una vez transcurrido aquel plazo.

El tomador tiene derecho a la rehabilitación de la póliza, en cualquier momento, antes del fallecimiento del asegurado, debiendo cumplir para ello las condiciones establecidas en la póliza.

Artículo noventa y seis.

El tomador que haya pagado las dos primeras anualidades de la prima a la que corresponda el plazo inferior previsto en la póliza podrá ejercitar el derecho de rescate mediante la oportuna solicitud, conforme a las tablas de valores fijadas en la póliza.

Artículo noventa y siete.

El asegurador deberá conceder al tomador anticipos sobre la prestación asegurada, conforme a las condiciones fijadas en la póliza, una vez pagadas las anualidades a que se refiere el artículo anterior.

Artículo noventa y ocho.

En los seguros de supervivencia y en los seguros temporales para caso de muerte no será de aplicación lo dispuesto en los artículos noventa y cuatro, noventa y cinco, noventa y seis y

noventa y siete. Los aseguradores podrán, no obstante, conceder al tomador los derechos de rescate, reducción y anticipos en los términos que se determinan en el contrato.

Artículo noventa y nueve.

El tomador podrá, en cualquier momento, ceder o pignorar la póliza, siempre que no haya sido designado beneficiario con carácter irrevocable. La cesión o pignoración de la póliza implica la revocación del beneficiario.

Si la póliza se omite a la orden, la cesión o pignoración se realizarán mediante endoso.

El tomador deberá comunicar por escrito fehacientemente al asegurador la cesión o pignoración realizada.

SECCION TERCERA. SEGURO DE ACCIDENTES

Artículo ciento.

Sin perjuicio de la delimitación del riesgo que las partes efectúen en el contrato, se entiende por accidente la lesión corporal que deriva de una causa violenta súbita, externa y ajena a la intencionalidad del asegurado, que produzca invalidez temporal o permanente o muerte.

Las disposiciones contenidas en los artículos ochenta y tres a ochenta y seis del seguro de vida y en el párrafo uno del artículo ochenta y siete son aplicables a los seguros de accidentes.

Artículo ciento uno.

El tomador debe comunicar al asegurador la celebración de cualquier otro seguro de accidentes que se refiera a la misma persona. El incumplimiento de este deber sólo puede dar lugar a una reclamación por los daños y perjuicios que origine, sin que el asegurador pueda deducir de la suma asegurada cantidad alguna por este concepto.

Artículo ciento dos.

Si el asegurado provoca intencionadamente el accidente, el asegurador se libera del cumplimiento de su obligación.

En el supuesto de que el beneficiario cause dolosamente el siniestro quedará nula la designación hecha a su favor. La indemnización corresponderá al tomador o, en su caso, a los herederos de éste.

Artículo ciento tres.

Los gastos de asistencia sanitaria serán por cuenta del asegurador, siempre que se haya establecido su cobertura expresamente en la póliza y que tal asistencia se haya efectuado en las condiciones previstas en el contrato. En todo caso, estas condiciones no podrán excluir las necesarias asistencias de carácter urgente.

Artículo ciento cuatro.

La determinación del grado de invalidez que deriva del accidente se efectuará después de la presentación del certificado médico de incapacidad. El asegurador notificará por escrito al asegurado la cuantía de la indemnización que le corresponde, de acuerdo con el grado de invalidez que deriva del certificado médico y de los baremos fijados en la póliza. Si el asegurado no aceptase la proposición del asegurador en lo referente al grado de invalidez, las partes se someterán a la decisión de Peritos Médicos, conforme al artículo treinta y ocho.

SECCION CUARTA. SEGUROS DE ENFERMEDAD Y DE ASISTENCIA SANITARIA

Artículo ciento cinco.

Cuando el riesgo asegurado sea la enfermedad, el asegurador podrá obligarse, dentro de los límites de la póliza, en caso de siniestro, al pago de ciertas sumas y de los gastos de asistencia médica y farmacéutica. Si el asegurador asume directamente la prestación de los servicios médicos y quirúrgicos, la realización de tales servicios se efectuará dentro de los límites y condiciones que las disposiciones reglamentarias determinan.

Artículo ciento seis.

Los seguros de enfermedad y de asistencia sanitaria quedarán sometidos a las normas contenidas en la sección anterior en cuanto sean compatibles con este tipo de seguros.

DISPOSICION TRANSITORIA

Los contratos de seguro celebrados con anterioridad a la entrada en vigor de la presente Ley se adaptarán a la misma en el plazo máximo de dos años a partir de su vigencia, quedando sometidos desde su adaptación, o desde el momento en que transcurran los referidos años, a los preceptos de la misma.

DISPOSICION FINAL

La presente Ley entrará en vigor a los seis meses de su publicación en el «Boletín Oficial del Estado». Permanece vigente la Ley diez mil novecientos sesenta, de cuatro de julio, por la que se modifica el régimen del Seguro de Crédito a la Exportación.

A la entrada en vigor de la presente Ley quedarán derogados los artículos mil setecientos noventa y uno a mil setecientos noventa y siete del Código Civil, los artículos trescientos ochenta a cuatrocientos treinta y ocho del Código de Comercio y cuantas disposiciones se opongan a los preceptos de esta Ley.

Por tanto,

Mando a todos los españoles, particulares y autoridades, que guarden y hagan guardar esta Ley.

Palacio Real, de Madrid, a ocho de octubre de mil novecientos ochenta.

JUAN CARLOS R.

El Presidente del Gobierno,
ADOLFO SUÁREZ GONZÁLEZ

22502 LEY 51/1980, de 8 de octubre, Básica de Empleo.

DON JUAN CARLOS I, REY DE ESPAÑA

A todos los que la presente vieren y entendieren, Sabed: Que las Cortes Generales han aprobado y Yo vengo en sancionar la siguiente Ley:

TÍTULO PRELIMINAR DE LA POLÍTICA DE EMPLEO

CAPÍTULO UNICO

Artículo primero.—*Concepción.*

Uno. La política de empleo es el conjunto de decisiones que tienen como finalidad esencial la consecución del equilibrio a corto, medio y largo plazo, entre la oferta y la demanda de trabajo, en sus aspectos cuantitativos y cualitativos, así como la protección de las situaciones de desempleo.

Dos. Las medidas de política de empleo previstas en la presente Ley se adoptarán en el marco de la política económica del Gobierno, de forma que permitan conseguir y mantener el nivel de pleno empleo, mejorar la estructura ocupacional y fomentar la mejora de las condiciones de vida y de trabajo.

Artículo segundo.—*Objetivos.*

Son objetivos de la política de empleo:

- Aumentar el nivel de empleo, potenciando las industrias y sectores con una utilización intensiva del factor trabajo y a través de programas específicos destinados a fomentar la colocación de trabajadores que encuentren dificultades de inserción en el mercado de trabajo.
- Establecer y regular sistemas adecuados de prevención de desempleo.
- Establecer un sistema eficaz de protección de las situaciones de desempleo.
- Lograr el mayor grado de transparencia del mercado de trabajo mediante una adecuada gestión de la colocación y de la adopción de medidas que permitan la información, orientación, formación y promoción profesionales.
- Proteger la movilidad ocupacional de la mano de obra, y la geográfica cuando fuese imprescindible, a fin de conseguir una mayor adecuación cualitativa y cuantitativa de las ofertas y demandas de empleo.

Artículo tercero.—*Ejecución.*

La ejecución de la política de empleo es misión del Gobierno, que la llevará a cabo mediante la acción coordinada de los diferentes Departamentos ministeriales y a través del Instituto Nacional de Empleo, como Organismo gestor de dicha política, en cuyos órganos consultivos y, en su caso, directivos, estarán representadas las Asociaciones empresariales y Organizaciones sindicales.

TÍTULO PRIMERO DEL FOMENTO DEL EMPLEO

CAPÍTULO PRIMERO

Disposiciones generales

Artículo cuarto.—*La política de fomento del empleo.*

El Gobierno prestará especial atención a la formulación y desarrollo de una política de fomento del empleo, buscando la máxima utilización de los recursos humanos y económicos disponibles.

Artículo quinto.—*Programas nacionales de empleo.*

Uno. El Gobierno establecerá periódicamente programas de fomento del empleo, con las acciones específicas a desarrollar en los campos económico, social y educativo.

Dos. Estos programas tendrán carácter temporal y su duración se determinará en las normas que los desarrollen, pudiendo

prorrogarse en tanto subsistan las circunstancias que los motivan.

Tres. Las medidas de fomento del empleo podrán establecerse con carácter selectivo, para zonas geográficas en las que el paro tenga mayor incidencia, para sectores económicos en crisis y para colectivos determinados de trabajadores con dificultades de colocación.

Artículo sexto.—*Trabajos temporales de colaboración social.*

El Instituto Nacional de Empleo podrá exigir de todo trabajador desempleado, siempre que perciba la prestación de desempleo o el subsidio previstos en esta Ley, un trabajo de colaboración cuando el mismo:

- Sea de utilidad social y redunde en beneficio de la comunidad.
- Se concierte con un Organismo público o privado de utilidad social, o de carácter benéfico o asistencial sin ánimo de lucro.
- Tenga un carácter temporal.
- Se realice en el ámbito de la Oficina de Empleo en la que esté registrado.
- Coincida con las aptitudes físicas y profesionales del trabajador desempleado.

Los trabajos de colaboración estarán sujetos a los conciertos que los establezcan.

Artículo séptimo.—*Ayudas para constituir o ampliar Sociedades laborales o cooperativas.*

En los Presupuestos Generales de cada ejercicio económico se consignarán los oportunos créditos para la concesión de préstamos y ayudas de carácter técnico formativo para los trabajadores por cuenta ajena que quieran constituir o ampliar Sociedades laborales o cooperativas de trabajo asociado, de explotación agraria comunitaria y de servicios.

Artículo octavo.—*Créditos para el establecimiento de trabajadores autónomos.*

Uno. Tendrán preferencia para la concesión de créditos individuales para instalarse como autónomos los trabajadores desempleados que se hallen en alguna de las situaciones siguientes: Desempleados mayores de cuarenta y cinco años de edad, desempleados inscritos por más de un año en las Oficinas de Empleo sin que se les haya podido ofrecer colocación adecuada, personas con responsabilidades familiares, emigrantes retornados y minusválidos.

Dos. Anualmente el Gobierno, a través del Ministerio de Trabajo, aprobará un programa especial en el que se reflejarán la cuantía y demás requisitos reglamentarios que regulen la percepción de las ayudas y créditos establecidos en los artículos séptimo y octavo de la presente Ley.

Artículo noveno.—*Fomento fiscal al empleo.*

El Gobierno incluirá, en los programas de fomento del empleo, medidas fiscales siempre que sean adecuadas para elevar el nivel de empleo de los colectivos de trabajadores a que se refiere el artículo siguiente.

Anualmente el Gobierno informará a las Cortes Generales sobre los resultados obtenidos en base a dichas medidas y del coste de las mismas.

CAPÍTULO II

Programa de fomento del empleo

Artículo diez.—*Programas para grupos específicos de trabajadores.*

Uno. El Gobierno adoptará programas destinados a fomentar el empleo de los trabajadores con dificultades de inserción en el mercado de trabajo, especialmente los jóvenes demandantes de primer empleo, trabajadoras perceptores de las prestaciones de desempleo, mujeres con responsabilidades familiares, trabajadores mayores de cuarenta y cinco años de edad y minusválidos.

Dos. A estos fines, el Gobierno ofrecerá, conjunta o alternativamente, a las Empresas que contratan a los trabajadores anteriormente indicados, y a los propios trabajadores directamente, según los casos, los siguientes beneficios:

- Formación profesional gratuita y preferente.
- Acciones de asistencia técnica, reconversión y orientación profesional.
- Subvenciones directas a las Empresas, por incremento neto de plantillas, a través de contrataciones indefinidas y en jornadas completas.
- Ayudas a los trabajadores en caso de movilidad geográfica, funcional o profesional de los mismos.
- Becas y ayudas para la formación y perfeccionamiento profesional en el extranjero.
- Bonificación en las cuotas de la Seguridad Social.

Tras las medidas de fomento al empleo, integradas por subvenciones, desgravaciones y otras ayudas se establecerán por el Gobierno, previa consulta a las Organizaciones sindicales y Asociaciones empresariales más representativas. El Instituto Nacional de Empleo realizará sobre las citadas medidas el necesario control y vigilancia.

Annex 2. Extracte del Codi Civil on es troba l'article 1905

Artículo 1904.

El que paga el daño causado por sus dependientes puede repetir de éstos lo que hubiese satisfecho.

Cuando se trate de Centros docentes de enseñanza no superior, sus titulares podrán exigir de los profesores las cantidades satisfechas, si hubiesen incurrido en dolo o culpa grave en el ejercicio de sus funciones que fuesen causa del daño.

Artículo 1905.

El poseedor de un animal, o el que se sirve de él, es responsable de los perjuicios que causare, aunque se le escape o extravíe. Sólo cesará esta responsabilidad en el caso de que el daño proviniera de fuerza mayor o de culpa del que lo hubiese sufrido.

Artículo 1906.

El propietario de una heredad de caza responderá del daño causado por ésta en las fincas vecinas, cuando no haya hecho lo necesario para impedir su multiplicación o cuando haya dificultado la acción de los dueños de dichas fincas para perseguirla.

Artículo 1907.

El propietario de un edificio es responsable de los daños que resulten de la ruina de todo o parte de él, si ésta sobreviniere por falta de las reparaciones necesarias.

Annex 3. Decret 328/998, de 24 de desembre, pel qual es regula la identificació i El Registre general d'animals de companyia

DECRET 328/1998, de 24 de desembre, pel qual es regula la identificació i el Registre general d'animals de companyia. (DOGC num. 2798 de 4/4/1999)

La Llei 3/1994, de 20 d'abril, de modificació de la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals, va establir els sistemes d'identificació obligatoris per als animals domèstics de companyia. Aquests sistemes d'identificació s'han d'adaptar en tot cas a la normativa de la Unió Europea, no han de representar cap perjudici per a la salut dels animals i han d'incorporar, a més de les dades pròpies de l'animal, el nom de la persona que en sigui responsable.

Així mateix, l'esmentada Llei va crear el Registre general d'animals de companyia i va tipificar les infraccions derivades de l'incompliment del deure d'identificar i registrar aquests tipus d'animals.

La identificació dels animals de companyia amb els sistemes d'identificació que estableix la Llei 3/1994 pretén un doble objectiu. Per una banda, poder aplicar el que estableix la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals, en cas d'abandonament d'un animal de companyia. Aquest fet està tipificat com una infracció greu per l'esmentada Llei, però amb el tipus d'identificació censal utilitzat fins en aquest moment es fa pràcticament impossible esbrinar qui és responsable de l'animal abandonat i, en conseqüència, fer complir la Llei. Amb el sistema d'identificació que estableix la Llei 3/1994 i aquest Decret, s'incorporen les dades de la persona responsable de l'animal en el sistema d'identificació, la qual cosa permet, per tant, aplicar les sancions corresponents en els casos d'abandonament. En aquest sentit, els sistemes d'identificació han de ser de fàcil lectura i, a més, de molt difícil anul·lació, de manera que garanteixin la detecció de les persones que infringeixen la Llei 3/1988.

D'altra banda, el sistema d'identificació dels animals de companyia permetrà també una localització de la persona responsable de l'animal de manera més ràpida i àgil en els casos de pèrdua.

Però, a més, és convenient i fins i tot necessari tenir identificats i censats els animals de companyia per poder establir les mesures sanitàries adequades que garanteixin la correcta convivència amb l'home i l'efectivitat de les actuacions pertinents en cas d'aparició d'una malaltia.

El Registre general d'animals de companyia centralitza les dades de tots els animals de companyia de Catalunya i permet, per tant, tenir un coneixement exacte del nombre d'animals de companyia que hi ha a Catalunya i de la seva

localització, facilitant l'aplicació d'un programa de lluita sanitari en cas que es detecti alguna malaltia important. Així mateix, permet el control sanitari individual de cadascun dels animals, gràcies a la identificació individual que estableix aquest sistema d'identificació.

Per tal de desenvolupar les previsions establertes a l'esmentada Llei i atesa la conveniència d'establir la normativa reguladora del Registre i la identificació dels animals de companyia;

Complert el tràmit d'informació pública;

D'acord amb l'informe de la Comissió de Govern Local de Catalunya i amb el dictamen de la Comissió Jurídica Assessora;

A proposta del conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'acord amb el Govern, Decreto:

Capítol 1 Terminologia

Article 1 Definicions

A efectes d'aquest Decret s'entén per:

Animals de companyia: totes les subespècies i varietats de gats (*Felis catus*) i totes les subespècies i varietats de gossos (*Canis familiaris*).

Marcatge: acte quirúrgic que consisteix a posar a un animal de companyia una marca que permeti diferenciar-lo d'un altre animal de companyia.

Identificar: reconèixer o provar la identitat d'un animal de companyia.

Identificació: acció de dotar a un animal de companyia d'una marca que permeti reconèixer aquell animal o provar la seva identitat.

Sistemes d'identificació: mitjans que s'utilitzen per al marcatge d'un animal de companyia a efectes de poder reconèixer aquell animal o de poder provar la seva identitat.

Transponder: càpsula portadora d'un dispositiu electrònic que conté un codi alfanumèric que permet la identificació de l'animal.

Ressenya completa: sistema d'identificació que consisteix en una descripció detallada de l'animal, mitjançant la qual es relacionen les característiques generals de l'animal (espècie, raça, sexe, data de naixement, talla, color, tipus de pelatge, forma de les orelles i cua) i s'especifiquen els accidents i les marques distintives de l'animal, amb indicació de la seva naturalesa i del lloc d'ubicació.

Capítol 2 Identificació

Article 2 Obligació d'identificar

2.1 Els posseïdors d'animals de companyia han de proveir els seus animals amb algun dels sistemes d'identificació establerts en aquest Decret, dins els tres mesos següents a la data de naixement de l'animal.

2.2 La identificació dels animals de companyia constituirà un requisit previ i obligatori per realitzar qualsevol transacció de l'animal.

2.3 Aquesta marca que identifica l'animal haurà de figurar en qualsevol documentació que faci referència a l'animal.

Article 3 Sistemes d'identificació

3.1 El marcatge dels animals de companyia es realitzarà obligatòriament per un dels sistemes següents, que s'adaptaran en tot cas a la normativa de la Unió Europea:

a) Tatuatge a la pell per un mitjà que garanteixi el caràcter indeleble.

b) Implantació d'un transponder que s'adapti al que estableix el punt 3 d'aquest article.

Aquestes marques constaran d'un codi alfanumèric que permeti, en tot cas, identificar l'animal i garantir la no-duplicat, mitjançant un sistema d'assignació reconegut per la Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries, d'acord amb el que estableixen els articles 6.1 i 6.2 d'aquest Decret.

3.2 El tatuatge es realitzarà en la cara interna del pavelló auricular o en qualsevol de les cuixes del darrera, a nivell de l'engonal, mitjançant dermatògraf o un altre sistema que asseguri el caràcter indeleble del tatuatge.

3.3 El transponder s'implantarà a la banda esquerra del coll de l'animal. En cas que per una circumstància justificada no sigui possible la implantació del transponder a la banda esquerra del coll de l'animal, s'implantarà a la zona de la creu, entre les dues espatlles, i es farà constar expressament en el document establert a l'article 4 d'aquest Decret el lloc en què s'ha implantat. A més, el transponder ha de complir les característiques següents:

a) Ha d'estar dotat d'un sistema antimigratori i d'un recobriments biològicament compatible.

b) L'estructura del codi alfanumèric que incorpori s'ha d'adaptar al que estableix la norma ISO 11.784.

c) El sistema d'intercanvi d'energia entre el dispositiu i el lector s'ha d'adaptar al que estableix la norma ISO 11.785.

Article 4 Acreditació de la identificació

4.1 El marcatge dels animals de companyia ha de ser realitzat en condicions d'asèpsia per personal qualificat que pertanyi a una entitat reconeguda pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per a la gestió dels sistemes d'identificació, d'acord amb el que estableix l'article 6.1 d'aquest Decret.

4.2 La persona o entitat responsable del marcatge de l'animal ha de lliurar al posseïdor de l'animal un document acreditatiu d'aquest fet on han de constar, almenys, les dades següents: el sistema d'identificació utilitzat i el lloc on s'ha aplicat, el codi d'identificació, les dades de la persona o l'entitat que realitza aquest marcatge, l'espècie animal i la raça, el sexe i la data de naixement de l'animal.

4.3 En qualsevol transacció d'un animal de companyia s'haurà de lliurar al nou posseïdor de l'animal el document acreditatiu de la seva identificació que estableix l'apartat anterior.

4.4 En el cas d'il·legibilitat d'una marca s'haurà de realitzar un remarcatge de l'animal. En aquest cas la persona o entitat que realitzi el remarcatge farà constar en el document acreditatiu que estableix l'apartat 1 d'aquest article les dades de la marca anterior.

Article 5 Lectura de la identificació

Per poder acreditar amb efectes legals o administratius la identificació d'un animal mitjançant la implantació d'un transponder, o bé per poder determinar amb els mateixos efectes que no es troba identificat amb aquest dispositiu electrònic, caldrà que l'organisme encarregat d'aquesta comprovació hagi efectuat la lectura amb un o diversos aparells que permetin la lectura de tots els models i tipus de transponder homologats per la norma ISO 11.785.

Article 6 Gestió dels sistemes d'identificació

6.1 La gestió dels sistemes d'identificació podrà ser realitzada per entitats que hagin estat reconegudes oficialment pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, les quals controlaran l'assignació del codi, l'aplicació del tatuatge o transponder i l'arxiu de les dades, de forma que es garanteixi la seva fiabilitat i confidencialitat.

6.2 Les entitats públiques o privades que gestionin o vulguin gestionar a Catalunya els sistemes d'identificació d'animals de companyia ho sol·licitaran al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i acompanyaran una memòria que justifiqui el compliment dels requisits fixats a l'apartat anterior.

6.3 Les esmentades entitats hauran de facilitar al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca tota la informació que se'ls requereixi relacionada amb la identificació dels animals de companyia i que figuri en els corresponents arxius de dades.

6.4 Seran vàlides les identificacions dels animals que provenguin de fora de Catalunya, sempre que s'ajustin als sistemes que estableix l'article 3 d'aquest Decret, hagin estat realitzades per entitats autoritzades de similars característiques, d'acord amb la normativa aplicable en el lloc de procedència de l'animal, i s'acrediti la identificació mitjançant un document que estableixi, almenys, les dades que preveu l'article 4.2 d'aquest Decret. En cas contrari els animals s'hauran d'identificar en els terminis fixats per l'article 2 d'aquest Decret.

Capítol 3 Cens i registre d'animals de companyia

Article 7 Obligatorietat del cens

7.1 Els ajuntaments han de disposar d'un registre censal d'animals de companyia i els posseïdors

d'animals domèstics de companyia estan obligats a inscriure els seus animals en el registre censal del municipi de residència habitual de l'animal, facilitant, almenys, les dades que s'especifiquen a l'annex d'aquest Decret i acreditant la seva identificació mitjançant el document establert a l'article 4.2.

7.2 Els ajuntaments podran percebre per la prestació d'aquest servei les taxes que s'assenyalin a l'ordenança municipal corresponent.

7.3 La inscripció dels animals de companyia al registre censal del municipi es realitzarà dins el termini de tres mesos comptats a partir de la data de naixement, d'adquisició, o de canvi de residència de l'animal.

7.4 Els propietaris o posseïdors d'animals domèstics de companyia estan obligats a notificar a l'ajuntament en el qual estigui censat l'animal, en el termini de dos mesos, la baixa, la cessió o el canvi de residència de l'animal, el canvi en el sistema o codi d'identificació que estableix l'article 3.1 d'aquest Decret, així com qualsevol altra modificació de les dades que figurin en el cens corresponent.

Article 8 Placa identificativa

El registre censal de l'animal s'ha de completar mitjançant una placa identificativa, on ha de constar el nom de l'animal i les dades del propietari o posseïdor de l'animal.

Article 9 Registre general d'animals de companyia

9.1 El Registre general d'animals de companyia, dependent del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, s'adscriu a la Direcció General de Producció i Indústria Agroalimentàries, estarà constituït pel conjunt d'inscripcions als registres censals dels respectius ajuntaments i contindrà, almenys, les dades identificatives de l'animal, i el lloc on resideix habitualment, les dades personals i domicili del seu propietari o posseïdor.

9.2 D'acord amb l'article 40.5 de la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pot delegar la gestió del Registre a les entitats que ho sol·licitin i compleixin els requisits que a l'efecte s'estableixin.

Article 10 Comunicació de les dades censals

10.1 Els ajuntaments han de comunicar al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca o a l'entitat en la qual s'hagi delegat la gestió del Registre general d'animals de companyia, directament o a través dels consells comarcals, en el termini de tres mesos des de l'entrada en vigor d'aquest Decret, la relació d'animals de companyia censats al seu municipi, fent esment de les dades que figuren a l'annex d'aquest Decret.

10.2 A partir d'aquesta notificació inicial els ajuntaments han de comunicar periòdicament, i en tot cas un cop a l'any com a mínim, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, les altes i les

baixes que es produeixin al Registre censal d'animals de companyia, així com les modificacions que es produeixin de les dades censals.

10.3 Els ajuntaments poden consultar les dades incloses al Registre general d'animals de companyia respectant, si s'escau, la normativa vigent sobre protecció de les dades personals.

10.4 Aquesta comunicació s'ha de realitzar per escrit o per qualsevol altre sistema que pugui establir el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca mitjançant la Direcció General de Producció i Indústria Agroalimentàries.

Capítol 4 Règim disciplinari

Article 11 Infraccions i sancions

Les infraccions al que estableix aquest Decret seran sancionades d'acord amb el que estableix la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals, modificada per la Llei 3/1994, de 20 d'abril.

Disposicions transitòries

--1 Amb l'objectiu de permetre la continuïtat del cens obligatori que estableixen la Llei de 20 de desembre de 1952, d'epizooties, i la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals, es permet provisionalment i durant un termini de 2 anys la identificació dels animals de companyia que es troben inscrits al corresponent cens en la data d'entrada en vigor d'aquest Decret, mitjançant ressenya completa de l'animal. Durant aquest període de dos anys, s'haurà de procedir al marcatge dels animals censats que no estiguin identificats amb un dels sistemes que estableix l'article 3.1 d'aquest Decret.

A efectes de la inscripció en el registre censal, aquest sistema d'identificació només serà d'aplicació per a aquells animals de companyia que no estiguin marcats amb un dels sistemes d'identificació que estableix l'article 3.1 d'aquest Decret.

Els posseïdors d'animals ja censats que realitzin la seva identificació mitjançant els sistemes que estableix l'article 3.1 d'aquest Decret tenen l'obligació de comunicar al registre censal del municipi on estigui censat l'animal el sistema d'identificació utilitzat i el codi d'identificació assignat.

--2 S'estableix un termini d'un any des de la data de publicació d'aquest Decret perquè tots els animals de companyia no inclosos a l'anterior disposició transitòria primera estiguin marcats mitjançant un dels sistemes d'identificació que estableix l'article 3.1 d'aquest Decret.

Barcelona, 24 de desembre de 1998

Jordi Pujol

President de la Generalitat de Catalunya

Francesc Xavier Marimon i Sabaté

Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Annex

--1 Dades del propietari i/o posseïdor de l'animal:

Nom i cognoms.

DNI.

Domicili i telèfon.

--2 Dades de l'animal:

Espècie i raça.

Sexe.

Data de naixement.

Sistema utilitzat d'identificació (transponder, tatuatge o ressenya completa).

Codi d'identificació o ressenya completa, en cas d'utilitzar-se aquest sistema.

Domicili habitual de l'animal.

El animal iba solo y no llevaba chip

Una mujer y su hijo resultan heridos tras el ataque de un perro peligroso en Vall d'Uixó

Comunidad Valenciana | 05/12/2011 - 15:19h

CASTELLÓN, 05 (EUROPA PRESS)

Una **mujer** de 49 años y su **hijo** de **20 resultaron heridos** este domingo al ser atacados por un perro de raza de las consideradas peligrosas cuando se encontraban en la zona de la ermita de San Antonio de la **Vall d'Uixó** (Castellón), según han informado a **Europa Press fuentes** policiales.

El suceso se produjo pasadas las 16.00 horas, según las mismas fuentes, que han precisado que el animal, que iba solo, no llevaba chip que permita identificar a su dueño. La mujer, que fue agredida en primer lugar, tuvo que ser intervenida quirúrgicamente de urgencias en el Hospital de La Plana de Villarreal, ya que presentaba mordeduras en el muslo y el brazo izquierdo, esta última de 10 centímetros. El hijo fue atendido en el Centro de Salud de la Vall d'Uixó.

La Guardia Civil ha abierto una investigación para tratar de localizar al propietario del can, que se encuentra en dependencias del Centro especializado en la Protección de Animales y en la Educación Ambiental (Servican).

Según han relatado fuentes de la Policía Local, el animal atacó a la mujer mientras que el hijo trató de quitarle de encima al perro, que, a continuación, le mordió a él en la pierna. Agentes de la Policía Local desplazados a la zona alertaron al resto de personas que se encontraban por allí de lo sucedido mediante megáfonos, con lo que se evitó nuevos incidentes.

Asimismo, avisaron al servicio Servican, uno de cuyos efectivos logró atrapar al perro, que se encuentra actualmente en sus dependencias. La mujer, que fue trasladada por los servicios de emergencias al Hospital de La Plana, permanecerá ingresada durante unos días en planta mientras que el hijo fue atendido en el centro de salud de la Vall d'Uixó.

Una mujer tiene que ser intervenida tras sufrir el ataque de dos perros sueltos en Rota

Fue atacada junto a otras dos personas cuando paseaban por el camping Aguadulce de Rota (Cádiz)

Sevilla | 16/11/2011 - 17:33h

Cádiz (Europa Press) Una mujer de **67 años** de edad, de la que se desconoce por el momento su identidad, ha tenido que ser **intervenida** en un centro hospitalario tras resultar atacada, junto a otras dos personas, por dos **perros** que se encontraban sueltos en la zona del camping Aguadulce de Rota (Cádiz).

Según han informado policiales, los hechos han ocurrido este martes por la noche, cuando **tres personas** que se encontraban paseando por las inmediaciones del camping han sido atacadas por dos perros que andaban sueltos por la zona. Una mujer de 67 años se ha llevado la peor parte al resultar con heridas que han necesitado su ingreso hospitalario para ser intervenida quirúrgicamente.

La policía nacional ha abierto diligencias para esclarecer los hechos y encontrar al propietario de los canes, aunque uno de los animales murió a manos de uno de los tres reseñados.

Hasta el momento se desconocen más datos acerca de este suceso, aunque según han precisado fuentes del servicio de emergencias de Andalucía 112, los hechos ocurrieron sobre las 11,45 horas de la noche, en el kilómetro 6,5 de la carretera A-491.

Annex 5. Lley 50/1999, del 23 de desembre, sobre el Règim Jurídic de la Tinença d'Animals Potencialment Perillosos

**Don Juan Carlos I,
Rey de España.**

A todos los que la presente vieren y entendieren, sabed:
Que las Cortes Generales han aprobado y Yo vengo en sancionar la siguiente Ley:

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS:

A diferencia de la mayor parte de países europeos, en España apenas existen normas sobre animales potencialmente peligrosos, no obstante darse unas circunstancias análogas a las de aquellos países que han adoptado medidas específicas en la materia.

Por ello, con el fin de garantizar adecuadamente la seguridad pública, atribuida al Estado en virtud de lo dispuesto en el [artículo 149.1.29 de la Constitución](#), sin perjuicio de las competencias, que, de acuerdo con sus Estatutos, tengan atribuidas las Comunidades Autónomas, en materia de protección de personas y bienes y manteniendo el orden público, se hace preciso regular las condiciones para la tenencia de animales que puedan manifestar cierta agresividad hacia las personas por una modificación de su conducta a causa del adiestramiento recibido y a las condiciones ambientales y de manejo a que son sometidos por parte de sus propietarios y criadores.

De este modo, la presente Ley aborda la tenencia de animales potencialmente peligrosos, materia objeto de normas municipales fundamentalmente, cuya regulación a nivel estatal se considera conveniente debido a que la proliferación de la posesión de animales salvajes en cautividad, en domicilios o recintos privados, constituye un potencial peligro para la seguridad de personas, bienes y otros animales.

Por otra parte, diversos ataques a personas, protagonizados por perros, han generado un clima de inquietud social y obligan a establecer una regulación que permita controlar y delimitar el régimen de tenencia de perros potencialmente peligrosos.

Se considera que la peligrosidad canina depende tanto de factores ambientales como de factores genéticos, de la selección que se haga de ciertos individuos, independientemente de la raza o del mestizaje, y también de que sean específicamente seleccionados y adiestrados para el ataque, la pelea y para inferir daños a terceros. Así, perros de razas que de forma subjetiva se podrían catalogar como *peligrosos* son perfectamente aptos para la pacífica convivencia entre las personas y los demás animales, incluidos sus congéneres, siempre que se les hayan inculcado adecuadas pautas de comportamiento y que la selección practicada en su crianza haya tenido por objeto la minimización de su comportamiento agresivo.

Partiendo de esta premisa, el concepto de perro potencialmente peligroso expresado en la presente Ley no se refiere a los que pertenecen a una raza determinada, sino a los ejemplares caninos incluidos dentro de una tipología racial concreta y que por sus características morfológicas, su agresividad y su acometida, son empleados para el ataque o la pelea, así como los animales nacidos de cruces interraciales entre cualquiera de éstos y con cualquiera de otros perros. En todo caso, y no estando estos perros inscritos en ningún libro genealógico reconocido por el Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, ya que no son de raza pura sino procedentes del mestizaje indiscriminado, las características en profundidad de todos ellos serán concretadas de forma reglamentaria para que puedan ser reputados como potencialmente peligrosos.

Por todo ello, con el fin de minimizar los riesgos de futuras molestias y ataques a seres humanos, y a otros congéneres u otras especies animales que en algunos casos han conllevado su muerte, se hace necesario regular el régimen de tenencia de los animales considerados potencialmente peligrosos, y limitar, asimismo, las prácticas inapropiadas de adiestramiento para la pelea, o el ataque y otras actividades dirigidas al fomento de su agresividad.

CAPÍTULO I. DISPOSICIONES GENERALES

Artículo 1. Objeto.

1. La presente Ley tiene por objeto establecer la normativa aplicable a la tenencia de animales potencialmente peligrosos para hacerla compatible con la seguridad de personas y bienes y de otros animales.
2. La presente Ley no será de aplicación a los perros y animales pertenecientes a las Fuerzas Armadas, Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado, Cuerpos de Policía de las Comunidades Autónomas, Policía Local y empresas de seguridad con autorización oficial.
3. La presente Ley se aplicará sin perjuicio de lo establecido en la legislación vigente en materia de especies protegidas.

Artículo 2. Definición.

1. Con carácter genérico, se consideran animales potencialmente peligrosos todos los que, perteneciendo a la fauna salvaje, siendo utilizados como animales domésticos, o de compañía, con independencia de su agresividad, pertenecen a especies o razas que tengan capacidad de causar la muerte o lesiones a las personas o a otros animales y daños a las cosas.
2. También tendrán la calificación de potencialmente peligrosos, los animales domésticos o de compañía que reglamentariamente se determinen, en particular, los pertenecientes a la especie canina, incluidos dentro de una tipología racial, que por su carácter agresivo, tamaño o potencia de mandíbula tengan capacidad de causar la muerte o lesiones a las personas o a otros animales y daños a las cosas.

Artículo 3. Licencia.

1. La tenencia de cualesquiera animales clasificados como potencialmente peligrosos al amparo de esta Ley requerirá la previa obtención de una licencia administrativa, que será otorgada por el Ayuntamiento del municipio de residencia del solicitante, o, con previa constancia en este Ayuntamiento, por el Ayuntamiento en el que se realiza la actividad de comercio o adiestramiento, una vez verificado el cumplimiento de, al menos, los siguientes requisitos:
 - a. Ser mayor de edad y no estar incapacitado para proporcionar los cuidados necesarios al animal.
 - b. No haber sido condenado por delitos de homicidio, lesiones, torturas, contra la libertad o contra la integridad moral, la libertad sexual y la salud pública, de asociación con banda

armada o de narcotráfico, así como ausencia de sanciones por infracciones en materia de tenencia de animales potencialmente peligrosos.

- c. Certificado de aptitud psicológica.
- d. Acreditación de haber formalizado un seguro de responsabilidad civil por daños a terceros que puedan ser causados por sus animales, por la cuantía mínima que reglamentariamente se determine.

Este precepto se desarrollará reglamentariamente.

2. Las Comunidades Autónomas y las Corporaciones locales serán competentes según los respectivos Estatutos de Autonomía y legislación básica de aplicación para dictar la normativa de desarrollo.

Artículo 4. Comercio.

1. La importación o entrada en territorio nacional de cualesquiera animales que fueren clasificados como potencialmente peligrosos al amparo de esta Ley, así como su venta o transmisión por cualquier título estarán condicionadas a que tanto el importador, vendedor o transmitente como el adquirente hayan obtenido la licencia a que se refiere el [artículo anterior](#).

2. La entrada de animales potencialmente peligrosos procedentes de la Unión Europea deberá ajustarse a lo previsto en la presente Ley, sin perjuicio de lo establecido en la normativa comunitaria.

3. La introducción de animales potencialmente peligrosos procedentes de terceros países habrá de efectuarse de conformidad con lo dispuesto en Tratados y Convenios internacionales que le sean de aplicación y ajustarse a lo dispuesto en la presente Ley.

4. Las operaciones de compraventa, traspaso, donación o cualquier otra que suponga cambio de titular de animales potencialmente peligrosos requerirán el cumplimiento de, al menos, los siguientes requisitos:

- a. Existencia de licencia vigente por parte del vendedor.
- b. Obtención previa de licencia por parte del comprador.
- c. Acreditación de la cartilla sanitaria actualizada.
- d. Inscripción de la transmisión del animal en el Registro de la autoridad competente en razón del lugar de residencia del adquirente en el plazo de quince días desde la obtención de la licencia correspondiente.

5. Todos los establecimientos o asociaciones que alberguen animales potencialmente peligrosos a que se refiere la presente Ley, y se dediquen a su explotación, cría, comercialización o adiestramiento, incluidos los centros de adiestramiento, criaderos, centros de recogida, residencias, centros recreativos y establecimientos de venta deberán obtener para su funcionamiento la autorización de las autoridades competentes, así como cumplir con las obligaciones registrales previstas en el [artículo 6 de esta Ley](#).

6. En aquellas operaciones de importación, exportación, tránsito, transporte o cualquiera de las previstas en los apartados anteriores que no cumplan los requisitos legales o reglamentariamente establecidos, la Administración competente podrá proceder a la incautación y depósito del animal hasta la regularización de esta situación, sin perjuicio de las sanciones que pudieren recaer.

7. Cuando las operaciones descritas en los apartados anteriores se refieran a animales incluidos en las clasificaciones de especies protegidas, les será, además, de aplicación la legislación específica correspondiente.

CAPÍTULO II.

OBLIGACIONES DE LOS PROPIETARIOS, CRIADORES Y TENEDORES

Artículo 5. Identificación.

Los propietarios, criadores o tenedores de los animales a que se refiere la presente Ley tendrán la obligación de identificar y registrar a los mismos en la forma y mediante el procedimiento que reglamentariamente se determine.

En el caso de animales de la especie canina la identificación, con la debida garantía, es obligatoria sin excepciones.

Artículo 6. Registros.

1. En cada municipio u órgano competente existirá un Registro de Animales Potencialmente Peligrosos clasificado por especies, en el que necesariamente habrán de constar, al menos, los datos personales del tenedor, las características del animal que hagan posible su identificación y el lugar habitual de residencia del mismo, especificando si está destinado a convivir con los seres humanos o si por el contrario tiene finalidades distintas como la guarda, protección u otra que se indique.

2. Incumbe al titular de la licencia la obligación de solicitar la inscripción en el Registro a que se refiere el número anterior, dentro de los quince días siguientes a la fecha en que haya obtenido la correspondiente licencia de la Administración competente.

3. En cada Comunidad Autónoma se constituirá un Registro Central informatizado que podrá ser consultado por todas las Administraciones públicas y autoridades competentes, así como por aquellas personas físicas o jurídicas que acrediten tener interés legítimo en el conocimiento de los datos obrantes en el mismo. A estos efectos se considerará, en todo caso, interés legítimo el que ostenta cualquier persona física o jurídica que desee adquirir un animal de estas características.

4. Cualesquiera incidentes producidos por animales potencialmente peligrosos a lo largo de su vida, conocidos por las autoridades administrativas o judiciales, se harán constar en la hoja registral de cada animal, que se cerrará con su muerte o sacrificio certificado por veterinario o autoridad competente.

5. Deberá comunicarse al Registro municipal la venta, traspaso, donación, robo, muerte o pérdida del animal, haciéndose constar en su correspondiente hoja registral.

6. El traslado de un animal potencialmente peligroso de una Comunidad Autónoma a otra, sea con carácter permanente o por periodo superior a tres meses, obligará a su propietario a efectuar las inscripciones oportunas en los correspondientes Registros municipales. En todo caso el uso y tratamiento de los datos contenidos en el Registro será acorde a lo dispuesto en la Ley Orgánica 5/1992, de 29 de octubre .

7. En las hojas registrales de cada animal se hará constar igualmente el certificado de sanidad animal expedido por la autoridad competente, que acredite, con periodicidad anual, la situación sanitaria del animal y la inexistencia de enfermedades o trastornos que lo hagan especialmente peligroso.

8. Las autoridades responsables del Registro notificarán de inmediato a las autoridades administrativas o judiciales competentes, cualquier incidencia que conste en el Registro para su valoración y, en su caso, adopción de medidas cautelares o preventivas.

9. El incumplimiento por el titular del animal de lo preceptuado en este artículo será objeto de la correspondiente sanción administrativa, de conformidad con lo dispuesto en el [artículo 13 de la presente Ley](#).

Artículo 7. Adiestramiento.

1. Queda prohibido el adiestramiento de animales dirigido exclusivamente a acrecentar y reforzar su agresividad para las peleas, y ataque en contra de lo dispuesto en esta Ley.

2. El adiestramiento para guarda y defensa deberá efectuarse por adiestradores que estén en posesión de un certificado de capacitación expedido u homologado por la autoridad administrativa competente.

3. Los adiestradores en posesión del certificado de capacitación deberán comunicar trimestralmente al Registro Central informatizado la relación nominal de clientes que han hecho adiestrar a un animal potencialmente peligroso, con determinación de la identificación de éste, debiendo anotarse esta circunstancia en el Registro, en la hoja registral correspondiente al animal e indicando el tipo de adiestramiento recibido.

4. El certificado de capacitación será otorgado por las Administraciones autonómicas, teniendo en cuenta, al menos, los siguientes aspectos:

- a. Antecedentes y experiencia acreditada.
- b. Finalidad de la tenencia de estos animales.
- c. Disponibilidad de instalaciones y alojamientos adecuados desde el punto de vista higiénico-sanitario, de protección animal y de seguridad ciudadana.
- d. Capacitación adecuada de los adiestradores en consideración a los requisitos o titulaciones que se puedan establecer oficialmente.
- e. Ser mayor de edad y no estar incapacitado.
- f. Falta de antecedentes penales por delitos de homicidio, lesiones, torturas, contra la libertad, o contra la integridad moral, la libertad sexual y la salud pública, de asociación con banda armada o de narcotráfico, así como ausencia de sanciones por infracciones en materia de tenencia de animales potencialmente peligrosos.
- g. Certificado de aptitud psicológica.
- h. Compromiso de cumplimiento de normas de manejo y de comunicación de datos.

Artículo 8. Esterilización.

1. La esterilización de los animales a que se refiere la presente Ley podrá ser efectuada de forma voluntaria a petición del titular o tenedor del animal o, en su caso, obligatoriamente por mandato o resolución de las autoridades administrativas o autoridades judiciales, y deberá ser, en todo caso, inscrita en la correspondiente hoja registral del animal.

2. En los casos de transmisión de la titularidad, el transmitente de los animales deberá suministrar, en su caso, al comprador o receptor de los mismos la certificación veterinaria de que los animales han sido esterilizados.

3. El certificado de esterilización deberá acreditar que dicha operación ha sido efectuada bajo supervisión veterinaria, con anestesia previa y con las debidas garantías de que no se causó dolor o sufrimiento innecesario al animal.

Artículo 9. Obligaciones en materia de seguridad ciudadana e higiénico-sanitarias.

1. Los propietarios, criadores o tenedores deberán mantener a los animales que se hallen bajo su custodia en adecuadas condiciones higiénico-sanitarias y con los cuidados y atenciones necesarios de acuerdo con las necesidades fisiológicas y características propias de la especie o raza del animal.

2. Los propietarios, criadores o tenedores de animales potencialmente peligrosos tendrán la obligación de cumplir todas las normas de seguridad ciudadana, establecidas en la legislación vigente, de manera que garanticen la óptima convivencia de estos animales con los seres humanos y se eviten molestias a la población.

Artículo 10. Transporte de animales peligrosos.

El transporte de animales potencialmente peligrosos habrá de efectuarse de conformidad con la normativa específica sobre bienestar animal, debiéndose adoptar las medidas precautorias que las circunstancias aconsejen para garantizar la seguridad de las personas, bienes y otros animales, durante los tiempos de transporte y espera de carga y descarga.

Artículo 11. Excepciones.

Cuando las circunstancias así lo aconsejen, podrán establecerse excepciones al cumplimiento de determinadas obligaciones de los propietarios en casos de:

- a. Organismos públicos o privados que utilicen estos animales con una función social.
- b. Explotaciones agrarias que utilicen perros de guardia, defensa y manejo de ganado, así como actividades de carácter cinegético, sin que los mismos puedan dedicarse, en ningún caso, a las actividades ilícitas contempladas en la presente Ley.
- c. Pruebas de trabajo y deportivas con fines a la selección de los ejemplares que participan en las mismas y que estén autorizadas y supervisadas por la autoridad competente, con exclusión de los ejercicios para peleas y ataque, según lo dispuesto en esta Ley.

Artículo 12. Clubes de razas y asociaciones de criadores.

1. Los clubes de razas y asociaciones de criadores oficialmente reconocidas para llevar los libros genealógicos deberán exigir, en el marco de sus reglamentos, las pruebas de socialización correspondientes a cada raza, con el fin de que solamente se admitan para la reproducción aquellos animales que superen esas pruebas satisfactoriamente, en el sentido de no manifestar agresividad y, por el contrario, demostrar unas cualidades adecuadas para su óptima convivencia en la sociedad.

2. En las exposiciones de razas caninas quedaren excluidos de participar aquellos animales que demuestren actitudes agresivas o peligrosas. Quedará constancia de estas incidencias en los registros de los clubes y asociaciones correspondientes y para los perros potencialmente peligrosos deberán comunicarse a los registros a que se refiere el [artículo 6 de la presente Ley](#) por parte de las entidades organizadoras.

CAPÍTULO III. INFRACCIONES Y SANCIONES

Artículo 13. Infracciones y sanciones.

1. Tendrán la consideración de infracciones administrativas muy graves las siguientes:

- a. Abandonar un animal potencialmente peligroso, de cualquier especie y cualquier perro, entendiéndose por animal abandonado, tanto aquel que vaya preceptivamente identificado,

como los que no lleven ninguna identificación sobre su origen o propietario, siempre que no vayan acompañados de persona alguna.

- b. Tener perros o animales potencialmente peligrosos sin licencia.
- c. Vender o transmitir por cualquier título un perro o animal potencialmente peligroso a quien carezca de licencia.
- d. Adiestrar animales para activar su agresividad o para finalidades prohibidas.
- e. Adiestrar animales potencialmente peligrosos por quien carezca del certificado de capacitación.
- f. La organización o celebración de concursos, ejercicios, exhibiciones o espectáculos de animales potencialmente peligrosos, o su participación en ellos, destinados a demostrar la agresividad de los animales.

2. Tendrán la consideración de infracciones administrativas graves las siguientes:

- a. Dejar suelto un animal potencialmente peligroso o no haber adoptado las medidas necesarias para evitar su escapada o extravío.
- b. Incumplir la obligación de identificar el animal.
- c. Omitir la inscripción en el Registro.
- d. Hallarse el perro potencialmente peligroso en lugares públicos sin bozal o no sujeto con cadena.
- e. El transporte de animales potencialmente peligrosos con vulneración de lo dispuesto en el [artículo 10 de esta Ley](#).
- f. La negativa o resistencia a suministrar datos o facilitar la información requerida por las autoridades competentes o sus agentes, en orden al cumplimiento de funciones establecidas en esta Ley, así como el suministro de información inexacta o de documentación falsa.

3. Las infracciones tipificadas en los apartados anteriores podrán llevar aparejadas como sanciones accesorias la confiscación, decomiso, esterilización o sacrificio de los animales potencialmente peligrosos, la clausura del establecimiento y la suspensión temporal o definitiva de la licencia para tenencia de animales potencialmente peligrosos o del certificado de capacitación de adiestrador.

4. Tendrán la consideración de infracciones administrativas leves, el incumplimiento de cualquiera de las obligaciones establecidas en la presente Ley, no comprendidas en los números 1 y 2 de este artículo.

5. Las infracciones tipificadas en los anteriores números 1, 2 y 3 serán sancionadas con las siguientes multas:

- Infracciones leves, desde 25.000 hasta 50.000 pesetas.
- Infracciones graves, desde 50.001 hasta 400.000 pesetas.
- Infracciones muy graves, desde 400.001 hasta 2.500.000 pesetas.

6. Las cuantías previstas en el apartado anterior podrán ser revisadas y actualizadas periódicamente por el Gobierno.

7. El ejercicio de la potestad sancionadora corresponde a los órganos de las Comunidades Autónomas y municipales competentes en cada caso.

8. Se considerarán responsables de las infracciones a quienes por acción u omisión hubieren participado en la comisión de las mismas, al propietario o tenedor de los animales o, en su caso, al titular del establecimiento, local o medio de transporte en que se produzcan los hechos, y en este último supuesto, además, al encargado del transporte.

9. La responsabilidad de naturaleza administrativa, prevista en este artículo, se entiende sin perjuicio de la exigible en las vías penal y civil.

10. En los supuestos en que las infracciones pudieran ser constitutivas de delito o falta, la autoridad competente podrá acordar la incautación del animal hasta tanto la autoridad judicial provea acerca del mismo, debiendo dar traslado inmediato de los hechos al órgano jurisdiccional competente.

DISPOSICIÓN ADICIONAL PRIMERA. Obligaciones específicas referentes a los perros.

Para la presencia y circulación en espacios públicos de los perros potencialmente peligrosos, será obligatoria la utilización de correa o cadena de menos de dos metros de longitud, así como un bozal homologado y adecuado para su raza.

DISPOSICIÓN ADICIONAL SEGUNDA. Certificado de capacitación de adiestrador.

Las Comunidades Autónomas determinarán, en el plazo de seis meses, las pruebas, cursos o acreditación de experiencia necesarios para la obtención del certificado de capacitación de adiestrador.

DISPOSICIÓN ADICIONAL TERCERA. Ejercicio de la potestad sancionadora.

El procedimiento sancionador se ajustará a los principios de la potestad sancionadora contenidos en la [Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común](#), así como al [Real Decreto 1398/1993, de 4 de agosto, que aprueba el Reglamento para el ejercicio de la potestad sancionadora](#), sin perjuicio de las normas autonómicas y municipales que sean de aplicación

DISPOSICIÓN TRANSITORIA ÚNICA. Registro municipal.

Los municipios, en el plazo de seis meses a partir de la entrada en vigor de esta Ley, deberán tener constituido el Registro municipal correspondiente y determinar la forma en que los actuales tenedores de perros potencialmente peligrosos deberán cumplir la obligación de inscripción en el Registro municipal y el mecanismo de comunicación de altas, bajas e incidencias a los Registros Centrales informatizados de cada Comunidad Autónoma.

DISPOSICIÓN FINAL PRIMERA. Título competencial.

Los [artículos 4 y 9.1 de la presente Ley](#) tienen carácter básico, al amparo de lo dispuesto en el [artículo 149.1.13 y 16 de la Constitución](#), que atribuye al Estado competencia en materia de bases y coordinación de la planificación general de la actividad económica y bases y coordinación general de la sanidad.

Los restantes artículos se dictan con el fin de garantizar adecuadamente la seguridad pública atribuida al Estado en virtud de lo dispuesto en el [artículo 149.1.29 de la Constitución](#), sin perjuicio de las competencias que, de acuerdo con sus Estatutos, tengan atribuidas las Comunidades Autónomas, en materia de protección de personas y bienes y mantenimiento del orden público.

DISPOSICIÓN FINAL SEGUNDA. Habilitación.

Se faculta al Gobierno para dictar cuantas disposiciones sean necesarias para el cumplimiento y ejecución de la presente Ley.

DISPOSICIÓN FINAL TERCERA. Entrada en vigor.

La presente Ley entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el *Boletín Oficial del Estado*.

Por tanto, mando a todos los españoles, particulares y autoridades que guarden y hagan guardar esta Ley.

Madrid, 23 de diciembre de 1999.

- Juan Carlos R. -

El Presidente del Gobierno,
José María Aznar López.

SECCION X: Seguro de animales

Principio General

Art. 98 Puede asegurarse cualquier riesgo que afecte la vida o salud de cualquier especie de animales.

Seguro de mortalidad

Indemnización

Art. 99. En el seguro de mortalidad de animales, el asegurador indemnizar el daño causado por la muerte del animal o animales asegurados, o por su incapacidad total y permanente si así se conviene.

Daños no comprendidos

Art. 100. El seguro no comprende los daños, salvo pacto en contrario:

Derivados de epizootía o enfermedades por las que corresponda al asegurado un derecho a indemnización con recursos publicas, aun cuando el derecho se hubiera perdido a consecuencia de una violación de normas sobre policía sanitaria;

Causados por incendio, rayo, explosión, inundación o terremoto;

Ocurridos durante o en ocasión del transporte, carga o descarga.

Subrogación

Art. 101. En la aplicación del artículo 80 el asegurador se subrogará en los derechos dei asegurado por los vicios redhibitorios que resulten resarcidos.

Derecho de inspección

Art. 102. El asegurador tiene derecho a inspeccionar y examinar los animales asegurados en cualquier tiempo y a su costa.

Denuncia del siniestro

Art. 103. El asegurado denunciará al asegurador dentro de las 24 horas, la muerte del animal y cualquier enfermedad o accidente que sufra, aunque no sea riesgo cubierto.

Asistencia Veterinaria

Art. 104. Cuando el animal asegurado enferme o sufra un accidente, el asegurado dará inmediata intervención a un veterinario, o donde éste no exista, a un práctico.

Maltratos o descuidos graves del animal

Art. 105. El asegurado pierde el derecho a ser indemnizado si maltrató o descuidó gravemente al animal, dolosamente o por culpa grave especialmente si en caso de enfermedad o accidente no recurrió a la asistencia veterinaria (artículo 104) excepto que su conducta no haya influido en la producción del siniestro ni sobre la medida de la prestación del asegurador.

Sacrificio del animal

Art. 106. El asegurado no puede sacrificar al animal sin consentimiento del asegurador, excepto que:

Sea dispuesto por la autoridad;

Según, las circunstancias sea tan urgente que no pueda notificar al asegurador. Esta urgencia se establecerá por dictamen de un veterinario, o en su defecto, de dos prácticos.

Si el asegurado no ha permitido el sacrificio ordenado por el asegurador, pierde el derecho a la indemnización del mayor daño causado por esa negativa.

Indemnización. Cálculo

Art. 107. La indemnización se determina por el valor del animal fijado en la póliza.

Muerte o incapacidad posterior al vencimiento

Art. 108. El asegurador responde por la muerte o incapacidad del animal ocurrida hasta un mes después de extinguida la relación contractual, cuando haya sido causada por enfermedad o lesión producida durante la vigencia del seguro. El asegurado debe pagar la prima proporcional de tarifa.

Rescisión en caso de enfermedad contagiosa

El asegurador no tiene derecho a rescindir el contrato cuando alguno de los animales asegurados ha sido afectado por una enfermedad contagiosa cubierta.

Annex 7. Llistat d'asseguradores que ofereixen una assegurança d'animals de companyia
A continuació s'afegeix una llista de diferents asseguradores o proveïdors d'assegurances per animals de companyia que podem trobar a Espanya, amb la seva corresponent pàgina web per a poder consultar.

MAPFRE

<http://www.mapfre.com/seguros/es/particulares/soluciones/segurosanimales.shtml>

Seguros Ocas

<http://www.ocado.es/es/paginas/seccion-productos/productos/Multirriesgo-Animales-de-Compania-%28Perros%29.htm>

Axa Seguros

http://www.axa.es/productos/particulares/mi_tiempo_libre/mascotas_info.htm

Terránea

<http://www.terranea.es/seguros-para-perros-gatos-mascotas.asp>

Seguros CatalanaOccidente

https://www.seguroscatalanaoccidente.com/esp/LandingPages/FamiliaHogar_Mascotas/SFH_mascotas.aspx?gclid=CJ2P_Mz8yqYCFUEOfAod7Vj_Mw

AEPPA

<http://www.aeppa.com/>

SegurVet

<http://www.segurvet.es/default.php>

VeterSalud

<http://www.veterinario-vetersalud.com/seguros-mascotas.php>

AVEPA

http://www.avepa.org/index.php?option=com_content&view=article&id=61&Itemid=75

Santa Lucía

<http://www.santalucia.es/cs/ContentServer?childpagename=slw%2FEschemaGeneral&c=ProductoFP&pagename=slw%2FComunes%2FestructuraSite%2FContenedor&packedargs=lang%3Des&cid=1181749347222>

SegurClick

<http://www.segurclick.com/perros.php3>

Mussap

<https://www.mussap.net/wps/portal/SeguroMascota>

Seguros Pelayo

http://www.pelayo.com/pelayo/seguros/animales/seguro_animales.htm

SegurosOnline

https://www.seguronline.com/seguros_animales_compania_caballos_y_exoticos.html

Nine Out of 10 Veterinarians Prefer VPI

Study Reveals Why VPI Is the Veterinary Preference

When your veterinarian provides you with a diagnosis and recommends treatment, are you financially prepared for the cost to help your ailing pet? Would it surprise you to learn that more and more veterinarians are suggesting pet health insurance as a financial healthcare solution? In fact, nine out of 10 veterinarians recommend VPI Pet Insurance as their preferred pet health insurance provider, according to a study conducted by ACI Research.*

Three Reasons Veterinarians Prefer VPI Pet Insurance

- 1) **Veterinarians recognize VPI's longstanding stability and commitment to pet owners.** Founded by veterinarians more than 25 years ago, VPI's mission is to "empower pet owners to work with their veterinarians to make optimal healthcare decisions for their pets."
- 2) **Veterinarians trust that VPI has your pet's best interest in mind.** The company is supported by an independent Veterinary Advisory Board, which provides ongoing insight and guidance on pet health trends.
- 3) **Veterinarians know that VPI is staffed with experts.** More than 10 veterinarians and 60 veterinary technicians work for VPI, and each participates in continuing education to stay current on advances in veterinary medicine.

The Trusted Leader

Ninety-four percent of veterinarians identify VPI as the leader in health insurance for pets, according to ACI Research. With nearly half a million of America's pets currently enrolled in a VPI policy, and nine out of 10 veterinarians recommending VPI, there is one clear leader you can trust to insure your pet's health.

*ACI Custom Research, September 2006; of veterinarians who recommend pet health insurance

Annex 9. Assegurança VPI superior pla-coverage form

Consultar el link següent:

<http://www.petinsurance.com/plans-and-coverage/whats-covered.aspx>

Annex 10. Enquestes realitzades mitjançant El programa Google docs.

<https://docs.google.com/spreadsheets/viewform?formkey=dEY5TTVJNjBjOE F6MUV4X1VDYUpRWFE6MQ>

SEGURO MÉDICO PARA ANIMALES DE COMPAÑÍA

Gràcies per dedicar-li uns minuts a aquesta enquesta. Les dades obtingudes s'utilitzaran per a la realització d'un treball per a l'assignatura de deontologia, de cinquè de veterinària de la UAB.

Sexo *

- Hombre
 Mujer

Edad *

- <20 años
 20-35 años
 36-50 años
 51-65 años
 >66 años

¿Es usted estudiante de veterinaria o ejerece esta profesión? *

- Sí
 No

¿Tiene o ha tenido un perro o gato como animal de compañía? *

- Sí
 No

¿Cuánto se gasta anualmente en su animal en servicios veterinarios?

- <50 euros
 50-100 euros
 100-300 euros
 >300 euros

¿Cómo describiría desde su punto de vista, el gasto medio anual?

- Excesivo
- Aceptable
- Poco

¿En alguna ocasión, su mascota ha necesitado servicio veterinario más caro de lo que usted preveía?

- Sí
- No

En tales ocasiones, ¿pudo asumir el gasto?

- Sí
- No

¿Ha oído hablar de los seguros para animales? *

- Sí
- No

¿Cree que es obligatorio tener un seguro para su animal? *

- Sí
- No
- Solo aquellos que son potencialmente peligrosos (Rottweiler, Pitbull, ..)

¿Tiene o ha contratado alguna vez un seguro médico para su animal? *

- Sí
- No

¿Cuál?

En caso de haber contestado que no a la pregunta anterior, ¿contrataría alguno?

- Sí
- No

Si contratara ahora un seguro ¿qué le gustaría que cubriese? *Puede contestar más de una opción (Debe tener en cuenta que cuántas más cosas haya, mayor sería su precio)

- Visitas rutinarias: vacunas, revisiones, etc
- Pruebas diagnósticas básicas: analítica sanguínea, urianálisis, examen de heces, etc
- Pruebas diagnósticas complementarias: Radiografías, ecografías, etc
- Cirugía
- Visita con especialista: neurología, etología, traumatología, etc

Fàrmacos

Todo

¿Cuánto estaría dispuesto a pagar mensualmente? *

20-30 euros

30-40 euros

40-50 euros

> 50 euros

No estaría dispuesto a pagarlo

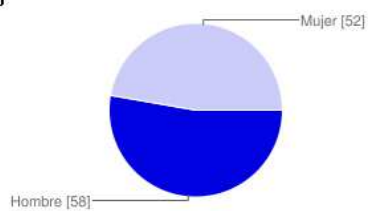
Les respostes ompliran automàticament el full de càlcul:

<https://docs.google.com/spreadsheet/ccc?key=0Au2o-OB7hvPTdEY5TTVJNjBjOEF6MUV4X1VDYUpRWFE>

Las preguntas con "*" se tienen que contestar obligatoriamente

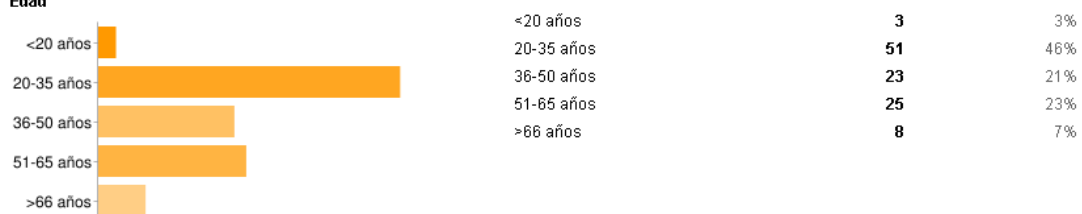
Annex 11. Resultats de les enquestes

Sexo

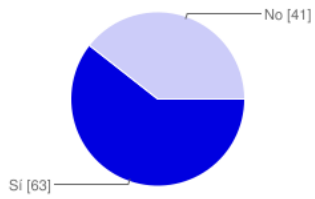

Hombre	58	53%
Mujer	52	47%

Edad

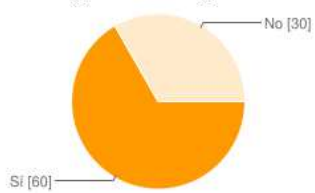

¿En alguna ocasión, su mascota ha necesitado servicio veterinario más caro de lo que usted preveía?

Sí	63	57%
No	41	37%

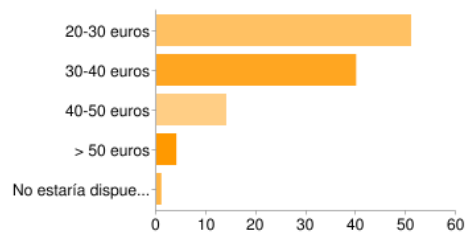
En tales ocasiones, ¿pudo asumir el gasto?

Sí	60	55%
No	30	27%

¿Ha oído hablar de los seguros para animales?

¿Cuánto estaría dispuesto a pagar mensualmente?

20-30 euros	51	46%
30-40 euros	40	36%
40-50 euros	14	13%
> 50 euros	4	4%
No estaría dispuesto a pagarlo	1	1%

Annex 12. Entrevista als metges de medicina humana:

- 1. Ha treballat o treballa per una asseguradora mèdica? Per què?**
- 2. Quins avantatges i quins inconvenients creu que tenen pels pacients?**
- 3. I pels metges?**
- 4. Coneix l'existència de les assegurances mèdiques per a animals de companyia?**
- 5. Creu que seria bo que estiguessin més presents a la societat, igual que ho estan en medicina humana?**
- 6. Quins serveis creu que hauria d'incloure un servei així? (Visites, proves bàsiques, proves complementàries, cirurgies, visites amb especialistes..)**
- 7. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'assegurances pels propietaris d'animals de companyia? Per què?**
- 8. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'assegurances pels professionals veterinaris? Per què?**

Annex 13. Entrevista als metges de medicina veterinària:

- 1. Conèix l'existència de les assegurances mèdiques per a animals de companyia?**
- 2. Ha treballat mai per una d'elles?**
- 3. Sap quin és el seu mètode de pagament? (si paguen al veterinari o bé li retornen part de l'import al propietari?)**
- 4. Estaria disposat a treballar per una d'elles si/no/? Per què?**
- 5. En cas de que l'asseguradora li pagués com a professional, quan li haurien de pagar per a que acceptés? (el mateix que el propietari, un tan per cent inferior, superior..)**
- 6. Quins serveis creu que hauria d'incloure un servei així? (Visites, proves bàsiques, proves complementàries, cirurgies, visites amb especialistes..)**
- 7. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus d'assegurances pels propietaris d'animals de companyia? Per què?**
- 8. Creu que és positiu que existeixin aquest tipus de seguros pels professionals veterinaris? Per què?**